De ce ÎNVĂȚĂM?

Voi, cei care citiți aceste rînduri, nu sînteți prea departe de vîrsta la care întrebarea «de ce» răsună de zeci de ori pe zi pe buzele copiilor: — «De ce luminează soarele?» — «De ce bătrînii au părul alb?» — «De ce trăiesc peștii în apă?»... Și multe, multe alte întrebări, cîte se pot naște în mintea ascuțită și dornică de a ști a copiilor. Printre aceste «de ce»-uri (cum este și firesc) am dat și de un «De ce învățăm?»

Cele trei cuvinte de mai sus îi aparțin unui copil care a intrat la școală, are ghiozdanul plin de cărți și caiete, penarul lui păstrează, gata de atac pe hîrtie, creioane bine ascuțite, și gumă de șters greșelile, și culori. Întrebarea copilului nu m-a uimit din cale afară pentru că, să fim drepți, sînt și copii ceva mai răsăriți, aproape oameni mari, care chiar dacă nu te întreabă de-a dreptul: «De ce este nevoie să muncim și să învățăm, cînd pe lumea asta există distracții, jocuri, plimbări cîte vrei?», lasă să se înțeleagă că gîndesc asta. Așadar, unii dintre noi — fie copii mici, fie copii mai mari, ori tineri aflați în preajma vîrstei părinților — nu se lămuresc întotdeauna *de ce* omul, indiferent de cîți ani are pînă la bătrînețe — trebuie să lucreze într-un fel: la școală, în atelier, pe cîmp, în laborator, pretutindeni unde trăiesc oamenii.

Iată, să încercăm împreună să dăm un răspuns cît mai complet, adevărat și convingător. La urma urmei, fiecare dintre noi a învățat și învață într-una. Nu există om care să fi învățat totul de la începutul începutului. Este limpede că nimeni nu s-a născut dintr-o dată mare și atotștiutor, foarte învățat. Toți am fost copii, da, da, pînă și omul de știință cu barbă stufoasă... Dar, întotdeauna, oamenii care trăiesc înaintea celorlalți, cu alte cuvinte tații, bunicii, străbunicii și așa mai departe, nu se îndură ca lucrurile pe care ei le-au învățat de-a lungul anilor trăiți să se piardă în gol și nici lucrurile pe care ei, cei dintîi, le-au născocit; nu-i lasă sufletul să nu-i învețe și pe fiii lor, pe nepoți și pe strănepoți, și așa mai departe, tot ceea ce au strîns pe parcursul vieții lor mai lungi sau mai puțin lungi. Deci, primul motiv este destul de simplu: ar fi păcat, lipsit de înțelepciune, să nu luăm de la cei care ne sînt înaintași tot ceea ce au știut la vremea lor. Adică ce rost ar avea ca, în zilele noastre de pildă, oamenii să se străduiască să descopere roata, simpla roată, sau focul, simplul foc, cînd au trecut mii și mii de ani de cînd acestea au fost descoperite? Cei care le-au descoperit au avut grijă să le lase moștenire urmașilor, ca să ajungă tocmai pînă-n zilele noastre... Iar ca focul sau roata sînt nenumărate lucruri care se cuvin învățate de mic, fiindcă numai așa nu ne mai pierdem timpul (atît de prețios!) căznindu-ne să punem la punct ceva

care s-a descoperit cu mii, cu sute sau doar cu zeci de ani înaintea noastră...

Dar mai întîi și întîi, copilul învață să-și recunoască aproapele, adică alt OM, de obicei pe MAMA, pe părinți, primul surîs care-i încolțește pe buze, înainte de-a ști să spună un singur cuvînt arată că-i dornic să stabilească legături cu semenii săi. Apoi învață să se ridice în două picioare, ceea ce-l deosebește (și prin asta) de orice altă viețuitoare a pămîntului, merge și gîngurește, rostește cuvintele dragi «mamă» și «tată», ceea ce vrea să însemne că el a și învățat, atît de devreme, că nu aparține oricui, ci unei anumite familii, familiei lui. Încetul cu încetul copilul învață că tot așa cum el aparține unei anumite familii, a lui, familia — în întregul ei — aparține unei familii și mai mari, numeroase, denumită popor, poporul în sînul căruia s-a născut. Desigur, oamenii, cînd lasă moștenire învățăturile dobîndite de ei de-a lungul vieții, o fac pentru omenirea întreagă, însă fiecare popor culege, trăind, învățăturile sale de viață, își făurește propriile sale obiceiuri: acestea se învață aproape pe nesimțite, astfel încît copilul simte, foarte de mic, că s-a născut aici, pe pămîntul românesc, știe că limba pe care o învață și o vorbește este limba poporului din care a țîșnit și el la lumină, de aceea — auzind doar numele de *român* sau *România* — tresare, inima îi șoptește că se vorbește despre el și despre neamul său. Și fiindcă mîndria aceasta te umple de putere și voință, copilul înțelege, devenind școlar, că se cuvine să învețe cu seriozitate, căci ce altceva învață el la școală dacă nu limba poporului său, obiceiurile sale, istoria sa frămîntată și vitejească, dovezile de inteligență și chibzuință înșiruite pe parcursul miilor de ani?

Strădania celor de dinainte trebuie continuată! Nimeni n-are dreptul că risipească tezaurul moștenit. Fiecare copil, fiecare cetățean contează în încercarea de a duce mai departe, mereu mai departe, mult mai departe, bogățiile adunate de înaintași, uneori cu prețul vieții lor. O vestită căpetenie de oști, după ce înfruntă oștile dușmane, încolțit, moare pe cîmpul de bătălie, fiindcă nu vrea, cu nici un preț, să se predea, să-și lase pămîntul strămoșesc cotropit; iar astăzi, undeva, într-o bancă de școală, se mai găsește cîte un elev căruia i se pare tare greu să învețe pe de rost datele bătăliei în care vestita căpetenie de oști și-a pierdut viața... Fără vorbă, elevul greșește: dovedește că-i prea comod, greșește chiar grav față de amintirea eroului care s-a jertfit cîndva pentru ca el, elevul de astăzi, să poată sta liniștit într-o bancă de școală, într-o țară liberă și prosperă, învățînd. Asemenea jertfe s-au săvîrșit nu numai cu mult timp în urmă, ci și mai aproape de zilele noastre, în anii în care mulți comuniști, asupriți de cei ce cîrmuiau pe-atunci țara, și-au pierdut viața luptînd de asemenea pentru libertatea poporului român. Și lupta aceasta pentru binele poporului din care te-ai născut s-a dus apoi pe frontul muncii în uzine, pe ogoare sau în laboratoarele de cercetare. Așadar, orice elev care se socotește a fi un om cinstit, drept, ar trebui — în toate împrejurările — să învețe astfel încît, niciodată, recunoștința sa față de înaintași să nu poată fi pusă la îndoială. Să nu uităm că și cei care sînt astăzi copii, ajungînd mîine-poimîine oameni mari, vor deveni oameni care, de asemenea, îi vor învăța pe alții, pe proprii lor urmași. Și vor munci, strîngînd în tezaurul țării alte și alte bogății, moștenire însemnată pentru alți copii.

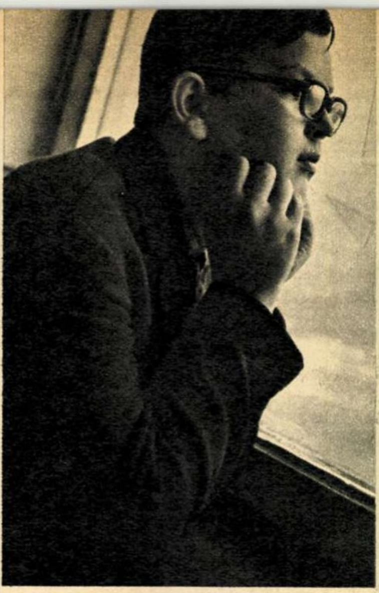

Meditație

Și fiindcă am pomenit cuvîntul *cinste*, s-ar potrivi să reamintim și datoria ficărui om de a răsplăti tot ce s-a făcut pînă la el, și tot ceea ce fac ceilalți din jurul său astăzi. Nu se poate ca omul, orice vîrstă ar avea, să se mulțumească doar cu ceea ce primește gata făcut din mîinile altora — hrană, îmbrăcăminte, cărți, învățătură și multe altele — fără să dea în schimb nimic. Dar ce-ar putea să dea un copil — să zicem — de vîrsta voastră în schimbul grijii și al traiului fericit pe care cei mari i-l fac? În primul rînd, *să învețe* cu tragere de inimă, amintindu-și, ori de cîte ori jocul sau alte distracții l-ar atrage într-un moment nepotrivit, că prima îndatorire a omului pe suprafața pămîntului e să muncească, să muncească și să învețe spre binele patriei sale. Cine așteaptă doar ca alții să-i dea, fără ca el să miște un deget, pierde și nu se alege, în cele din urmă, cu nimic. Dăruindu-ți în schimb întreaga ta atenție învățăturii, îți dăruiești ție însuți, părinților tăi, profesorilor, tuturor, într-un cuvînt PATRIEI, ceea ce se cuvine: hărnicia ta, inteligența ta, dragostea ta. România socialistă are nevoie de oameni tot mai bine pregătiți. Pregătirea începe o dată cu copilăria. Doar toți oamenii mari au fost cîndva copii.

MIHAI STOIAN

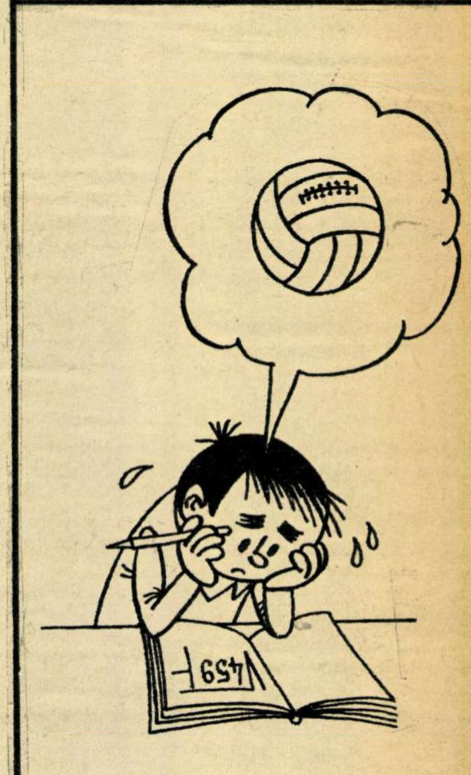

Uf! Grea e problema de azi!!!

OAMENI

«Trebuie să dezvoltăm la tineretul nostru dragostea față de muncă. Fiecare să înțeleagă că în orice domeniu de activitate este necesar să-și aducă contribuția la dezvoltarea societății noastre».

(Din expunerea tovarășului **NICOLAE CEAUȘESCU** la consfătuirea de lucru a activului de partid din domeniul ideologiei și al activității politice și cultural-educative).

Examen. Pînă să sune de ieșire mai erau 30 de minute. Pe hîrtia lui erau trecute enunțul problemei și cîteva exerciții rezolvate.

— Aria cercului, își aminti Costel, plus... Plus ce?

Încercă iar și iar să rezolve problema, dar nu izbutea cu nici un chip.

— Trebuie să mă concentrez! Doar am învățat! Mai întîi șovăielnic, apoi tot mai repede începu să scrie formule, să le simplifice. Simți că totul merge bine. După rumoarea clasei înțelese că timpul trecuse și tezele copiilor deja se aflau teanc pe catedră.

După cum vedeți, pe Costel Scutaru l-am găsit într-un moment destul de dramatic aș putea spune: dădea examen de admitere la Școala profesională de utilaj miner din Petroșeni.

Mi s-a părut firesc că fiul minerului Constantin Scutaru, șef de brigadă în sectorul cinci al minei Dîlja, se află printre candidații la acest examen. Și aceasta pentru că nenumărați sînt fiii minerilor din Valea Jiului care urmează profesia tatălui, bunicului, străbunicului. Bătrînii au cunoscut aceste meleaguri din vremea cînd de la Cîmpa la Uricani, cale de 60 de km, după cum spune scriitorul Nicolae Deleanu, în romanul său «Nedeia din Poiana Miresei», «...ici, colo, la buza apei spumoase a Jiului creșteau aninii și plutele. Din loc în loc, răzbeau luminișuri de poieni cu fineață bogată, unde pășteau vitele momîrlanilor — cum se numeau locuitorii de baștină ai acestor așezări din partea de miazăzi a Țării Hațegului. Sate erau puține în vremea aceea. Spre Hațeg doar cîteva cătune răsfirate».

În zilele noastre, acolo unde nu călcase decît piciorul păstorului sau al vînătorului s-au înălțat și s-au modernizat o sumedenie de așezări cu denumiri familiare: Petroșeni, Petrila, Lonea, Livezeni, Aninoasa, Lupeni, Uricani, Vulcan.

Cu ani în urmă, fiind atras de măreața dezvoltare de pe Valea Jiului, despre care auzise de copil, Constantin Scutaru a avut un vis îndrăzneț — a dorit să cunoască «inima» muntelui. Fără să fi văzut cum arată o mină de cărbuni a străbătut sute de kilometri, din Miorcani, județul Suceava, pînă la Petroșeni ca să învețe această bărbătească profesie.

Acum este unul dintre cei mai buni mineri din Valea Jiului. Meseria a învățat-o de la un miner bătrîn, vestit pe aceste meleaguri, și a învățat-o atît de bine încît a întrecut priceperea bătrînului care, ieșit acum la pensie, se mîndrește cu ortacii lui ce duc mai departe succesele și tradițiile brigăzii lor.

Iar după ani, în care timp a cunoscut și suprema bucurie de a fi primit în rîndurile partidului, comunistul Scutaru ne mărturisește cu mîndrie:

— S-a prins meseria de mine! Eu cred că numele și le fac oamenii singuri, ne mărturisește el, prin munca lor, prin tenacitatea cu care se străduiesc să realizeze ceea ce-și propun.

— Grea meserie v-ați ales.

— Grea? Poate, ne-a răspuns el, dar atunci cînd îndrăgești meseria, munca devine frumoasă, devine pa-

UN SFAT ESTE TOTDEAUNA BINE VENIT.

N INIMA MUNȚILOR

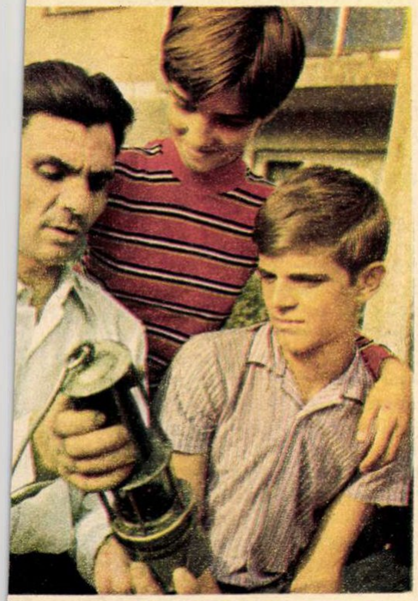

«MÎINE O VEI PURTA TU».

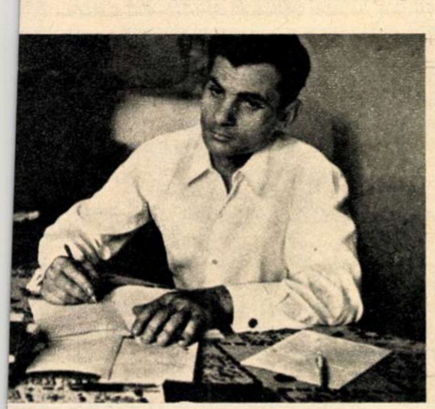

ORE DE STUDIU.

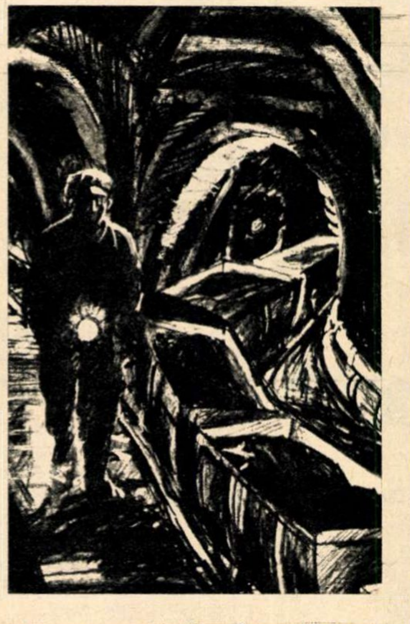

PRETUTINDENI, GRĂDINI ÎNGRIJITE ȘI OSPITALIERE.

PRIETENI ȘI COLEGI.

COMUNISTUL SCUTARU ESTE IUBIT ȘI RESPECTAT DE TOȚI CEI DIN JUR.

FIII MINERULUI NU SE DESMINT NICI LA MUNCA PATRIOTICĂ.

siune. Și această pasiune îmi dă uneori sentimentul că mă bat cu muntele.

— Și-l învingeți?

— Trebuie!

Fiul său, Costel, prezent în primele rînduri ale acestui articol, un băietan blond, a avut în față exemplul tatălui său, întruchipare a muncii devotate, cinstit și adînc respectat de ortaci și de toți cei din jurul său. L-a văzut pe tatăl său în nenumărate împrejurări. În mină, acolo unde hărnicia sa și a ortacilor din brigadă se contopește cu întrecerea neobosită pentru viteze mari. L-a văzut și ca gospodar al cartierului sădind flori și puieți în spațiile verzi, din jurul blocului, împreună cu vecinii săi. L-a mai văzut și altfel, jucînd popice sau spunîndu-le basme lui și surioarelor sale Mariana și Daniela pînă ce pleoapele copiilor cădeau grele, ascunzînd sub ele pe Prîslea cel voinic care a izgonit zmeul cel rău. Sau, în seri tîrzii, aplecat deasupra cărților și caietelor, învățînd cu rîvnă, căutînd să descopere, în continuare, tainele meseriei.

Toate acestea n-au fost decît, cum s-ar spune, prologul unei hotărîri de mult înfiripată în sufletul lui Costel — să lucreze alături de tatăl său. Deși, la un moment dat, dacă l-ai fi întrebat ce meserie își va alege, răspundea fără să ezite. «Aș vrea să devin... jongler!» Și aceasta nu numai pentru că în echipa artistică numărul lui de jonglerie avea succes, ci și pentru faptul că prietenul lui cel mai bun, făcînd parte din ansamblul circului aflat în oraș, îl lua adesea la repetiții, la spectacole. Poate bărbăția și cutezanța ce-i caracterizează pe acești oameni, poate strălucirea arenei l-au atras...

Timpul a trecut însă și Costel și-a schimbat gîndurile. De cînd era de o șchioapă, a vizitat mina ajungînd pînă în inima munților, acolo unde se află de fapt un imens laborator, în care omul duce o luptă continuă, pasionantă (vorbele tatălui său) izbutind să smulgă neasemuita bogăție a pămîntului — cărbunele! Copleșitor i s-a părut și imensul labirint de galerii lungi în care circulă necontenit, într-o parte și în alta, vagonetele trase de locomotive electrice sau cu motor Diesel. L-a surprins briza înmiresmată de rășină adusă de un vast sistem de aeraj format din ventilatoare gigantice, sau nenumăratele instalații moderne de depistare a gazelor toxice, care, printr-un anumit sistem sînt evacuate automat. «Dar ce credeai, i-a spus tatăl, că se lucrează ca atunci cînd stăpîneau capitaliștii? Socialism înseamnă modernizare, automatizare, ușurarea muncii omului, folosirea celor mai înaintate mijloace.»

Deși multe lucruri interesante a descoperit Costel în mină, la cercul «Micii mineri» din cadrul Casei pionierilor a aflat că în minerit se contopesc multe îndeletniciri interesante ca: zidăria, strungăria, mecanica și că un bun lucrător al minei trebuie să știe cum se face o prospecțiune, o explorare sau determinări de zăcăminte și substanțe minerale, într-un cuvînt, să cunoască geologie.

Așa se face că, descoperind tîlcul meseriei în mină, Costel, și nu numai el, mulți colegi și prieteni s-au angajat în competiția examenului de admitere a școlii profesionale.

«Desigur, emoțiile au fost mari, dar mai mare a fost tensiunea așteptării rezultatelor», ne spune Costel. În ziua aceea, a pornit mai devreme cu o oră fiindcă acasă nu mai putea sta. S-a plimbat prin parc, pe străzi și, mergînd așa, a ajuns la școală. La fișier era mare îmbulzeală. Cu greu a răzbit în față. Citi multe nume. Spre mijlocul listei văzu: «Costel Scutaru — ADMIS!»

ELENA FUNDULEA

Doru cascadoru

povestire de Costache Anton.

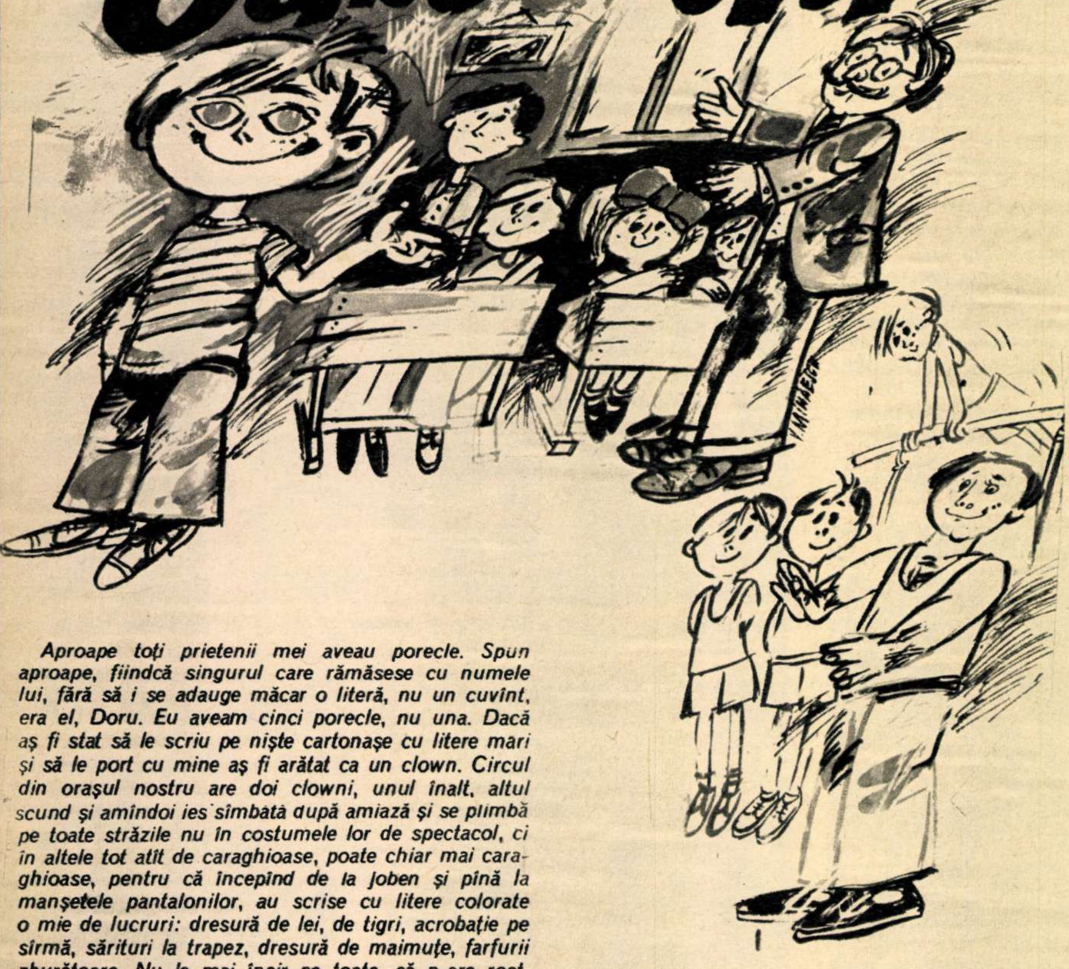

Desen: V. MIHĂIESCU

Aproape toţi prietenii mei aveau porecle. Spun aproape, fiindcă singurul care rămăsese cu numele lui, fără să i se adauge măcar o literă, nu un cuvînt, era el, Doru. Eu aveam cinci porecle, nu una. Dacă aş fi stat să le scriu pe nişte cartonaşe cu litere mari şi să le port cu mine aş fi arătat ca un clown. Circul din oraşul nostru are doi clowni, unul înalt, altul scund şi amîndoi ies sîmbătă după amiază şi se plimbă pe toate străzile nu în costumele lor de spectacol, ci în altele tot atît de caraghioase, poate chiar mai caraghioase, pentru că începînd de la joben şi pînă la manşetele pantalonilor, au scrise cu litere colorate o mie de lucruri: dresură de lei, de tigri, acrobaţie pe sîrmă, sărituri la trapez, dresură de maimuţe, farfurii zburătoare. Nu le mai înşir pe toate, că n-are rost. Vreau doar să spun că dacă mi-aş scrie toate poreclele, cum sînt cam lung şi cam slăbănog, le-aş face precis concurenţă. Însă cum nu vreau acest lucru, mă mulţumesc să spun doar atît: dintre toate poreclele, una singură mă cam înfurie şi de aceea, cred că nici n-aş scrie-o. Mi se potriveşte cel mai mult, ştiu eu că mi se potriveşte, am atîta bun simţ şi onoare dacă vreţi, ca să recunosc.

Dacă aş şti cine a scornit-o! Dar nu se ştie niciodată cine scorneşte poreclele. Apar aşa din senin. Şi n-ai ce face, le porţi. Unele vin şi trec, aşa cum trec norii pe cer. Cu unele te obişnuieşti şi nu-ţi mai pare ciudat cînd cineva te strigă «Pioneză», sau «Radieră», sau «Cocostîrc», sau «Bîtlan» sau «Pinocchio».Nu. Cînd îmi spun însă «Umbră», nu mă mai simt în apele mele. Nu-mi place să mi se spună aşa. Şi eu ştiu de ce nu-mi place şi mai ales de ce mă enervez. A! să nu credeţi cumva că n-am simţul umorului. Ştiu că fiecare poreclă cuprinde puţin adevăr, se leagă totdeauna de un defect. Eu sînt plin de defecte şi sînt gata oricînd să mi le recunosc. Însă cînd îi aud că îmi spun «Umbră», atunci uit de toate şi mă înfurii. Dacă porecla mea s-ar referi la faptul că sînt slab ca o umbră, ar mai fi cum ar mai fi. Ce mai, nici n-aş observa. Însă eu ştiu că asta se referă la faptul că sînt umbra lui Doru. Vă daţi seama ce-nseamnă asta? Sînt umbra lui, nu a mea! Adică deşteptul care s-a gîndit să-mi spună aşa, vrea să insinueze că n-aş avea destulă mîndrie. Dacă sînt furios, apăi tocmai de asta sînt, că are dreptate. Şi încă pentru ceva. Mi-e cam greu să recunosc, dar n-am ce face. Doru e singurul băiat din clasă, din şcoală, de pe stradă, din oraş, de pe tot pămîntul, care n-are nici o poreclă. Toată lumea îl strigă pe numele lui adevărat. Doru! N-am auzit odată, măcar, să fie strigat altfel. Colegii, părinţii, profesorii, prietenii (şi Doru are mulţi prieteni, e băiatul cu cei mai mulţi prieteni) ce mai, toată lumea îl strigă pe numele lui adevărat.

Eu cred că sînt singurul care i-am inventat un milion de porecle, dar n-am avut niciodată curajul să i le spun. Le-am rostit numai pentru mine, şi m-am bucurat poate, dar atît. Doru n-a ştiut niciodată, şi nici ceilalţi băieţi, că ar putea să aibă şi el măcar o poreclă. Uneori mă întreb, ce-l face pe Doru infailibil? Închid ochii, şi mă gîndesc, şi umblu cu gîndul pe toate coclaurile, caut, dar nu găsesc decît un singur răspuns: Zîmbetul. Aici stă secretul! Zîmbetul îl face pe Doru infailibil, puternic, mare. Zîmbetul pentru el e platoşă, e scut, e tot ce vrei. Zîmbetul îl păzeşte pe Doru de toate primejdiile. De pildă, dacă e scos la lecţie şi nu ştie, Doru nu se încruntă, nu-şi încreţeşte fruntea, nu se uită speriat spre bănci, nu face mutra aceea penibilă, pe care o fac eu chiar şi atunci cînd ştiu de zece. Doru nu se pierde niciodată cu firea. Ochii lui mari şi negri capătă brusc o strălucire, se măresc parcă şi mai tare, iar pe chip îi apare, curat şi frumos, zîmbetul. Uneori zîmbetul e însoţit şi de două cuvinte.

— Am citit...

sau:

— Mi-e rău...

Cînd spune că-i este rău, Doru e atît de convingător, încît profesorul intră în alertă. Se întoarce spre clasă şi rosteşte îngrijorat:

— Cineva să meargă cu Doru la infirmerie.

Bineînţeles, acel cineva sînt eu! «Umbra», cum s-au obişnuit colegii să-mi spună şi cum m-am obişnuit eu însumi să-i aud.

Cînd ajungem în curte, Doru începe să rîdă. Însă rîsul nu mai e atît de frumos. Cred că el ştie asta şi de aceea rîde foarte rar. Zîmbetul umple însă şi această lacună. Aşa cum ţine loc şi de cuvinte. Pentru că Doru foloseşte rar cuvintele, numai în situaţii delicate. Şi pentru el situaţiile delicate se ivesc extrem de rar. Nu ţin minte decît două. Cînd s-a sustras de la cor, (mă plictisesc repetiţiile, mi-a spus el după aceea) şi cînd a adus scutire pentru orele de gimnastică. A adus, e un fel de a spune, pentru că Doru n-a adus niciodată nimic. A obţinut această scutire pe loc, fără să mai fie nevoie de certificat sau altceva. S-a apropiat de profesorul nostru de gimnastică, făcînd paşi mari, apăsaţi, de parcă se pregătea să urce la paralele, s-a oprit, a privit barele subţiri, lucioase dintr-un lemn aproape galben, a zîmbit cu tristeţe, cu regret, şi-a îndreptat ochii lui mari spre profesori şi a spus:

— Eu am tensiunea arterei centrale mărită, din cauza asta mă dor ochii şi ameţesc... Să aduc dovadă de la doctor?

A fost cred numărul cel mai mare de cuvinte pe care l-a rostit Doru, cu care şi-a însoţit zîmbetul. A fost un adevărat discurs. După aceea, la paralele a urcat zîmbetul singur. La paralele şi la celelalte aparate de gimnastică.

Profesorul a întrebat cu un fel de mirare:

— De ce să aduci dovadă? Nu-i nevoie. Eşti scutit de gimnastică.

Noi, ceilalţi, toţi treizeci şi trei cîţi eram în clasă, molipsiţi de zîmbetul lui Doru, am zîmbit la rîndul nostru înduioşaţi şi l-am urmărit cum părăseşte sala de gimnastică. Îmi amintesc foarte clar că m-a încercat un sentiment de revoltă, eram gata să ridic mîna şi să strig că Doru e un prefăcut şi-un farsor, că n-avea nimic la ochi, dar mirarea din glasul profesorului nostru, ori zîmbetul celorlalţi colegi m-au înduioşat şi pe mine şi revolta care făcuse să-mi transpire palmele s-a risipit în toate cele patru colţuri ale sălii de gimnastică.

În recreaţie, Doru mă aştepta în curte. N-am vrut să mă duc chiar de la început. Întîi m-am îndreptat spre clasă, am intrat, am stat şi cîteva minute în bancă, dar ceva, nu ştiu nici eu ce, m-a învins şi pînă la urmă m-am dus în curte. Doru era înconjurat ca de obicei de băieţi.

Toţi îl înconjoară, se ţin după el, i se uită în ochi ca nişte căţei, numai eu beneficiez de onoarea de a-i fi «Umbră». Doru i-a lăsat pe băieţi şi a venit spre mine. Zîmbea. Mai exact şi-a trimis înainte zîmbetul, iar el venea în urmă, mulţumit ca de o mare victorie.

M-a luat tandru de umăr şi a întrebat.

— Mergem după-amiază la ştrand?

Altă dată nu-şi scrisese exerciţiile la matematică. După ce l-a examinat, profesorul i-a cerut caietul. Doru a zîmbit bucuros de parcă i-ar fi cerut să plece la ecuator sau la Polul Nord. A venit repede spre bancă, a luat caietul meu şi s-a întors spre catedră clipind radios. Profesorul s-a uitat peste exerciţii şi dacă nu şi-ar fi lăsat iscălitura şi un zece care se lăfăia pe toată pagina, n-aş fi nici azi convins că Doru dusese caietul meu.

— Mulţumesc, treci la loc.

Doru s-a întors în bancă fără să se grăbească, zîmbind

(Continuare în pag. a 13-a)

Pagina băieților

Sfaturi practice

Şi uniformele şcolare au avut vacanţă! Acum, înainte de începerea anului, se cuvine să le pregătim ca să fie curate şi îngrijite pentru şcoală.

- *Dacă observaţi pete de ulei pe stofă, le veţi înlătura frecînd locul cu un tampon îmbibat cu puţină neofalină. Este bine să punem sub pată o bucată de hîrtie sugativă, ca substanţa să fie absorbită de hîrtie şi să nu se întindă.*
- *Petele de grăsime se pot scoate spălîndu-le cu spumă de săpun, după care se clătesc bine. Nu folosiţi soda pentru că decolorează ţesăturile.*
- *Uniforma se împrospătează dacă, după ce am periat-o, o ştergem cu un burete muiat într-o soluţie de apă şi oţet.*
- *Petele de grăsime şi cerneală, de pe cămăşi, se scot spălîndu-le cu apă şi săpun sau cu detergenţi.*
- *Învăţaţi să vă călcaţi pantalonii. După ce i-aţi periat bine de praf, folosiţi cîrpa udă şi un fier suficient de încins.*

Buna cuviință în 5 reguli

Din fiecare gest al tău se vede dacă eşti un om civilizat. Aşadar, dacă inviţi o colegă la cofetărie, te rugăm să ţii seama de aceste cinci reguli.

- La intrare, deschide tu uşa şi treci primul. De ce? Ca să observi dacă sînt mese libere şi dacă localul este potrivit pentru fete şi băieţi de vîrsta voastră! Considerăm cu totul nerecomandabil să intraţi într-o cofetărie în care este permis fumatul şi se servesc băuturi alcoolice.
- După ce ai hotărît la ce masă să vă aşezaţi, oferă-i colegei tale un scaun şi apoi aşază-te şi tu.
- Cînd vine ospătăriţa, nu te grozăvi, dar nici nu te arăta dezorientat. Spune-i cu calm şi cît se poate de cuviincios ce doriţi să consumaţi. Expresiile «vă rog» şi «mulţumesc» nu trebuie să lipsească.
- În timp ce staţi la masă, fereşte-te să vorbeşti prea tare sau să rîzi prea răsunător. De asemenea, dacă se aude muzică de la un picup sau de la tonomat, nu te apuca să-ţi demonstrezi şi tu talentele!
- Semnalul de plecare din cofetărie îl dă de obicei colega pe care ai întovărăşit-o.

Curierul băieților

EMERIC RUSCA, Săcuieni, jud. Bihor. «Dragă Emil, să ştii că îmi place grozav să mă uit la televizor. Aş urmări toate emisiunile numai că nu prea mi se dă voie. Scrie-mi cît aş putea să stau la televizor?» Să fiu sincer, poate nu sînt cel mai nimerit să dau sfaturi în această problemă. Ca şi tine primesc şi eu, uneori, observaţii. Ştiu însă că nu e bine să priveşti ore în şir programul de pe micul ecran. Îţi oboseşti ochii. Cel mai bun lucru este să-ţi alegi un punct sau două din program, care te interesează în mod deosebit. Şi apoi, dacă urmăreşti doar emisiunile şi filmele care ni se adresează nouă, copiilor, te încadrezi precis în timpul permis. De altfel, asupra acestei probleme redacţia va reveni cu amănunte.

MIRCEA BALABAN, Craiova. «Am realizat schiţa unui raliu la domiciliu după modelul apărut în «Racheta cutezătorilor», dar motoarele de unde să le procur?» Motoraşele de care ai nevoie se găsesc, uneori, la magazinele electrotehnice din Craiova. Dacă nu, roagă pe cineva care vine la Bucureşti. Aici, la magazinul «Cutezătorii» din str. Cosmonauţilor nr. 9, vei găsi cu siguranţă.

PENTRU PETRIŞOR TODORI. Densuşi, jud. Hunedoara. Liceul care te interesează este Liceul industrial energetic din Bucureşti, Şoseaua Giurgiului nr. 124, tel. 41.05.17.

Emil
1
2
3
POMPILIU

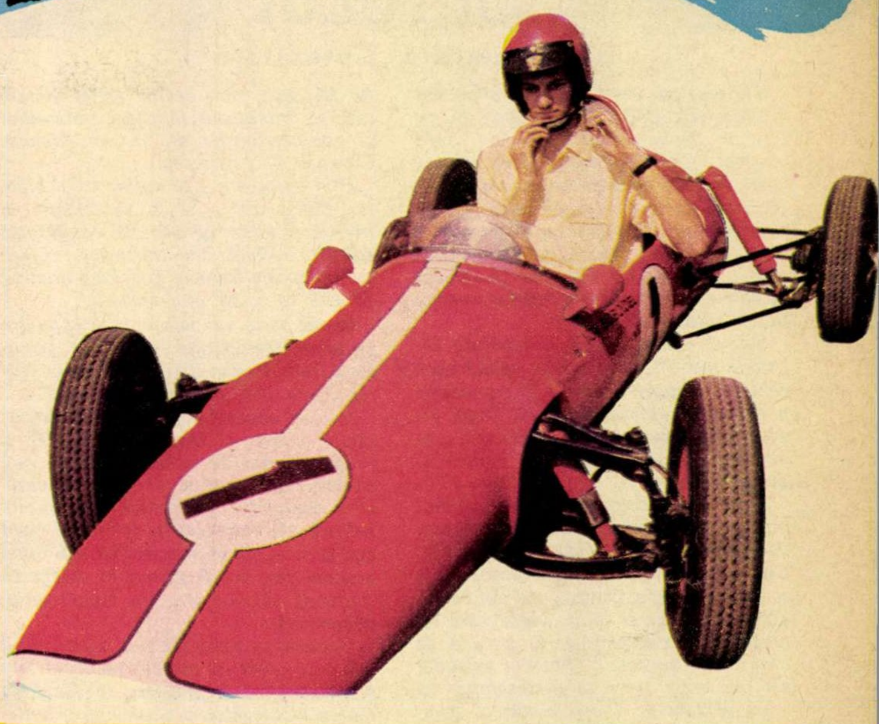

EX-TERRA'71

În fiecare an, modeliştii din întreaga ţară participă la un concurs devenit tradiţional, «Ex-Terra», organizat de redacţia pentru copii a Radioteleviziunii române în colaborare cu Consiliul Naţional al Organizaţiei Pionierilor.

Anul acesta, peste 200 de concurenţi s-au întîlnit spre a-şi disputa întîietatea pentru cele mai reuşite aeromodele cu motor şi fără motor, pentru performanţele cele mai bune obţinute de navomodele. O surpriză pentru organizatori au fost lucrările la liberă alegere care au demonstrat fantezia şi ingeniozitatea copiilor.

La sfîrşitul competiţiei, cîştigătorii au primit frumoase premii atît din partea Radioteleviziunii române cît şi din partea Consiliului Naţional al Organizaţiei Pionierilor.

Obiectivul fotografic a surprins cîteva imagini în culori de la această interesantă competiţie.

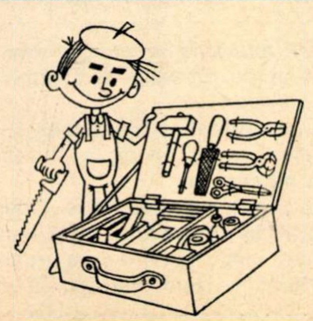

ATELIERUL PORTATIV

Este bine ca sculele şi materialele pe care le folosiţi la diferite lucrări practice să fie adunate la un loc. De aceea vă propunem confecţionarea unui «atelier portativ» pe care îl puteţi obţine dintr-o lădiţă pe care o faceţi din scîndurele şi placaj. Dimensiunile sînt de: 0,70 cm lungime, 0,40 cm lăţime şi 0,30 cm înălţime. La capac, după ce l-aţi prins cu balamale, fixaţi între el şi peretele lateral al lădiţei un cordon. Acesta va ţine capacul în poziţie înclinată, cînd îl deschideţi. Pe partea interioară a capacului veţi fixa nişte bride de sîrmă în care veţi pune ciocanul, şurubelniţa, dalta, pila şi alte scule mici. În interiorul lădiţei, după ce îl veţi împărţi în mai multe compartimente veţi păstra într-unul, cuişoare şi şuruburi, în altul bucăţi de tablă, fier, în altul vopsele, pensule şi altele. Şi acum spor la treabă!

UNDEVA, PE VALEA OLTULUI

(Cozia - tabăra „Cutezătorii“)

Undeva, pe Valea Oltului, şi-au dat întîlnire vreo două sute de copii. Şi, cu toţii, în deplină înţelegere, au transformat liniştita aşezare de căsuţe verzi, ocrotite de brazi uriaşi, într-o împărăţie a celor mai veseli copii. Ce-au făcut mai întîi? Un concurs de embleme! S-au gîndit ca fiecare detaşament să aibă o emblemă... Cea mai frumoasă se pare că a fost aceea a detaşamentului nr. 6 – «Şoimii Coziei»!

Sub o umbră deasă, desenatorii întruniţi într-un juriu sever «cîntăresc» calităţile planşelor primite în competiţia permanentă «Desenul zilei». După îndelungi deliberări hotărăsc: primele premii revin pionierilor Rareş Pantea şi Ştefan Greceanu!

Puţin mai încolo, muzicienii — compozitori şi corişti — fac ultimele retuşuri partiturilor şi îşi «încearcă» glasurile. Concursul pentru cel mai frumos marş al taberei începe. Dovadă, cei doi băieţi, Vladimir Bălan şi Iliuţă Mihai care îşi pregătesc cronometrele. Ei trebuie să «măsoare» succesul. Cîntecul aplaudat cel mai mult timp va fi desemnat ca marş al taberei. Încep cîntăreţii apoi, aplauze şi, iar cîntăreţi şi, iar aplauze... Un minut şi 20 de secunde! A cîştigat detaşamentul 7 cu compoziţia «Arcaşii lui Mircea», care devine astfel marşul taberei. Îmbrăţişări, felicitări, cîntăreţilor şi compozitorului de 11 ani, Nicolae Caranfil din Bucureşti.

Prin apropiere, sub cetina unui brad, un detaşament este în sărbătoare. În mijloc, o fetiţă îşi ascultă emoţionată colegii: «Mulţi ani trăiască!» «Mulţi ani trăiască!» Daniela Tebeica a împlinit 13 ani! La mulţi ani, Daniela!

În altă parte, un detaşament îşi poartă pe braţe învingătorul — micuţul şi voiosul Dudu Raicu, cîştigătorul concursului «Cine bea mai repede... sucul?»

În toată această neastîmpărată «împărăţie» cineva ne invită într-un colţ al liniştii. Unde? La redacţia taberei. Aici găsim copii care scriu şi desenează. Unii completează jurnalul, alţii gazeta satirică «Ghimpele». În cel mai liniştit colţ al încăperii se vizează cele mai bune articole care vor fi strînse în culegerea intitulată «Şoimii Coziei». Copiii scriu, desenează...

Undeva, pe Valea Oltului, s-au întîlnit 200 de pionieri şi şcolari din toată ţara şi, în deplină înţelegere, au făcut ca tabăra «Cutezătorii» să devină o împărăţie a jocului, a poeziei, a copilăriei fericite.

L. CRISTIAN

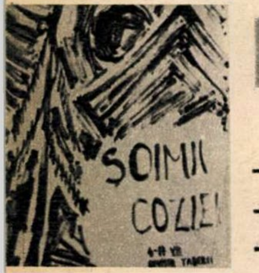

Coperta culegerii de vacanţă «Şoimii Coziei», realizată în tabăra de la Cozia-Vîlcea.
Alăturat vă prezentăm şi cîteva lucrări din cuprins.

S-A DESCHIS O TABĂRĂ

Cozia! Sat... oraş... monument... tabără... un loc în care clocoteşte istoria... mănăstire în care strămoşii s-au amestecat printre sfinţi şi-au adormit pe tencuială. Oltul care a spălat în trecut durerea neamului nostru, a rostogolit spre bătrînul Danubiu lacrimile obidiţilor. Popas la răscruce de drumuri care a dus la naşterea poporului român.

Cozia! Catarg al cravatelor roşii din toate colţurile României socialiste. S-a cîntat un imn. S-a cîntat «Tricolorul», s-a ridicat tricolorul... s-a deschis o tabără!..

EDUARD LOGHIN NOROCEL,
Şcoala generală nr. 5,
Tg. Neamţ

RĂSPUNS LA O CHEMARE

În decorul de basm al taberei de pionieri şi şcolari «Cutezătorii» instalată între brazii trufaşi, sutele de pionieri din toată ţara au ascultat cu atenţie chemarea pionierilor şi şcolarilor de la Şcoala generală nr. 56 din Bucureşti prin care eram chemaţi la muncă patriotică pentru înfrumuseţarea şcolilor şi a împrejurimilor acestora.

Hotărîţi să răspundem imediat chemării lor, am început, chiar de a doua zi, să ajutăm la treburile de gospodărie din tabără. Peste alte cîteva zile am plecat cu toţii în livada C.A.P.-ului Jiblea şi am cules toate prunele coapte.

Rezultatele muncii şi mulţumirile cu care ne-au copleşit cooperatorii au făcut să ne simţim mîndri de hărnicia noastră.

IOANA CODIŢĂ,
Şcoala generală nr. 113,
Bucureşti

DIN CARNETUL UNUI „ARBITRU“

«Mare lucru să fii pescar!»... mă gîndeam atunci cînd am pornit pe malul Oltului, însoţind numerosul grup al celor... 3 pescari concurenţi demni, veniţi să... sece Oltul de peşte.

Am ajuns la mal. Băieţii şi-au ales locul, iar eu am fost numit arbitru oficial al «marelui concurs de pescuit». Iau loc pe un «fotoliu» — bolovan şi încep să aştept. Aştept. Aşteptăm cu toţii.

Trece o jumătate de oră, trece o oră... nimic. Şi cînd mă gîndesc că uitasem cîntarul zecimal la magazia taberei, îmi vine să hohotesc, dar mă abţin, să nu sperii peştii. Mă şi îndoiam că Oltul ar avea ceva peşte. Din apă săreau numai broaşte, altceva mai gustos nu se arăta.

Hei! un peşte era gata să fie prins dar a reuşit să scape de cîrlig. Enervat, pescarul a vrut să-l prindă cu mîna. Jignit, peştele ce şi-a spus: «Strămoşii mei au fost prinşi cu harpoanele, iar eu să fiu prins cu mîna?» şi s-a sinucis aruncîndu-se pe mal. Astfel că fericitul pescar deveni unicul posesor de peşte. Cînd ne-am întors din uşa restaurantului pe lîngă care treceam ne-a izbit un miros de peşte prăjit... Iar noi, pescarii, ajutam cu toţii ca cele 150... grame de peşte să fie transportate în bună stare, în tabără.

LAILA SAMOIL — Galaţi

BOTANICĂ

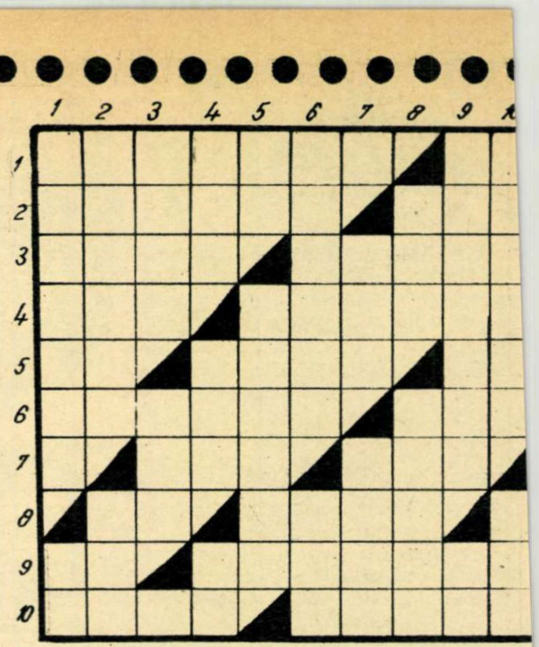

ORIZONTAL:

1. Vas de flori. Spic! 2. «Braţ» încărcat cu flori şi fructe! Necesară vehiculării substanţelor hrănitoare în plante. (pl.). 3. Specie de grîu rezistentă care se cultivă în regiunile muntoase. Fîşie de pămînt cu cărări pe margini pe care se seamănă legume sau flori. 4. Pădure în Franţa. Pom tînăr care se transplantează (pl.). 5. Din pistil! Grădină publică cu alei, copaci şi flori amenajate pentru odihnă şi distracţii. Eu (arh.). 6. Munţi în S.U.A., singurul loc din lume unde creşte arborele segoia. Stratul superior şi afînat al scoarţei pămînteşti, în care se dezvoltă viaţa vegetală. 7. Şansă. Preparat culinar. 8. În răsadniţă! Specie de păsări înotătoare. 9. Cămaşă... înflorată. Ţărmul mării! 10. Plantă erbacee cu spicul lung şi îngust, din ale cărei boabe se face făina. Au participat cu bucurie la strînsul spicelor.

VERTICAL:

1. Teren pe care se cultivă legume, flori, pomi. La irigaţie! 2. Plantă din familia liliaceelor cu o floare mare, frumos colorată (pl.). Purificat de plante. 3. Ca pelinul! Loc de trecere prin apă. 4. Lichidul care circulă prin tuburile capilare ale plantelor (fig.). Răsadniţă. Din lujer! 5. Perete! Mulţime deasă de copaci crescuţi în stare sălbatică pe o suprafaţă mare de teren (pl.). 6. Numele generic al trandafirilor sălbateci. La fasole verde! (pl.). 7. Gest repetat. De păsări! 8. Posedă. Astrul dătător de viaţă. 9. Aşa cum trebuie să fie terenul productiv al unei sere. Din caval! 10. Codiţa frunzei. Nume turcesc.

DICŢIONAR LA ÎNDEMÎNĂ: ALAC, DER.

Laurenţiu ALEXANDRU

• SFINX • SFINX o SFINX • SFINX •

„OSTROVUL LUPILOR“

(Partea a doua)

EXTRAORDINARELE PERIPEŢII ALE Scatiului ŞI ALE PRIETENULUI SĂU Babuşcă

de PETRE LUSCALOV

(continuare din nr. trecut)

— Noroc bun, tovarăşe, strigă el, afundînd lopeţile în apă şi trăgînd cu putere... şi n-aveţi nici o grijă... Deseară la 7 ajung în pădurea Teregova!

Şoferul privea după barca ce se îndepărta de debarcader, făcîndu-i Scatiului semne prietenoase cu mîna. Încet, încet, barca în care se afla Scatiul se îndepărta pe Dunăre.

— Să mergem, Bijule! îi spuse cu un rînjet pe buze şoferul slăbănogului, aruncînd o ultimă privire în urma bărcii. Nici secretarul primăriei şi nici puştiul n-au simţit nimic. Chioru mi-a ordonat să-l atrag în cursă şi pe Babuşcă. Şi adăugă rîzînd cu poftă: Tocmai

UMOR

FĂRĂ CUVINTE

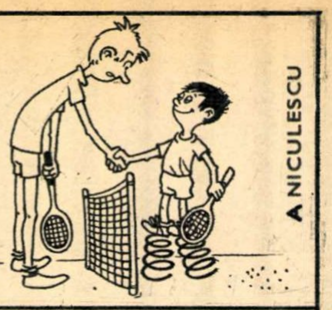

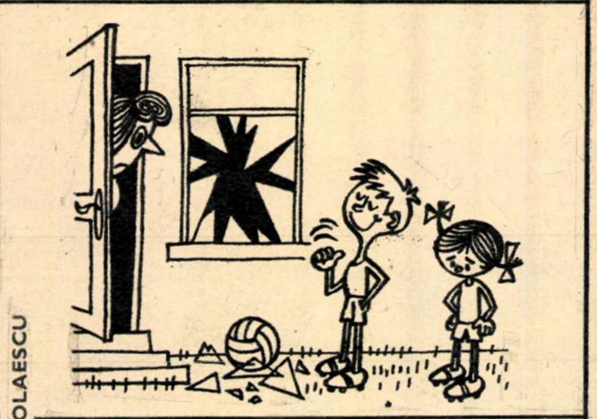

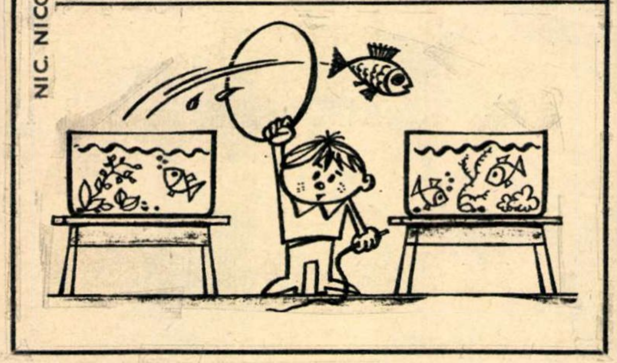

LA ÎNCHIDEREA EDIȚIEI

Cititorii noștri Carmen Mariana Ușurelu din Ploiești, Paraschiv Chiosea din comuna Boldu, județul Buzău și Lucian Palade din Caracal s-au înapoiat recent din excursia Budapesta-Praga-Bratislava, obținută ca premiu la concursul nostru «Pretutindeni trăiesc copii». Sîntem siguri că au multe de povestit prietenilor și colegilor lor.

DORESC SĂ CORESPONDEZE

Marcela Marcu, clasa a III-a, satul Batiz nr. 131, județul Hunedoara, 0f. p. Călan, este o nouă corespondentă a revistei noastre. Dînsa ne mărturisește că-i place foarte mult pictura și că tainele acestei nobile arte le-a dobîndit de la un pictor din Tîmpa.

Gigi Șerban, clasa a V-a, Dumbrăveni, județul Suceava este un mare amator al sportului. Cei care au aceeași pasiune cu a lui sînt rugați să-i scrie.

Rahira Peslar, (13 ani), Milisăuți, comuna Bădeuți, județul Suceava, președintă de detașament, ar dori să afle de la alți președinți de detașamente de pionieri din țară, păreri privind activitățile pionierești. Rahira are două mari pasiuni, șahul și muzica populară.

DORU CASCADORU

(Urmare din pag. a 10-a)

în stînga și în dreapta, de parcă ar fi primit aplauze.

Așa e Doru. Nu pot să-l văd fără zîmbet cum nu mă pot vedea pe mine fără poreclă. Însă vara asta am avut cea mai mare surpriză. A fost o vară grozavă. Am scăpat în primul rînd de a mai fi «Umbra» lui Doru. M-au chemat bunicii la ei și două luni n-am știut de nimic. Apă, soare, cireșe, nopți cu lună, cu cîntec de greieri și privighetori, ce mai, toate astea m-au făcut să-mi uit porecla și, poate n-o să vă vină să credeți, să uit cum arată zîmbetul lui Doru. Dar surpriza de care aminteam, marea surpriză, mă aștepta la întoarcere. Pe trotuar, în fața blocului am văzut scris cu litere de o jumătate de metru: «Doru Cascadoru». Nu-mi venea să cred. Doru avea poreclă! Dar cine îndrăznise? Și cum se întîmplase? Pe ușa liftului, apoi în lift, pe palierul de la etajul doi, peste tot, cineva scrisese cu creta: «Doru-Cascadoru». N-am stat acasă nici cinci minute. M-am dus glonț la Doru. Era plecat. Am coborît să-l caut. Pe trotuarul din fața blocului, și pe celelalte trotuare care duceau spre parc sau spre școală, din zece în zece pași, aceeași mînă scrisese mare cu creta: «Doru-Cascadoru ».

M-am oprit la umbra unui castan, obosit și descurajat. Ba, chiar foarte descurajat. Porecla asta nu prea i se potrivea lui Doru. Ori se potrivea ca nuca în perete. Doru, nu era în stare să sară un gard, să lovească o minge, să privească în jos de pe terasa blocului. Atunci de unde și pînă unde «Cascadoru»?

Cine era nătăflețul care-i dăduse o poreclă atît de aiurită? Trebuia neapărat să aflu.

• SFINX • SFINX • SFINX • SFINX • SFINX • SFINX •

îmi era frică că celălalt o să ne scape. Cei doi o porniră spre camion.

— Nu cred că o să-l găsească pînă mîine pe șofer, în bălăriile în care l-am ascuns, — interveni Slăbănogul.

—Ba pe naiba! rîse ascuțit Slăbănogul. Cu camionul ce facem! Îl abandonăm?

— De îndată ce ieșim din sat, răspunse așa-zisul șofer, deschizînd portiera cabinei camionului. Cred că toată miliția este pe urmele lui Chioru. Hai, urcă! De-ar ști Scatiul și Babușcă că Chioru a evadat și că îi așteptă în pădurea de la Teregova!

Slăbănogul urcă primul în camion.

— Dar ce are Chioru cu băieții ăștia? Vrea să se răfuiască cu ei pentru că din cauza lor a fost prins? întrebă el, tîrîndu-se pe canapeaua de piele.

«Șoferul» se urcă la volan și închise portiera.

— Cred că pînă la urmă Chioru o să-i pună pe amîndoi în frigare, continuă el, în vreme ce pornea motorul camionului. Dar deocamdată, alta-i chestia...

— Adică?

— Cei doi băieți l-au transportat anul trecut pe Freddy. Pe «Profesor» adică, la «Ostrovul lupilor».

— Care Freddy? Cel căruia...

— Exact! Profesorul avea asupra lui un document important. Cînd a ajuns la «Ostrovul lupilor» nu îl mai avea. Numai cei doi băieți pot să știe ce s-a întîmplat pe drum.

— Și crezi că ăștia doi or sa vorbească?

«Șoferul» apăsă cu piciorul pe accelerator și rîse:

— Dar Ciupitu' de ce crezi că a evadat o dată cu Chioru? Nu ca să se socotească cu ei? — adăugă manevrînd volanul în vreme ce camionul se punea în mișcare pe șoseaua prăfuită care ducea în sat. Apoi, nu uita că domnul Friedrich s-a deplasat personal în România pentru afacerea asta. Îți dai seama că trebuie să fie o chestie foarte importantă? Foarte importantă, Bijule!

Camionul se îndepărtă și dispăru într-un nor de praf.

...Scatiul nu bănuia nimic din toate astea. Trăgea din răsputeri la rame, privind din cînd în cînd în spate, spre casa lui Babușcă, ce se apropia încet, încet, strălucind ici și colo alb, orbitor, printre crengile zarzărilor stufoși, ce se legănau puternic în vînt.

(Va urma)

Aici „Pescăruș 07”!

YR

Pe aerodrom e un continuu du-te-vino. Remorcate de avioane, planoarele — asemeni unor uriașe păsări argintii cu aripile larg deschise și încremenite — sînt «aruncate», unul cîte unul, în văzduh. Le urmărim de jos, cu emoție și uimire. Prin viraje largi, «așii» zborului fără motor, care se află la bordurile lor, caută, «adulmecă» forțele curenților de aer care să-i înalțe, să-i mențină și să-i poarte pe aripile lor acolo, sus.

Încet-încet, sînt descoperite puternice forțe termice ascendente. Stolul de «pescăruși» la început adunați deasupra orașului, se rărește tot mai mult, ca un evantai care se desface.

— ...Aici baza! Aici baza! Apel general către toți «pescărușii»! Control radio!

care-l practică satisfacții inegalabile și, totodată, să cultive alese calități fizice și morale: curajul, stăpînirea de sine, obișnuința de-a lua hotărîri rapide și îndrăznețe, reflexe prompte și multe altele. Convinși că planorismul vă interesează încă de pe acum, că doriți să aflați cît mai multe din tainele lui, cît și despre posibilitățile de a-l practica, am profitat de prezența noastră la această competiție și, pe măsura reîntoarcerii «pescărușilor» din văzduh, ne-am adresat cîtorva dintre «așii,» zborului fără motor cu diverse întrebări. Primul nostru interlocutor — inginerul **Mircea Finescu,** maestru emerit al sportului.

— După cum am aflat, practicați zborul fără motor de 32 de ani, aveți la activ 4 000 ore de zbor cu planorul și 1 800 cu avionul. Asta înseamnă că v-ați avîntat în văzduh de la o vîrstă fragedă.

— Cam așa ceva. Mai precis, de la 15 ani. Astăzi însă tinerii pasionați de acest sport pot să-l înceapă și mai de vreme. Pentru cei bine dezvoltați, din punct de vedere fizic, se acordă dispensă de vîrstă. Un exemplu: colegul meu mai tînăr, inginerul Emil Iliescu, a început acest sport de la 14 ani.

— Care este părerea dumneavoastră despre acest sport?

— Foarte bună. Este un sport frumos care, în plus, te pregătește extraordinar de bine și pentru viața de toate

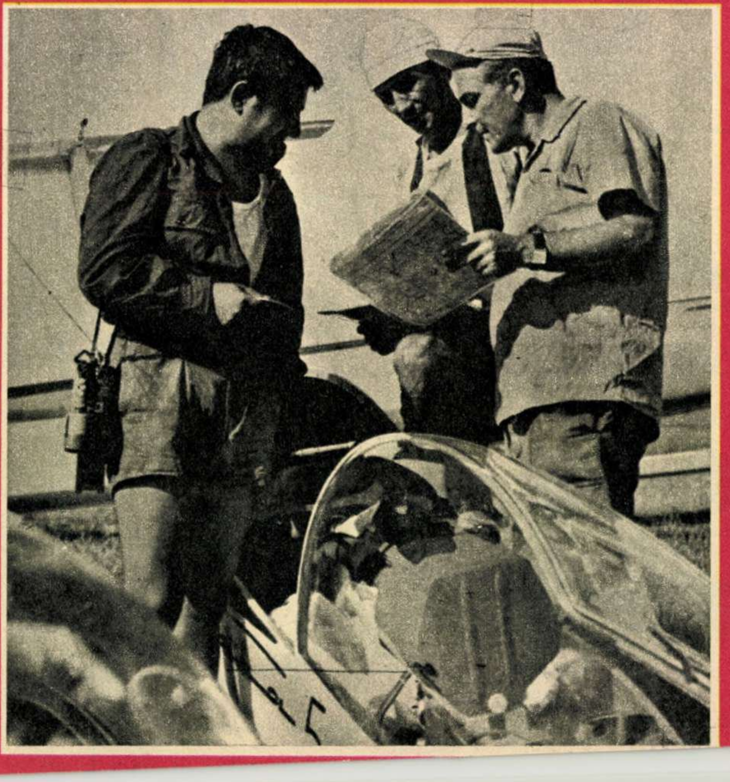

dial. S-a aterizat chiar și pe șosele...

- Planoarele se împart în clasa «standard», cu anvergură de 15 m, și clasa «deschisă», cu anvergură nelimitată.
- În România, cel mai mult se folosesc planoarele de tip «Blanik», «I.S.» și «Foka».
- Primul planorist român a fost studentul Ion Romanescu. A fost considerat cel mai tînăr zburător din lume (la 13 ani). Intră în aviația franceză în primul război mondial și moare eroic la 23 de ani, după ce decolase a cincea oară în aceeași zi.
- Inginerul Mircea Finescu, purtătorul insignei internaționale cu 3 diamante, este deținătorul a peste 30 de recorduri naționale. Iată trei dintre ele: distanță, zbor liber, 511 km; viteză triunghi, 93 km/h; record de înălțime pentru planoare biloc, de 7 250 m altitudine. La mondialele de la Leszno (Polonia, 1954) cîștigă proba de viteză cu planorul românesc «I.S.-3» al cunoscutului constructor brașovean Iosif Șilimon.
- Planorismul nu are limite de vîrstă. Vest-germanul Hüth a cîștigat campionatul mondial la 60 de ani.
- Planoriștii români au doborît peste 150 de recorduri republicane.
- Insigna F.A.I. cu 3 diamante (cea mai înaltă distincție internațională) o deține și tînărul planorist Nicolae Mihăiță.
- In țara noastră planorismul se poate învăța la aerocluburile din Iași, Cluj, Tg. Mureș, Brașov, Craiova și București. Limita de vîrstă este 18 ani. Cu dispensa dată de părinți se poate începe de la 16 ani. În cazuri excepționale, cînd un tînăr este mai robust, poate înce

Pe undele invizibile sosesc răspunsurile din văzduh:

— Sînt «Pesçăruş 07». Mă aflu la înălţimea de 1 500 m. Urc cu viteza de 2 metri pe secundă...

— Sînt «Pescăruş 10». Fac un salt pe direcţia vîntului. Merg cu 120 kilometri pe oră pe direcţia vest împreună cu «Pescăruş 08». Terminat...

Ne aflăm la aeroclubul din Iaşi şi asistăm la desfăşurarea celei de a XV-a ediţii a Campionatului naţional de zbor fără motor la care participă şi cîţiva renumiţi sportivi din cîteva ţări europene. Este cea mai importantă ediţie, denumită şi «de aur».

Zborul fără motor este unul dintre cele mai frumoase şi mai folositoare sporturi. El e capabil să ofere celor

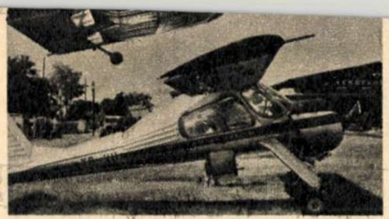

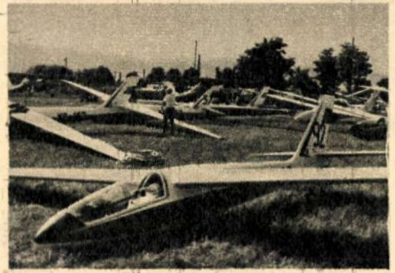

zilele: fiecare zbor cu planorul îţi pune probleme deosebite, pe care trebuie să le rezolvi... singur.

— Ce le puteţi recomanda copiilor care intenţionează să practice, mai tîrziu, acest sport? Ce cale ar trebui să urmeze ca să ajungă planorişti?

— Să înceapă, încă de pe acum, cu aeromodelismul. În felul acesta vor descoperi în miniatură tainele zborului cu şi fără motor. Apoi, între 14 şi 18 ani, să se adreseze secţiilor de planorism din cadrul aerocluburilor, acolo unde ele există. Şi celor care vor fi selecţionaţi, le recomand seriozitate, perseverenţă, tenacitate în pregătire. Nu vor ajunge să urce pe planor decît după ce vor fi pregătiţi ireproşabil... Şi pregătirea aceasta este grea. Se aseamănă, oarecum, cu aceea a cosmonauţilor.

«Pescăruşii» continuă să se întoarcă din văzduh. Printre ei, şi inginerul **Emil Iliescu,** maestru emerit al sportului, cîştigătorul probei de 212 kilometri dus-întors din această ediţie:

— De ce aţi preferat planorul, avionului? — îl întrebăm curioşi.

— Între zborul cu şi fără motor este o mare diferenţă. Şi, din punct de vedere sportiv, cred că avantajul este de partea planorului. Planorul te solicită mult mai mult decît avionul: trebuie să dai dovadă de multe cunoştinţe din numeroase domenii — matematică, fizică, etc., de incomparabil mai multă îndemînare (avionul te poartă singur, prin forţa motorului său, planorul în schimb te obligă să găseşti şi să foloseşti curenţii de aer), de mai mult curaj chiar. În plus, planorismul te şi deconectează uimitor de bine. Închipuiţi-vă sus, în înaltul cerului, zburînd, plutind fără a auzi nici un zgomot, într-o linişte desăvîrşită. Ai impresia că eşti puternic, că nu există forţă mai mare decît a ta, că poţi realiza orice...

Pe aerodrom, printre planoare şi avioane, se învîrtea tot timpul şi un băieţaş, pe nume **Lulu.** E o veche cunoştinţă a «aşilor» zborului fără motor. Lulu cunoaşte pe de rost toată activitatea aeroclubului din Iaşi, toate mărcile şi caracteristicile planoarelor. Atît deocamdată. Pentru că e încă crească, fiind sigur că într-o zi va primi şi el «botezul» aerului, va urca în văzduh pe aripile unui planor.

Zborul fără motor, datorită calităţilor şi posibilităţilor lui deosebite, este tot mai mult îndrăgit şi «căutat» de către tineri, în faţa cărora aerocluburile noastre îşi deschid, de fiecare dată, porţile.

PETRE MIHAI BĂCANU

CÎTEVA DATE GENERALE DESPRE PLANORISM ŞI RECORDURI

- Prima competiţie mondială a zborului fără motor a avut loc la Wasserkuppe (Germania, 1937). Principiul de zbor de atunci: «Cine zboară mai repede».
- La ediţia a II-a (Elveţia — Samedan, 1948), planoarele se perfecţionează. Cîştigătorul de atunci, Persson (Elveţia), nu s-a lăsat nici acum de planorism şi mai speră să cîştige locul I la viitoarele campionate mondiale.
- Ultimul campionat mondial (ediţia a XI-a) a avut loc la Marfa (Texas). Campion mondial la clasa standard a fost vest-germanul Helmut Reichman. Tot aici s-a realizat recordul de viteză pentru planorism de 154 km/oră, de către vest-germanul Walter Neubert. A fost cel mai spectaculos campionat mon-

Cupa „CUTEZĂTORII" la fotbal

CLASAMENTUL LA DATA DE 26 AUGUST 1971

1.	«VIITORUL», Bujoru, Teleorman	554 puncte
2.	«VOINŢA», Chihariu, Mureş	500 ,,
3.	«FLAMURA PIONIEREASCĂ», Budeşti, Ilfov	496 ,,
4.	«SPORT PIONIERESC», Beica de Jos, Mureş	484 ,,
5.	«SPORTUL», Bogdăneşti, Bacău	464 ,,
6.	«VIITORUL», Cungrea, Olt	440 ,,
7.	«PANDURII» Călina, Vîlcea	433 ,,
8.	«VICTORIA», Brazi, Prahova	422 ,,

FOTBAL FETE

1.	«F.C. VENUS», Comlaşul Mare, Timiş	127 puncte
2.	«JUPITER», Prundeni, Vîlcea	68 ,,
3.	«UNIREA», Văleni, Dîmboviţa	60 ,,
4.	«ÎNVINGĂTORII», Ciumeghiu, Bihor	48 ,,
5.	«CUTEZĂTORII», Orleşti, Vîlcea	28 ,,

ÎMPOTRIVA CELOR 3 „S"

LECŢIA A-III A

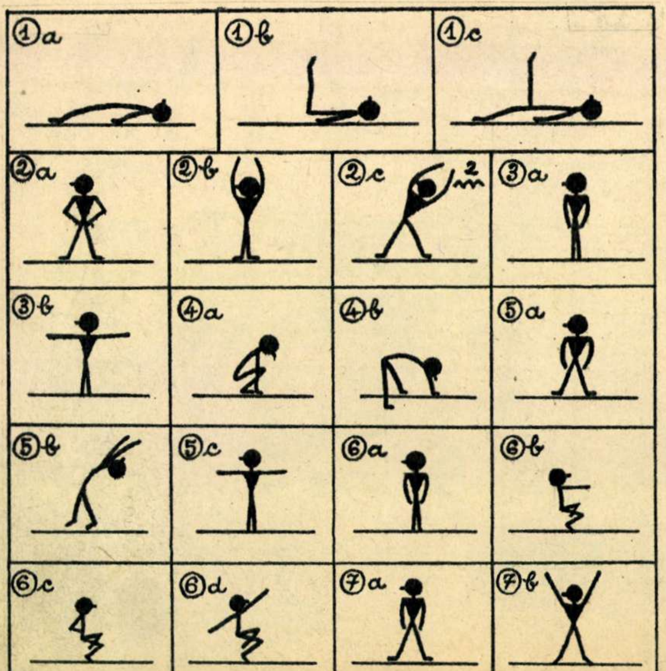

Exerciţiul 1

Stînd drepţi — mers pe loc din ce în ce mai accelerat (1—8), alergare pe loc cu braţele îndoite, pumnii închişi, la început în ritm accelerat, începînd cu timpul 13 în ritm din ce în ce mai lent (9—15).

Observaţii: Se execută în 16 timpi, de 3—4 ori. Respiraţia va fi liberă. (Exerciţiul nu necesită schiţă).

Exerciţiul 2

Pe spate culcat, braţele lîngă corp (fig. 1 a) — ridicarea ambelor picioare la verticală (fig. 1 b) (1—2), coborîrea lor pe sol (3—4), ridicarea piciorului stîng la verticală (fig. 1 c) (5), coborîrea lui pe sol (6); aceeaşi mişcare cu piciorul drept (7—8).

Observaţii: Se execută în 8 timpi, de 3—4 ori. În timpul execuţiei palmele se sprijină pe sol, genunchii vor fi bine întinşi, vîrfurile de asemenea bine întinse. Capul nu se ridică de pe sol.

Exerciţiul 3

Depărtat stînd, mîinile pe şold (fig. 2 a) — ducerea braţelor prin lateral sus (fig. 2 b) (1), îndoirea şi arcuirea trunchiului lateral spre stînga (fig. 2 c) (2—3), revenire în poziţia de plecare (4); aceeaşi mişcare în continuare spre dreapta (5—8).

Observaţii: Se execută în 8 timpi, de 3—4 ori, în ritm vioi.

Exerciţiul 4

Stînd (fig. 3 a) — ducerea braţelor lateral, capul pe spate, cu ridicare pe vîrfuri şi inspiraţie (fig. 3 b) (1—2), revenire în poziţia de plecare cu expiraţie (3—4).

Observaţii: Se execută în 4 timpi, lent, repetîndu-se de 3—4 ori.

Exerciţiul 5

Ghemuit stînd (fig. 4 a) — trecere în depărtat stînd, trunchiul aplecat înainte, mîinile pe sol (fig. 4 b) (1—2) revenire în poziţia de plecare (3—4).

Observaţii: Se execută în 4 timpi, de 4—6 ori. În momentul aplecării trunchiului, genunchii vor fi bine întinşi, palmele pe sol.

Exerciţiul 6

Depărtat stînd (fig. 5 a) — ducerea braţelor prin înainte sus, cu ridicare pe vîrfuri, capul pe spate şi extensia şi arcuirea trunchiului (fig. 5 b) (1—2), coborîrea călcîielor pe sol cu ducerea braţelor lateral (fig. 5 c) (3), revenire în poziţia de plecare (4).

Observaţii: Se execută în 4 timpi, de 4—5 ori în ritm vioi.

Exerciţiul 7

Stînd în poziţie de drepţi (fig. 6 a) — îndoirea genunchilor cu ducerea braţelor înainte (fig. 6 b) (1), ducerea braţelor pe şold (fig. 6 c) (2), ducerea braţelor lateral (fig. 6 d) (3), revenire în poziţia de plecare (4).

Observaţii: Se execută în 4 timpi, de 3—4 ori.

Exerciţiul 8

Depărtat stînd (fig. 7 a) — ducerea braţelor prin lateral oblic sus, capul pe spate cu ridicarea pe vîrfuri şi inspiraţie profundă (fig. 7 b) (1—4), revenire în poziţia de plecare cu expiraţie (5—8).

Observaţii: Se execută în 8 timpi, de 5—6 ori, în ritm lent.

(va urma)

CONSTANTIN BUŞU
— profesor —

APROAPE 5.000 KM PE BICICLETĂ

Elevii Şcolii generale din Micfalău (jud. Covasna) au plecat într-o excursie cicloturistică prin Ungaria, Cehoslovacia, Polonia şi U.R.S.S. Ei vor pedala astfel cam 4 570 de km. La redacţie am primit din partea lor o ilustrată din Ruzonberok (Cehoslovacia) adresată tuturor cititorilor revistei «Cutezătorii».

Desen: VINTILĂ MIHĂIESCU

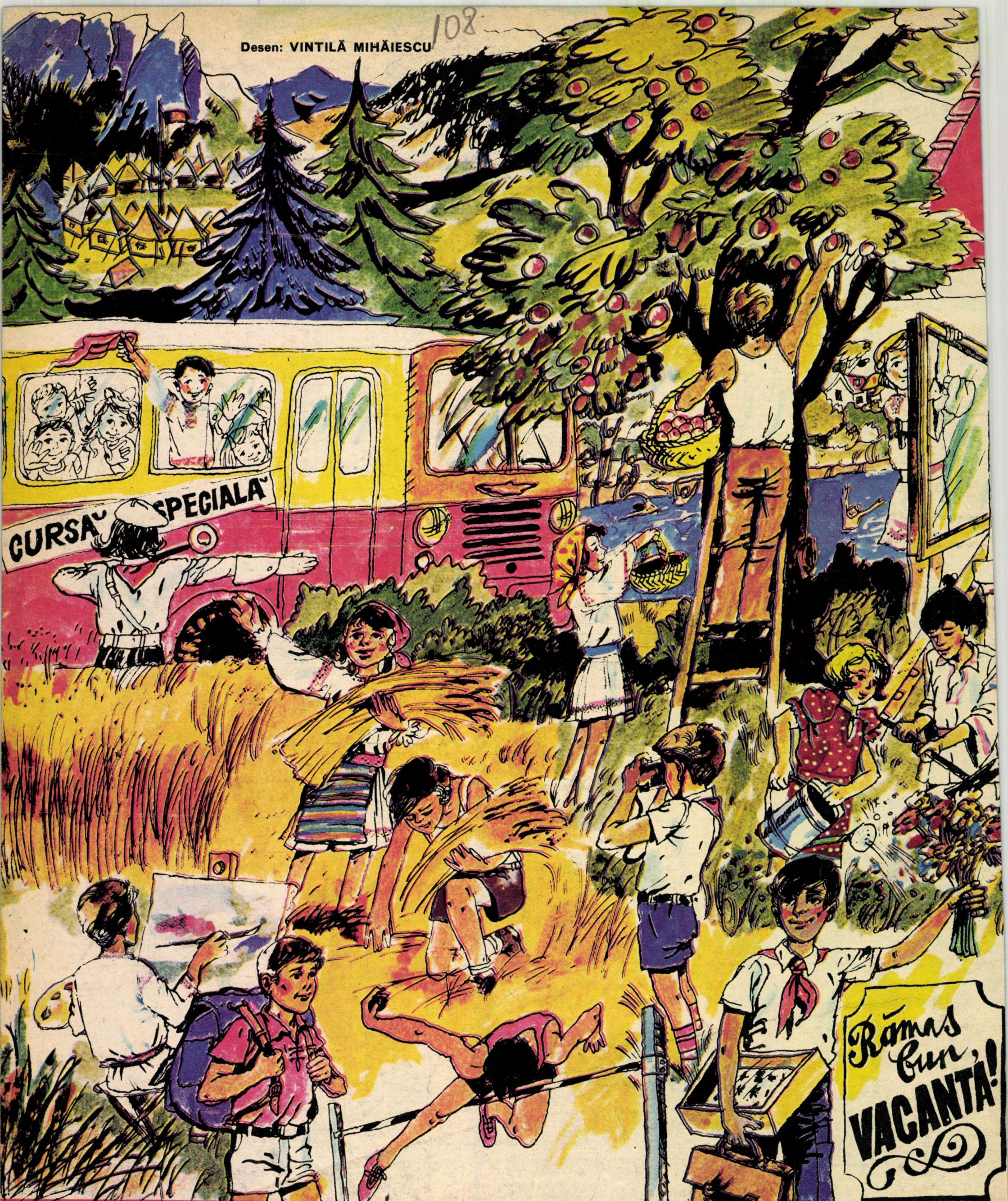

Cutezătorii 36

Redactor șef: Mihai Negulescu; Redactor șef adjunct: Ovidiu Zotta; Secretar general de redacție: Ioan Donca. Adresa redacției: București, Piața Scînteii nr. 1. Căsuța poștală 4132. Tel. 17 60 10. Redactor artistic: Vintilă Mihăescu; Tehnoredactor: Rozalia Barany.
Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii

ABONAMENTELE PRIN OFICIILE ȘI AGENȚIILE P.T.T.R., PRIN FACTORII POȘTALI ȘI DIFUZORII DE PRESĂ.

108

Cutezătorii

37

REVISTĂ
SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ
DE
CONSILIUL
NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI
PIONIERILOR

DANTE
POETA
1265
1965

DIN SUMAR:

SUB SEMNUL HĂRNICIEI PIONIEREȘTI

PAG. 4-5

DANTE ALIGHIERI

PAG. 8-9

A REÎNCEPUT ȘCOALA.
CÎTE LUCRURI
NOI,
MINUNATE NE AȘTEAPTĂ
ÎN
PAGINILE MANUALELOR

MII ŞI MII DE PIONIERI ŞI ŞCOLARI, RĂSPUNZÎND CHEMĂRII PIONIERILOR BUCUREŞTENI, AU PARTICIPAT CU ENTUZIASM, ÎN ZILELE PREMERGĂTOARE ÎNCEPERII ANULUI ŞCOLAR, LA ACŢIUNILE DIN CADRUL SĂPTĂMÎNII MUNCII PATRIOTICE.

MARŢI, 7 SEPTEMBRIE A.C. TOŢI PIONIERII ŞI ŞCOLARII ŢĂRII AU RĂSPUNS PREZENT ACESTEI ACŢIUNI,DEMONSTRÎND PARTICIPAREA ACTIVĂ A ORGANIZAŢIEI PIONIERILOR LA TRANSPUNEREA ÎN VIAŢĂ A DIRECTIVELOR DATE DE CONDUCEREA PARTIDULUI,DE TOVARĂŞUL NICOLAE CEAUŞESCU PERSONAL, PRIVIND ÎMBUNĂTĂŢIREA EDUCAŢIEI PATRIOTICE ŞI PRIN MUNCĂ A TINEREI GENERAŢII.

PIONIERII MUNICIPIULUI BUCUREŞTI AU INAUGURAT SĂPTĂMÎNA MUNCII PATRIOTICE CU ENTUZIASTE ADUNĂRI FESTIVE ORGANIZATE PE SECTOARE, ÎN CADRUL CĂRORA COPIII AU FOST SALUTAŢI DE REPREZENTANŢI AI ORGANELOR DE PARTID, AI CONSILIULUI NAŢIONAL AL ORGANIZAŢIEI PIONIERILOR.

PE ÎNTREG CUPRINSUL ŢĂRII,PIONIERII ŞI ŞCOLARII MUNCIND CU ENTUZIASM — LA PREGĂTIREA ŞCOLILOR PENTRU DESCHIDEREA ANULUI DE ÎNVĂŢĂMÎNT, LA AMENAJAREA TERENURILOR DE SPORT ŞI DE JOACĂ, LA ÎNFRUMUSEŢAREA PARCURILOR, GRĂDINILOR, A CARTIERELOR ŞI SATELOR — AU ADUS PATRIEI ÎN DAR ROADELE MUNCII LOR.

a

ACTUALITĂŢI
«CUTEZĂTORII»

Scrisoarea săptămînii

MAGISTRALA CRAVATELOR ROŞII

Peste cîteva săptămîni, dragi «cutezători», în viaţa organizaţiei noastre,a pionierilor, se va petrece un important eveniment. Va avea loc cea de a II-a Conferinţă Naţională a organizaţiei.

Proiectul de Statut, publicat la începutul verii în paginile revistei, a trezit în fiecare pionier, în fiecare detaşament sau unitate, energii noi, dorinţa vie de a face activitatea pionierească tot mai frumoasă, de a ne dovedi fii de nădejde ai partidului, ai României socialiste.

Dezbaterile în secţiunile pionierești ale conferinţelor judeţene, simţul de răspundere al pionierilor-delegaţi, observaţiile şi propunerile pe care aceştia le fac arată că purtătorii cravatelor roşii îşi însuşesc de pe acum îndemnul celui mai iubit fiu al patriei, tovarăşul Nicolae Ceauşescu, de a gîndi şi a acţiona ca tineri revoluţionari, de a creşte şi a se forma în spirit comunist, de a se pregăti cît mai temeinic pentru muncă şi viaţă, pentru viitor.

O mărturie asupra dragostei de patrie şi a respectului pentru muncă de care dau dovadă pionierii, şi cu atît mai mult cei care sînt delegaţi la conferinţele judeţene, o constituie faptul că, pretutindeni, aceştia nu se mărginesc să discute frumos despre pionierie, că ştiu să dea cuvintelor acoperirea în aur a faptei.

Va rămîne înscris ca o filă luminoasă, în cronica organizaţiei noastre, felul cum cei mai buni dintre pionierii unui judeţ de la poalele Ceahlăului, împreună cu utecistii şi comandanţii — delegaţi sau invitaţi la aceeaşi conferinţă judeţeană — s-au constituit într-o brigadă de muncă patriotică, lucrînd cu entuziasm la amenajarea a încă unei străzi tinere, în bătrînul oraş Piatra Neamţ.

Cînd veţi trece prin oraşul de pe malul Bistriţei, să vizitaţi neapărat Strada Cravatelor Roşii (denumită oficial astfel, începînd din 9 septembrie a.c.), stradă pe care colegii voştri de pe plaiuri nemţene şi-au înscris ceva din dorinţa lor fierbinte de a fi cît mai folositori patriei.

La redacţie sosesc de asemenea nenumărate veşti din toate judeţele patriei. Fapte minunate, despre care dascălii şi părinţii voştri vorbesc cu mîndrie, se adună cu toatele, dragi cititori, într-o adevărată MAGISTRALĂ A PIONIERIEI.

Pe această magistrală, apropiata Conferinţă Naţională a Organizaţiei pionierilor va constitui de bună seamă punctul de pornire spre noi şi frumoase împliniri pionierești.

MIHAI NEGULESCU

CONFERINŢELE JUDEŢENE ALE ORGANIZAŢIEI PIONIERILOR

Trimişii noştri relatează:

PIATRA NEAMŢ

7 septembrie a.c. În sala Teatrului Tineretului din Piatra Neamţ şi-a deschis lucrările Conferinţa Organizaţiei judeţene a pionierilor. În aplauzele delegaţilor şi a uteciştilor invitaţi la conferinţă, în secţiunea pentru pionieri, a sosit tovarăşul Ştefan Boboş, membru al C.C. al P.C.R. prim-secretar al Comitetului judeţean Neamţ al P.C.R., care adresează pionierilor un cuvînt de salut.

Mulţumind în numele participanţilor la conferinţă, pioniera Viorica Ursache, de la Şcoala generală nr. 7 din Roman, a spus: «În aceste clipe emoţionante noi, purtătorii mandatelor celor peste 52 000 pionieri şi şcolari din judeţ, vă aducem dumneavoastră şi, prin dumneavoastră, partidului nostru, tuturor comuniştilor, calde mulţumiri pentru grija care ne-o purtaţi!»

Conferinţa a fost salutată de «Ştafeta pionierilor» care a străbătut în acele zile judeţele patriei.

După informarea privind cele mai semnificative acţiuni pionierești organizate în judeţ, în unităţi şi detaşamente, bogat ilustrate prin proiecţii, au luat cuvîntul peste 20 de delegaţi, dintre cei mai destoinici pionieri, care au vorbit despre faptele lor, despre activitatea şi experienţa dobîndite în organizarea acţiunilor lor. Ei au făcut interesante propuneri privind îmbunătăţirea proiectului de Statut al unităţilor şi detaşamentelor.

În încheierea lucrărilor secţiunii pentru pionieri, delegaţii purtătorilor cravatelor roşii s-au constituit într-o brigadă de muncă patriotică, lucrînd în după-amiaza aceleiaşi zile pe unul din şantierele edilitare ale oraşului.

Bogăţia de fapte şi propuneri din cadrul secţiunii pentru pionieri, a fost prezentată în cea de a doua zi a Conferinţei în secţiunea rezervată cadrelor didactice şi activiştilor organizaţiei, ale cărei lucrări au fost conduse de tovarăşul Virgiliu Radulian, preşedinte al C.N.O.P.

IOAN DONCA

SF. GHEORGHE

La secţiunea pentru pionieri a Conferinţei judeţene Covasna a Organizaţiei pionierilor au participat 100 de delegaţi întruniţi în sala mare a Liceului nr. 1 din Sf. Gheorghe. În prezenţa tovarăşului Constantin Stanca, secretar al Comitetului judeţean Covasna al P.C.R. şi a tovarăşului Iuliu Furo, vicepreşedinte al C.N.O.P., participanţii la conferinţă au dezbătut principalele probleme ale vieţii pionierești. S-au făcut propuneri concrete cum ar fi: necesitatea creării unor active pionierești, municipale şi judeţene, care să dezbată de două ori pe an problemele activităţii pionierilor; să se organizeze în fiecare an «Săptămîna muncii patriotice pionierești» şi altele.

În încheierea lucrărilor, participanţii au adoptat o telegramă adresată Comitetului Central al P.C.R., personal tovarăşului Nicolae Ceauşescu. Apoi, delegaţii au fost primiţi de către tovarăşul Carol Kiraly, prim-secretar al Comitetului judeţean Covasna al P.C.R., care a discutat cu pionierii despre sarcinile actuale şi de perspectivă a purtătorilor cravatelor roşii din judeţul Covasna.

LASZLO FORRO

SUCEAVA

Astă zi, 11 septembrie, ora 10, au urcat treptele Casei de cultură din oraş, 100 de copii cu cravate roşii şi întregul oraş i-a privit cu drag şi curiozitate. Toată lumea ştie că sînt participanţii la secţiunea pentru pionieri a Conferinţei judeţene a Organizaţiei pionierilor. Lucrările se deschid în prezenţa tovarăşului Stefan Panaitiu, secretar al Comitetului judeţean al P.C.R. Aflăm că pionierii din Fălticeni au ajutat cu multă tragere de inimă la amenajarea unui complex de odihnă în oraşul lor, iar cei din Horodniceni au ajutat la recoltatul cartofilor. Peste tot copiii au lucrat la pregătirea claselor, a laboratoarelor, a atelierelor-şcoală în vederea începerii noului an şcolar.

Poate că propunerea pionierei Carmen Cuciureanu din Rădăuţi nu este întîmplătoare: ea e de părere că fiecare pionier ar trebui să aibă un «carnet al faptelor pionierești» în care să-şi noteze tot ceea ce înfăptuiește el în folosul celor din jur.

OVIDIU ZOTTA

DEVA

În sala «Arta» din oraş, într-o atmosferă de entuziasm, 150 de pionieri, delegaţi de la oraşe şi sate, au participat la lucrările secţiunii pentru pionieri a celei de a II-a Conferinţe judeţene a Organizaţiei pionierilor — Hunedoara.

Conferinţa pionierilor a fost onorată de prezenţa tovarăşului Ioan Sîrbu, membru al biroului judeţean Hunedoara al P.C.R., şeful secţiei de propagandă. Au participat: Florian Moraru, şef de comisie la C.N.O.P., activişti, comandanţi, cadre didactice. Lucrările au fost conduse de Dana Suciu, preşedinta unităţii de pionieri a Şcolii generale nr. 1 Orăştie. În luările lor de cuvînt, pionierii s-au angajat să realizeze şi mai mult şi mai bine atît în domeniul învăţăturii cît şi al muncii patriotice.

În încheierea lucrărilor conferinţei, delegaţii au trimis o telegramă Comitetului Central al partidului, tovarăşului Nicolae Ceauşescu.

AURELIU WEISS

TÎRGU MUREŞ

Sîmbătă, ora 8,30.

În faţa Liceului «Papiu Ilarian» din Tg. Mureş au sosit delegaţii la secţiunea pentru pionieri a Conferinţei judeţene a Organizaţiei pionierilor.

Prezent la conferinţă, tovarăşul Liviu Sebestyen, secretar al Comitetului judeţean Mureş al P.C.R., îi salută pe participanţi arătînd că activitatea celor peste 45 000 de purtători ai cravatelor roşii din judeţ se integrează armonios în opera de construire a societăţii socialiste, muncă uriaşă în care este antrenat întregul nostru popor.

Remarcăm din luările de cuvînt pe cea a pionierului Paul Oroşan: «Îi reprezint pe pionierii români şi maghiari de la Şcoala generală din Sîn Paul şi vreau să exprim recunoştinţa noastră, a copiilor, pentru grija deosebită a partidului faţă de noi. Nu vom uita nici o clipă că datoria noastră este să învăţăm şi să muncim».

În încheierea lucrărilor, într-o atmosferă entuziastă, se dă citire unei telegrame adresată de către conferinţă tovarăşului Nicolae Ceauşescu.

ECATERINA BOKOR

La început de
an școlar,
«CUTEZĂTORII»
vă urează succes
la învățătură și
în activitatea
pionierească,
izbîndă deplină în
pregătirea pentru
viață, spre a fi
cît mai folositori
patriei!

Foto: GR. PREPELIȚĂ

Cîteva întrebări — și un singur răspuns!

Oare un început de an școlar înseamnă doar reîntîlniri voioase, flori, exuberanță? El mai înseamnă și o mulțime de întrebări intime! De exemplu:

Aș putea eu, elevul care pînă acum a obținut rezultate mediocre, să devin în acest an un elev eminent? Să termin pentru totdeauna cu jumatățile de măsură și cu jumătățile de bucurie?

Dar mie, veșnicul premiant, omul cu medii maxime în toți anii, ce satisfacții noi îmi poate aduce acest an școlar? Oare mă mai poate bucura ceva? Am diplome, mi-a apărut și poza în ziar...

Dar eu, vesnicul corigent și capul răutăților, mai pot oare spera să-i ajung din urmă pe ceilalți? Aș putea oare, în chiar acest an școlar, să fac în așa fel încît, plecînd de la o ședință cu părinții, mama să se simtă pentru întîia oară foarte mîndră de mine?

Și eu? Am multe de făcut în acest an: studiez vioara, urmez un curs de scrimă, fac parte dintr-un cerc de electronică... O să le pot dovedi pe toate? A, și mai trebuie să și învăț!!

Dar eu, eu care învăț binișor și sînt corect în toate împrejurările și căruia nimeni nu-i reproșează niciodată nimic, voi putea oare, în acest an, să mă impun în ochii colegilor, să nu mai treacă pe lîngă mine ca și cum n-aș exista, ci să se oprească, să-mi ceară un sfat, o idee?

Tuturor acestor întrebări — un singur răspuns: E POSIBIL! E posibil să-ți înfrîngi limitele aparente, mai ales dacă nu te gîndești la asta doar în luna septembrie ci și în noiembrie, și în februarie, și în aprilie — zilnic! Și dacă de multe ori îți vei spune cu convingere că e necesar să renunți la cîte ceva plăcut și îmbietor, în favoarea altui lucru, care cere efort, care nu-i întotdeauna distractiv, în schimb e util.

Munca este autoarea nu numai a uriașelor edificii industriale și urbane care strălucesc pe tot cuprinsul patriei noastre socialiste, ci și a oamenilor desăvîrșiți, cea mai mare avuție și mîndria supremă a țării! Și sîntem siguri că toți veți deveni astfel de oameni!

SANDU ALEXANDRU

ZÎMBETUL ȚĂRII

Sînt multe feluri de zîmbete:
zîmbetul florilor pe care oamenii îl numesc: frumusețe
și albinele: nectar.
Zîmbetul soarelui de care toată natura
se bucură: căldura.
Zîmbetul mamei pe care copiii îl numesc: blîndețe.

Sînt multe feluri de zîmbete,
dar cel mai cald este-al tău,
țara mea!

Mihaela Zăvoianu
cl. a IV-a, Șc. gen. nr. 21,
București

Foto: GH. CUCU

> *«Dorim ca tineretul, copiii noştri să crească în spirit comunist, să devină revoluţionari, luptători devotaţi pentru socialism, apărători de nădejde ai cuceririlor socialiste şi comuniste, ai patriei socialiste.»*
>
> *NICOLAE CEAUŞESCU*

SUB SEMNUL

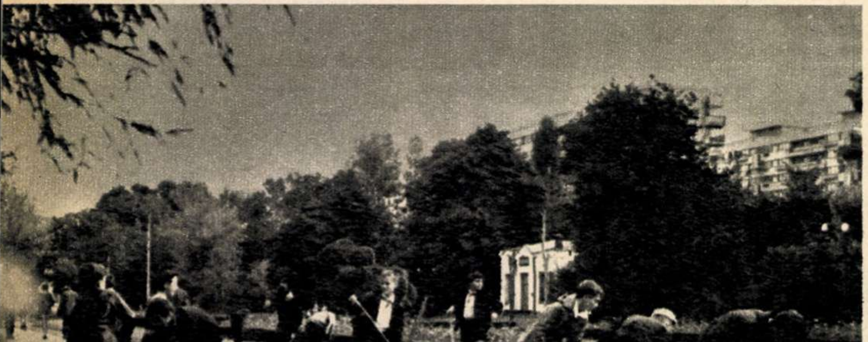

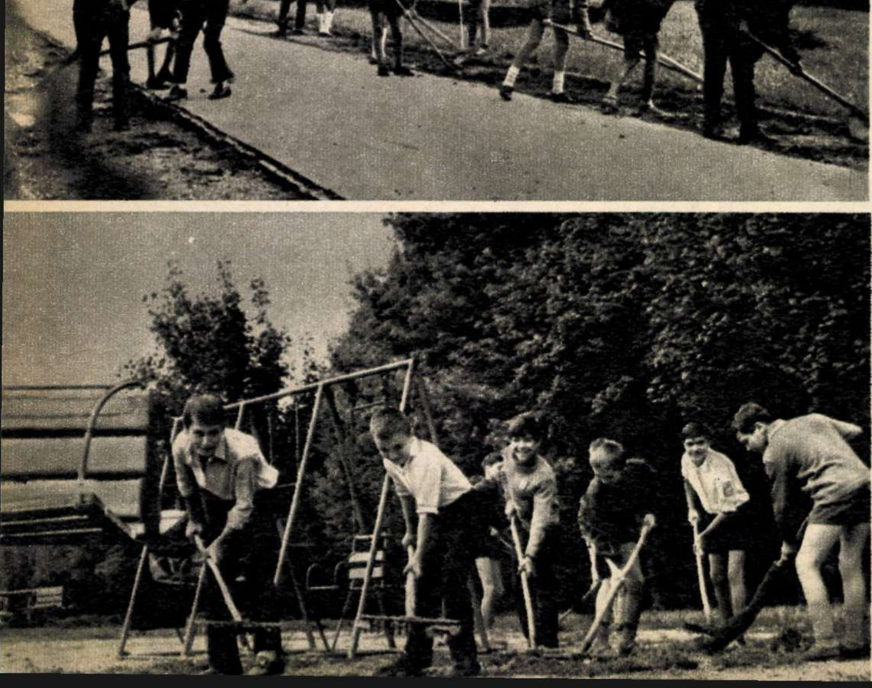

BUCUREŞTI

Dimineaţă de septembrie.

Sute şi sute de pionieri din şcolile generale ale sectorului III din Capitală s-au adunat într-un uriaş careu pionieresc. Trompetiştii sună anunţînd deschiderea festivă a săptămînii muncii patriotice. Pionierul Dan Waniek, reprezentantul pionierilor din sector, rosteşte angajamentul tuturor colegilor săi, hotărîrea lor de a dovedi prin fapte răspunsul entuziast la Chemarea pionierilor de la Şcoala generală nr. 56. Luînd cuvîntul, pionierii Dragoş Marinescu, Steluţa Zalmanovici şi alţii şi-au exprimat dorinţa de a contribui la înfrumuseţarea claselor şi laboratoarelor, a şcolilor şi a împrejurimilor. «Dorim ca prin tot ceea ce vom realiza în această săptămînă de muncă patriotică să mulţumim şcolii noastre dragi, tovarăşilor învăţători şi profesori. Munca noastră va purta semnul recunoştinţei profunde pe care o datorăm Partidului Comunist Român.»

*

La Şcoala generală nr. 114, sectorul V, imagini familiare acestor zile. Furnicar? Stup? Cine sînt meşterii care, alături de profesorul Mihai Doicu, montează maşinile-unelte recent achiziţionate în atelierul de electrotehnică? Dar cei din atelierul de lăcătuşărie? Şi ce mobilier recondiţionează în prag de an şcolar ucenicii tîmplari sub îndrumarea profesorului Manole Simion? În magazia sportivă fetele din detaşamentul clasei a VII-a B inventariază, triază şi repară materialul trebuincios orelor de educaţie fizică. O recunoaştem anevoie, sub un maldăr de treninguri purtate pe braţe, pe comandanta detaşamentului, profesoara Florina Stănescu.

Furnicar? Stup? O şcoală obişnuită,cu profesori şi elevi obişnuiţi în zile obişnuite.

*

La Şcoala generală nr. 166 din Bucureşti a avut loc adunarea solemnă — a pionierilor din sectorul VII — de deschidere a «săptămînii muncii patriotice pionereşti».

După înălţarea drapelului patriei pe catarg, pionierii au plecat încolonaţi spre obiectivele propuse.

Elevii Şcolii generale nr. 163, care au fost însoţiţi de un reporter al revistei noastre, s-au oprit în parcul cinematografului Giuleşti unde au curăţat aleile de iarbă, au strîns frunzele uscate şi au săpat pomii la rădăcină. Un alt grup din aceeaşi şcoală a lucrat în grădina şcolii iar un al treilea grup s-a ocupat de curăţenie în interiorul şcolii.

*

În dimineaţa zilei de 7 septembrie, grupuri de pionieri din sectorul IV al municipiului Bucureşti porneau la muncă patriotică.

Am însoţit grupul de pionieri care s-a îndreptat către Şcoala generală nr. 89. **Ne-a surprins plăcut aspectul curat, luminos al claselor care-şi aşteaptă oaspeţii la 15 septembrie. Dar mai sînt încă multe de făcut. La bibliotecă se triază cărţile pentru a fi puse în ordine,geografii recondiţionează hărţile, iar naturaliştii lucrează în laborator. La camera pionierilor trei eleve, bune gospodine, şterg geamurile.**

CLUJ

La chemarea pionierilor Şcolii generale nr. 56 din Bucureşti, 7 unităţi clujene au răspuns încă din august. Acum însă, cînd a sosit septembrie, luna hărniciei, munca a pornit peste tot fără excepţie şi purtătorii cravatelor roşii — pe lîngă înnoirea şcolilor, a sălilor de gimnastică sau a terenurilor de sport — îngrijesc împrejurimile şcolii, cartierele. Şi-au împărţit tot Clujul! Luni, pe data de 6 septembrie, au făcut o trecere în revistă a locurilor în care vor lucra, iar marţi dimineaţa reprezentanţii unităţilor de pionieri (cîte o echipă din fiecare şcoală) s-au întrunit în Piaţa Păcii. Cu acest prilej s-a arătat că în anul şcolar precedent pionierii clujeni au efectuat muncă patriotică în valoare de 800 000 lei. Rezultatele acestei munci se concretizează de exemplu şi în noul teren sportiv de pe lîngă Casa pionierilor. În noul an şcolar, cu ajutorul pionierilor şi al elevilor şcolii profesionale de construcţii,pe acest teren se va ridica şi o sală de sport. Deci, aici vor fi multe de făcut! Dar în momentul de faţă cel mai important lucru e. să ne înfrumuseţăm şcoala şi împrejurimile ei,

În încheierea acestei adunări, harnicii pionieri şi şcolari au ascultat scrisoarea care le-a fost adresată de tovarăşul Virgiliu Radulian, preşedintele Consiliului Naţional al Organizaţiei Pionierilor: «Sînt convins că veţi dovedi disciplină, hărnicie, organizare exemplară în frontul muncii patriotice, arătînd că sînteţi cu adevărat fii destoinici ai poporului, fii credincioşi ai Partidului Comunist Român. Prin munca pe care o veţi desfăşura în aceste zile, sub îndrumarea plină de grijă a comandanţilor şi cadrelor didactice, veţi răspunde cu cinste şi entuziasm la chemarea partidului şi a secretarului său general, tovarăşul Nicolae Ceauşescu, de a participa activ, împreună cu întregul popor la făurirea societăţii noastre socialiste.

MUNKÁRA FEL IFJÚSÁG!
LIC 6

▲ *Mereu împreună, la școală ca și la joacă, pionierii clujeni români și maghiari, răspund cu entuziasm chemării pionierilor bucureșteni de a face din ultima săptămînă a vacanței, o săptămînă a muncii puse în slujba patriei.*

HĂRNICIEI PIONIEREȘTI!

Să întîmpinăm a doua conferință a organizației noastre cu fapte pionierești demne. Pentru gloria poporului și înflorirea României socialiste, înainte!»

— Tot înainte! — au răspuns pionierii în cor și au pornit cîntînd la lucru spre școli, spre cartierul Gheorghieni, spre malul Someșului, spre spațiile verzi ale orașului.

CRAIOVA

Primul clopoțel i-a adunat pe toți copiii în clase. Satisfacția că ordinea și frumosul din jur li se datorează și lor, hărniciei din ultima săptămînă de vacanță, a pus stăpînire pe toți elevii **Școlii generale de 10 ani nr. 12**. *Calitățile de buni gospodari, dovedite pînă acum, vor fi prezente pe tot parcursul școlii. Fiecare detașament de pionieri a luat în păstrare obștească clasa, coridorul, laboratorul în care învață. Micile reparații le vor face chiar ei în diferitele cercuri de lăcătușărie, tîmplărie, electrotehnică. Elevii sînt hotărîți să-și îngrijească în așa fel școala încît timp de 2 ani să nu fie necesară nici o reparație mai importantă.*

PLOIEȘTI

Pionierii claselor a IV-a B, a VII-a B și a VIII-a D de la Școala generală nr. 24 s-au evidențiat în munca depusă la amenajarea grădinii școlii și la repararea gardului împrejmuitor.

Exemple de hărnicie pionierească sînt numeroase și la școlile din județul Prahova. Astfel, pionierii de la **Școala generală din Poiana Comarnic** au săpat un șanț de 100 m lungime necesar instalației de alimentare cu apă a școlii; școlarii din comunele **Valea Călugărească** și **Plaiul Cîmpinei** sînt alături de constructorii căminelor culturale din aceste localități ajutînd ori de cîte ori este nevoie de mîinile lor multe și harnice.

Făcînd un scurt bilanț al participării pionierilor din județ la acțiunile de muncă patriotică, am putea să rezumăm: au curățat 520 ha de izlaz, au cules 1 300 kg fructe de pădure, au strîns 1 230 kg plante medicinale, au efectuat lucrări de înfrumusețare și bună gospodărire a satelor și orașelor în valoare de peste 100 000 lei.

BRAȘOV

Întîlnirea cu pionierii din Brașov ne-a confirmat seriozitatea cu care pionierii din toate școlile acestui frumos municipiu au primit, în timpul vacanței, chemarea Consiliului Național al Organizației Pionierilor precum și felul în care au muncit pentru înfrumusețarea școlii în săptămîna muncii patriotice ce a precedat deschiderea anului școlar ca răspuns la apelul pionierilor bucureșteni. De asemenea, pionierii și școlarii din Brașov au frumoase realizări închinate Conferinței județene a Organizației pionierilor. Stînd de vorbă cu pionierii Lavinia Negoescu, **președintă de detașament la Școala generală nr. 6,** Florica Pleșca, **președintă de unitate la Școala generală nr. 3,** Mariana Goga, **președintă de unitate la Școala generală nr. 22,** Cristina Hnetcu, **președintă de unitate la Școala generală nr. 10 și** Iosif Katona **de la Școala generală nr. 15 am aflat despre o serie de acțiuni întreprinse în școlile lor. Cantități importante de plante medicinale ca: mușețel, patlagină și tei din Valea Timișului, Dîmbu Morii și Poiana Brașovului au fost culese și sortate de ei. Nu au uitat nici de brădulețiii și florile plantate în primăvară în grădina școlii și, zilnic, prin rotație, le-au udat și le-au plivit de buruieni.**

Pentru începerea anului școlar ei au avut un plan bogat de activitate pe care l-au și îndeplinit. Noii elevi, au găsit totul pus la punct. Astfel, terenurile de sport au fost reamenajate iar școala, în totalitate, strălucea de curățenie. În cinstea Conferinței județene, Școala generală nr. 3 va inaugura o stație de amplificare construită de cercul de radio și electrotehnică. Stația va comunica permanent evenimentele petrecute în detașamente și unitate în cadrul rubricilor «Recreația mare» și «Cadran pionieresc».

REȘIȚA

Peste 2 000 de pionieri și școlari din municipiul Reșița au fost prezenți în prima zi a săptămînii muncii patriotice la amenajarea terenurilor sportive din oraș, la înfrumusețarea spațiilor verzi din jurul blocurilor nou construite.

Sute și sute de școlari de la **Liceul nr. 3** *și de la* **Școala generală nr. 7** *au venit pe șantierul Școlii generale nr. 8 și alături de constructori au ajutat la ultimele lucrări de finisare, la curățirea claselor, culoarelor și a curții școlii.*

FETEȘTI

Județul Ialomița. Prima zi de școală i-a găsit pe elevii Școlii generale nr. 3 cu toate treburile terminate. Geamurile străluceau în soare, tablele nou vopsite erau în așteptarea primelor însemnări, covoarele, fețele de masă, draperiile, perdelele, totul părea ca nou. Amenajarea unor expoziții cu lucrări și trofee a adus și nota de deschidere în mod festiv a cursurilor.

Și cei 200 de pionieri și școlari de la **Școala generală Drajna** au răspuns cu bucurie chemării pionierilor bucureșteni. Ei și-au gospodărit școala, au înfrumusețat curtea, au îmbogățit materialul didactic. Dintre pionierii cei mai harnici îi amintim pe Violeta Zavelită, Ilie Spînu, Vasile Manea.

SIGHETUL MARMAȚIEI

Pionierii unității de la Școala generală nr. 2 **din oraș au fost săptămîni în șir ajutoare prețioase pentru muncitorii care au lucrat la înălțarea noii construcții școlare. Apoi, cînd clădirea a fost gata, au ajutat la căratul molozului, la nivelarea și amenajarea curții. Mulți copii au contribuit și la amenajarea bazei sportive, la aranjarea materialului didactic din noul laborator de biologie. Dar hărnicia de care au dat dovadă, participînd la aceste acțiuni de muncă patriotică, nu a vizat numai școala lor. Ei s-au remarcat și în sprijinul pe care l-au dat cooperatorilor la strînsul porumbului.**

BOTOȘANI

Școlile, parcurile, străzile orașului au cunoscut o animație deosebită în zilele care au precedat deschiderea noului an școlar. 20 000 ore de muncă patriotică au depus elevii **Școlii generale nr. 5** *numai la amenajarea terenului sportiv. Alte numeroase lucrări au fost efectuate pentru întreținerea celor peste 1 500 mp teren cultivat cu flori și a noii plantații de tei și plopi din curtea școlii. În cîteva zile de hărnicie, sălile de clasă au căpătat aspectul plăcut de sărbătoare. La* **Școala generală nr. 11** *poți afla numărul exact al elevilor, socotind florile din ferestre, de pe culoare. Aceasta, pentru că ei au adus la școală, fiecare, cîte un ghiveci cu flori îngrijit acasă, în timpul verii. Desigur, înfrumusețarea școlii nu s-a limitat la aceasta. Au urmat curățenia în clase, pregătirea materialului didactic, a laboratoarelor.*

PUCIOASA

Județul Dîmbovița. Pionierii Școlii generale nr. 1 și-au propus un lucru nu prea ușor de realizat: în tot timpul anului, școala lor să fie cea mai frumoasă din oraș. Pentru aceasta, sălile de clasă, coridoarele, curtea, grădina școlii au fost minuțios curățate, înfrumusețate.

Șotînga. Pionierii și școlarii au înscris în «jurnalul de vacanță», alături de drumeții, excursii, activități distractive și numeroase ore de muncă patriotică. Nici nu se putea ca ei să stea deoparte, cînd școala li s-a mărit cu încă 4 săli de clasă și un atelier. Așa că, la unele lucrări de finisare, la curățenie au fost și ei prezenți. De altfel, întreaga școală parcă-i nouă. Și aceasta datorită hărniciei elevilor ei.

Raid-reportaj realizat de: P. DUMITRESCU, E. FUNDULEA, E. MĂNESCU, V. MIHĂESCU, L. NOVAC, I. PIȚA, G. PREPELIȚĂ, N. STĂICULESCU, A. VASS, A, WEIS.

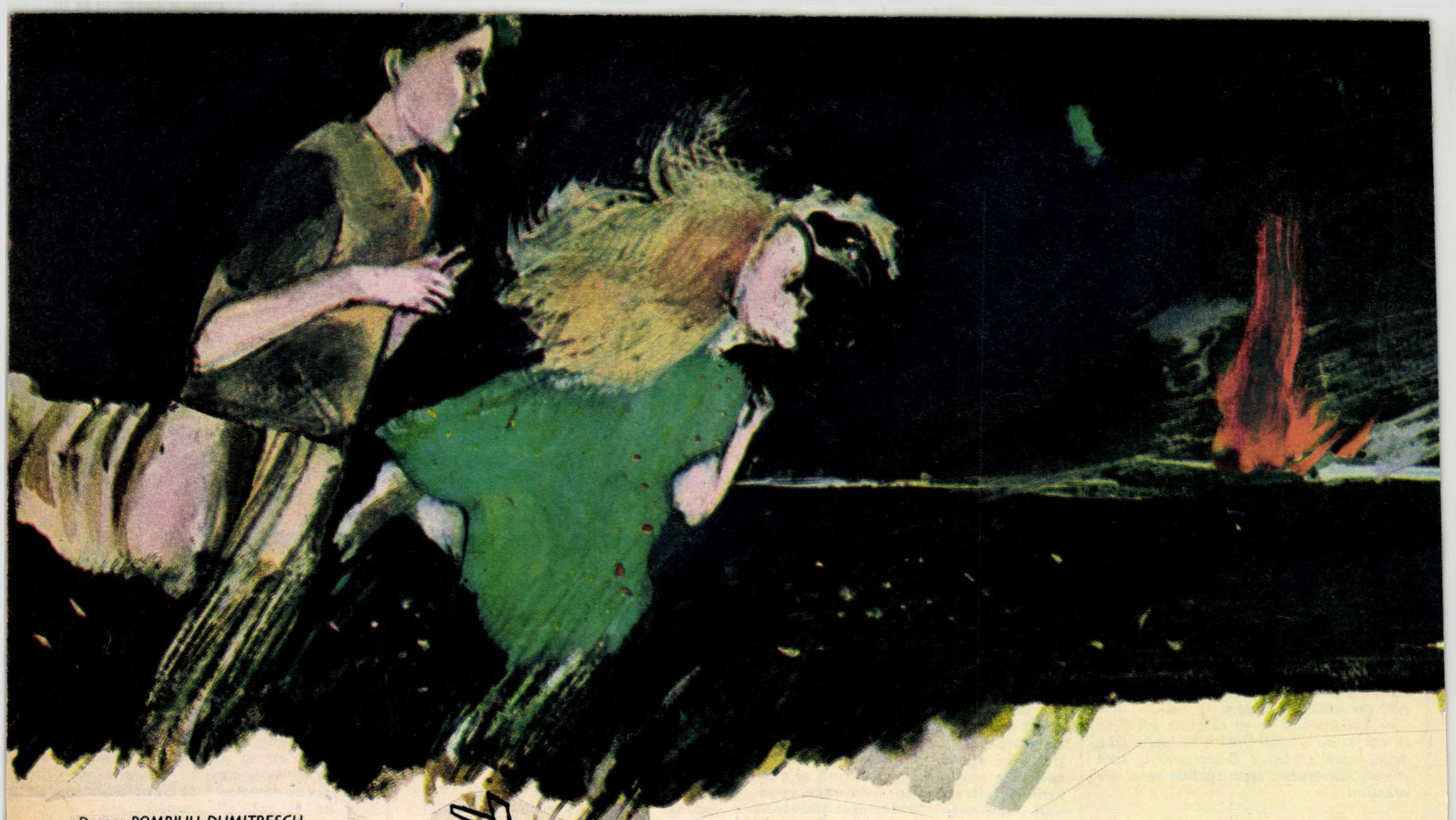

Desen: POMPILIU DUMITRESCU

CÎMPIA ERA ALTĂ, CU TOTUL ALTĂ

POVESTIRE DE ILIE TĂNĂSACHE

Furtuna a invadat cîmpia pe neaşteptate. Doar un şoşot mărunt a mîngîiat uşor lanurile drepte şi verzi cu porumb, miriştile negre cu prepeliţele izgonite în altă parte. Lanurile cîntau, fremătau bucuroase de adierea răcoroasă a amiezii, într-o aşteptare leneşă şi calmă. Praful de pe drumuri se juca în mici vîrtejuri sprinţare ce se destrămau în oceanul verde, puternic al porumburilor.

Apoi, nori negri, învolburaţi, nori de ploaie violentă, de vară, au acoperit jumătate de cer. Pînă dincolo de parcela unde Mihăiţă şi Tinela culegeau păstăi de fasole era soare, cu şoşotul acela ce se înteţea. Un soare aproape alb, pe care zgomotele cîmpiei nu-l depărtau, nu-l oboseau. Mai încolo însă, începînd de la ulmul de lîngă linia ferată, în plină amiază, o umbră cît un ecou. Parcă norii de sus, în continuu neastîmpăr se coborîseră pe pămînt şi se războiau în legea lor pe întinderea dreaptă şi verde, cu orizonturile atît de apropiate acum.

— De la ulm încolo e noapte, zise Tinela.

— Să nu-ţi fie frică, o încurajă Mihăiţă.

— De ce să-mi fie? se miră fata. Uite, priveşte, jumătate e noapte, jumătate zi. Niciodată n-am mai văzut aşa ceva.

— De altfel, acum, acum trebuie să apară tata cu camionul de la C.A.P.

— Uite, priveşte, priveşte!...

Mihăiţă o apucă de mînă pe fată şi o rugă să se aşeze jos. Furtuna se porni şi aici, unde era ziuă. Dar nu atît de neagră şi rea. Aici, în albul zilei însă, cîmpia ţipa violent de cîte ecouri o izbeau din toate părţile. Lanurile îngenuncheate, culcate pînă la pămînt. Vîrtejuri puternice măturau miriştile negre ce-şi trimiseseră grijulii recoltele în hambare. Nici o pasăre nu se mai aventura în văzduhul rău, clocotind de necaz, stîrnit din senin în plină zi de vară.

— Ţine ochii strînşi, strînşi!...

— De ce? se miră Tinela.

— E praf mult şi...

— Mie-mi place vîntul. Mie...

O bubuitură năprasnică lovi văzduhul, pămîntul, pămîntul care parcă se legăna în zgomotul violent ce stăpîni totul cîteva clipe. Fata se ridică curajoasă în picioare. Curios, furtuna n-o doborî la pămînt.

— Ulmul, ulmul! strigă Tinela şi vîntul fură vorba, o purtă pe aripile lui, întinse ca o pînză peste toată cîmpia. Mihăiţă se ridică şi el în picioare.

— Ce-i cu el?

— Arde! Priveşte cum arde.

Acolo, la marginea zilei şi la începutul nopţii, ulmul puternic, nemăsurat de puternic, zăcea la pămînt, peste linia ferată, iar tulpina despicată ardea, ardea.

— Haide să vedem!

— Nu.

— Haide!

— Acolo e ploaie, e furtună.

Tinela alerga prin furtună. Rochia albastră se zbenguia pe trupul firav, încăpăţînat, hotărît să nu se dea bătut. Mihăiţă venea din urmă calm, luînd aminte la norii care parcă se despărţeau de pămînt, neputincioşi în lupta cu trăinicia lui. Sau, poate, mulţumiţi că trîntiseră peste linii unicul sprijin al cîmpiei — ulmul înalt, plin de răcoare vara, neînduplecat iarna în crivăţul aspru. Ulmul, ca o santinelă statornică, mereu prezent, la datorie, la fiece tren. Trupul greu al copacului zăcea; pe coaja lui aspră, vie, alergau milioane de furnici.

— Îmi vine să plîng, şopti Tinela. Şi, curios, şoapta se auzi limpede în furtună.

— L-a lovit trăsnetul!

— Măcar de-ar creşte altul în loc.

— Vom sădi noi unul.

— Unde găseşti tu un pui de ulm?

— Găsesc eu, nici o grijă, o linişti băiatul.

În jumătatea de cîmpie cu umbra încă greoaie, s-auzi un vuiet şi apoi ţipătul ascuţit al unui tren.

— Vine acceleratul!

— Acceleratul! aproape strigă Mihăiţă.

Se uită în jur. Căuta ceva, nu ştia încă nici el bine ce. Privi la mirişte, la baloţii de paie rînduiţi la marginea lanului, la focul ce ardea încă pe rădăcina copacului.

— Repede, paie.

— Repede! Repede!

Paiele erau bine strînse în baloţi. Copiii le smulseră cu violenţă.

— Eu fac grămezi, grămezi pe linie.

— Şi eu? întrebă Tinela.

— Tu aduci focul şi aprinzi.

— De m-ar lăsa furtuna!...

— Trebuie să reuşim.

Undeva, în noaptea ce cuprinsese jumătate din cîmpie, alerga acceleratul fluierînd continuu. Roţile grele trimiteau pînă aici ecourile şi ecourile acestea, metalice, mereu mai apropiate erau mai puternice decît zgomotele furtunii risipite în văzduh, pe întinderea dreaptă, cu orizonturile atît de apropiate acum că le atingeai cu mîna. Focuri mici, din zece în zece traverse primeau ecourile metalice, umbra grea a cîmpiei se destrăma şi furtuna se muta în altă parte, cine ştie unde în adîncul orizonturilor. Cînd trupul lung şi parcă obosit al acceleratului opri în faţa ulmului, milioanele de furnici încă nu-şi terminaseră călătoria lor totdeauna la fel de grăbită, nepăsătoare la vînt, la furtună, la bucurie sau durere.

Apoi?

Apoi trupul ulmului prăbuşit a fost dat jos de pe linii, frunzele verzi sunau vesele în albul cîmpiei, iar Tinela şi cu Mihăiţă au privit pentru prima dată în viaţa lor cîmpia din cabina unei locomotive. Cîmpia atît de cunoscută, cu lanurile verzi şi legănate de porumb, cu miriştile negre, cu recoltele ascunse cu grijă în hambare, cu gara satului atît de aproape şi atît de liniştită. Şi parcă totul era altfel, viu, frumos, cu zgomotele mici adunate într-o uriaşă simfonie a cîmpiei.

„DISPECERUL DE PASIUNI ȘI IDEI”

Însemnări de OVIDIU ZOTTA

Primul comandant pe care l-am cunoscut a fost chiar comandantul meu. Asta s-a întîmplat în anul 1949, cînd am primit cravata roșie. Era exact așa cum trebuie să fie un comandant de pionieri: prietenos, spiritual și inteligent. Și foarte drept. Și avînd multă încredere în fiecare din noi. Trebuie să spun că nu eram cei mai cuminți copii de pe suprafața pămîntului, și probabil că nici cei mai harnici. Dar cînd ne aflam în preajma comandantului nostru, simțeam o mare nevoie să fim nemaipomenit de corecți și de inimoși! Altfel nu se poate explica faptul că am reușit să ne înfiripăm o cameră a pionierului în numai trei zile, fiind rînd pe rînd dulgheri, zugravi și chiar sobari. Acolo ne plăcea să ne petrecem recreațiile, împreună cu comandantul nostru. Închipuiți-vă tabloul unei încăperi de nici 16 metri pătrați în care se înghesuiau 50—60 de copii, drapelele, cîteva cărți, toba și goarna și două jocuri de șah. După sfîrșitul orelor tot aici ne adunam, și mulți veneau chiar și în cealaltă jumătate a zilei. Deși modestă ca înzestrare, această cameră a pionierilor ne fascina.

«SECRETUL»

Multă vreme am căutat explicația. Vedeți, era locul unde nu mai țineam seama că unul este în clasa a șaptea iar altul într-a cincea, sau că unul e pirpiriu și altul voinic și iute de mînă, sau că unul este un blînd elev de 7 și 8 iar altul, eternul premiant. Aici ne aflam pe un teritoriu unde toate distanțele se micșorau iar posibilitățile fiecăruia creșteau în mod miraculos! Asta a fost cea mai mare performanță a comandantului nostru: a reușit să înfrîngă timiditățile unora și să modereze înfumurarea altora. Toți pionierii «promoția 1949» a acelei micuțe școli de periferie își amintesc că în preajma tovarășului Lazăr (celălalt nume nu i-l știam) toți copiii ne simțeam egal de înzestrați! În acei ani, un elev orfan a jurat să învețe atît de bine încît să devină medic, și astăzi e medic. Tot atunci, un băiat sfios și cunoscut ca neîndemînatec a reușit, după un antrenament de două luni, să cîștige locul 3 la săritura în înălțime într-un concurs pe sector! Aș mai cita cazul unui băiat retras și neinteresant care a devenit un foarte energic și inventiv președinte de unitate. Între altele, el a pus la cale celebrul — pentru noi — final al anului școlar 1951—1952: clasa a VII-a și-a pregătit absolut singură, fără ajutorul nici unui profesor, programul artistic dat cu prilejul absolvirii: piesă de teatru, cor, recitări, gimnastică artistică — în total vreo 90 de minute.

O ȘCOALĂ CA MULTE ALTELE

De atunci am cunoscut mulți, foarte mulți comandanți de pionieri. Dar pentru a avea impresii cît mai proaspete, voi vorbi despre cea mai recentă întîlnire cu un comandant — profesorul Ion Iancu de la Școala generală nr. 198. Am ales-o anume pentru că e tot o școală de la marginea orașului. Astăzi însă «marginea orașului» înseamnă exact invers de ceea ce însemna acum 20—25 de ani. Pe atunci, expresia aceasta reprezenta un peisaj dezolant, aglomerat de căsuțe sărăcăcioase. Acum, cînd spui Balta Albă, Floreasca, Titan, Militari vezi numaidecît escadre strălucitoare de blocuri moderne. Școala 198 se află în cartierul Militari. E o școală nouă ea însăși, construită în anii din urmă. Aici sînt aproape 800 de pionieri. În ghidul nescris al unității lor figurează multe locuri atractive: cercul de biologie (disecții pe animale mici, studii îndîrjite, producerea unor materiale didactice prețioase), cercul de feronerie (sculptură în oțel, dar și fabricarea a 70 de scaune metalice pentru atelierul școlar!), cercul foto (care abia mai poate face față numărului mare de amatori), cercul artiștilor mozaicari (autori, între altele, ai unui splendid mozaic donat școlii și intitulat «Odă muncii»). Școală «de la marginea orașului»? Da, și patru elevi selecționați pentru un lot de fotbal care a jucat în Danemarca. Și locul întîi pe Capitală la concursul «Prietenii muzeelor»! Și, prin revista «Reporter», tot locul întîi, dar pe țară, la concursul revistelor școlare! Și titlul de unitate fruntașă.

Este de înțeles că acest peisaj încîntător nu există de la sine. Înfăptuirea și necontenita lui dinamizare înseamnă neslăbit spirit de inițiativă și multă muncă, multă pasiune.

— Cum ați reușit, tovarășe Iancu?

UN COMANDANT CĂRUIA NU-I PLACE SĂ SPUNĂ «EU»

Dar comandantul unității nu ne-a răspuns la persoana întîia singular. N-a folosit nici o clipă pronumele «eu». El a spus tot timpul «noi», adică dînsul și comandantul de detașament Ion Șușală, profesor de desen, și conducătorul cercului de aeromodele, Alex. Roșca, învățător; și pionierul Popescu Cristian; și pioniera Ioana Colceag din clasa a VIII-a, președinta unității, și mulți alții. Descoperirea asta o făcusem mai demult, dar îmi face plăcere s-o descopăr mereu: viața pioniereasca este cu atît mai interesantă cu cît cuprinde mai mulți realizatori. Remarcăm — pentru a cîta oară? — că un comandant de pionieri nu este un regizor sau un dirijor, ci un prieten mai mare, mai priceput, care-i ajută pe copii să-și realizeze în mod fericit propriile lor idei și preocupări, care știe să-i facă pe toți să se simtă inteligenți, harnici și demni. Un băiat din această școală nu prea era respectat fiind, ca elev, și slab, și indisciplinat. Totuși, comandantul nu s-a opus, dimpotrivă, a sprijinit ideea primirii acestui băiat într-un cerc tehnic. După un timp, băiatul a început să lucreze cu rezultate încîntătoare la cerc, dar să ia și note mai acceptabile la diferitele obiecte. Deși acum e în anul întîi sau doi la profesională, el vine de cîteva ori pe săptămînă la vechea sa școală, nu se îndură s-o părăsească de tot! Sau cazul pionierei S.T. Absolvind clasa a VIII-a, s-a gîndit că lucrul cel mai bun pe care l-ar avea de făcut ar fi să se apuce de muzică ușoară ca... profesionistă! Cîștigase, la școală, un mic concurs de muzică ușoară în prezența Margaretei Pîslaru, care, înmînîndu-i premiul, o și sărutase în văzul tuturor! La picioarele ei se așternuse podul de aur... Dar după o discuție cu comandantul și cu colegii, S.T. s-a înscris în clasa a noua. Întîi o fată instruită, deprinsă cu munca, și abia pe urmă — dacă se poate și dacă are talent — cîntăreață.

Sînt multe întîmplări într-o școală, multe aspirații, multe caractere. Comandantului nu trebuie să-i scape nimic. El este «dispecerul de pasiuni și idei».

— Dar de ce s-au adunat azi atît de mulți pionieri? E drept, sîntem în săptămîna muncii patriotice pionierești, dar școala dumneavoastră este de mult amenajată cum se cuvine pentru 15 septembrie!

În apropiere se află Școala generală nr. 157, căreia în această vară i s-a adăugat o aripă nouă, cu vreo zece săli de clasă. Împreună cu comandanții lor, pionierii de la 198 își ajută colegii din vecinătate la curățarea și împodobirea noilor încăperi de studiu.

Frumoasă toamnă, copii!

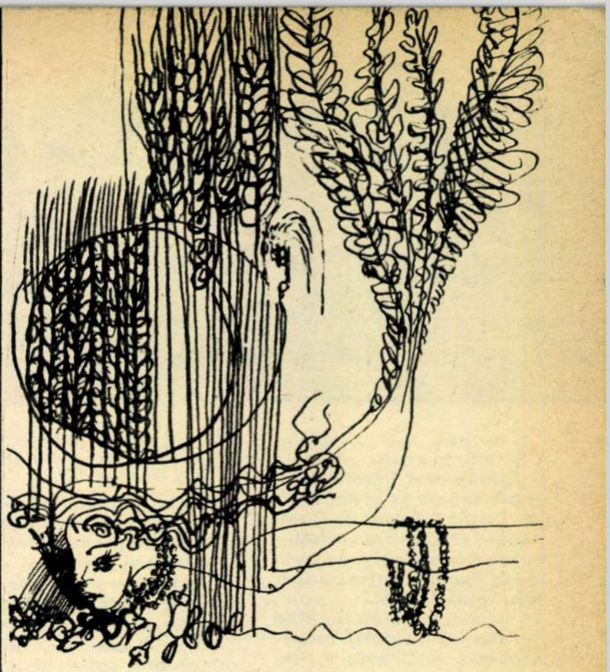

GABRIELA MELINESCU

Țară

Pămîntul meu apare luminos
ca fructul din dogoarea verii scos.
Cînd trec deasupra lui, în sărbători,
foșnește grîul și îmi dă fiori
de parcă din adînc ar respira
străbunii toți înspre ființa mea
și simt putere și mă urc mai sus
acolo, unde numai șoimul rotitor s-a dus
și n-am în simțuri și în gînd
decît imaginea acestui drag pămînt
pe care printr-un har iluminat
astăzi străbunii mi l-au arătat.
Și știu că e legată de suflarea lor
puterea fără seamăn de a ști să zbor.

„SINGURĂ CU GLOBUL PĂMÎNTESC“ SAU „PRIMA TEMĂ LA GEOGRAFIE“
Foto: MARIOARA AURICĂ, Școala generală nr 8, Hunedoara

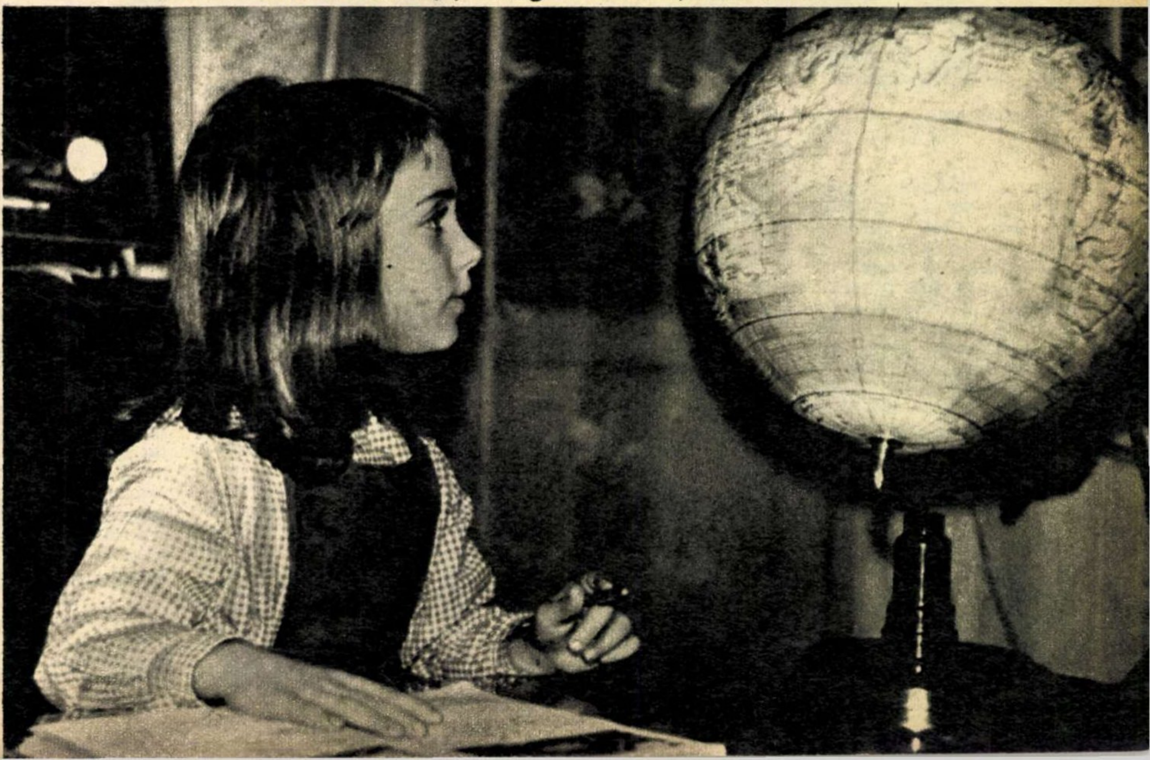

DANTE ALIGHIERI

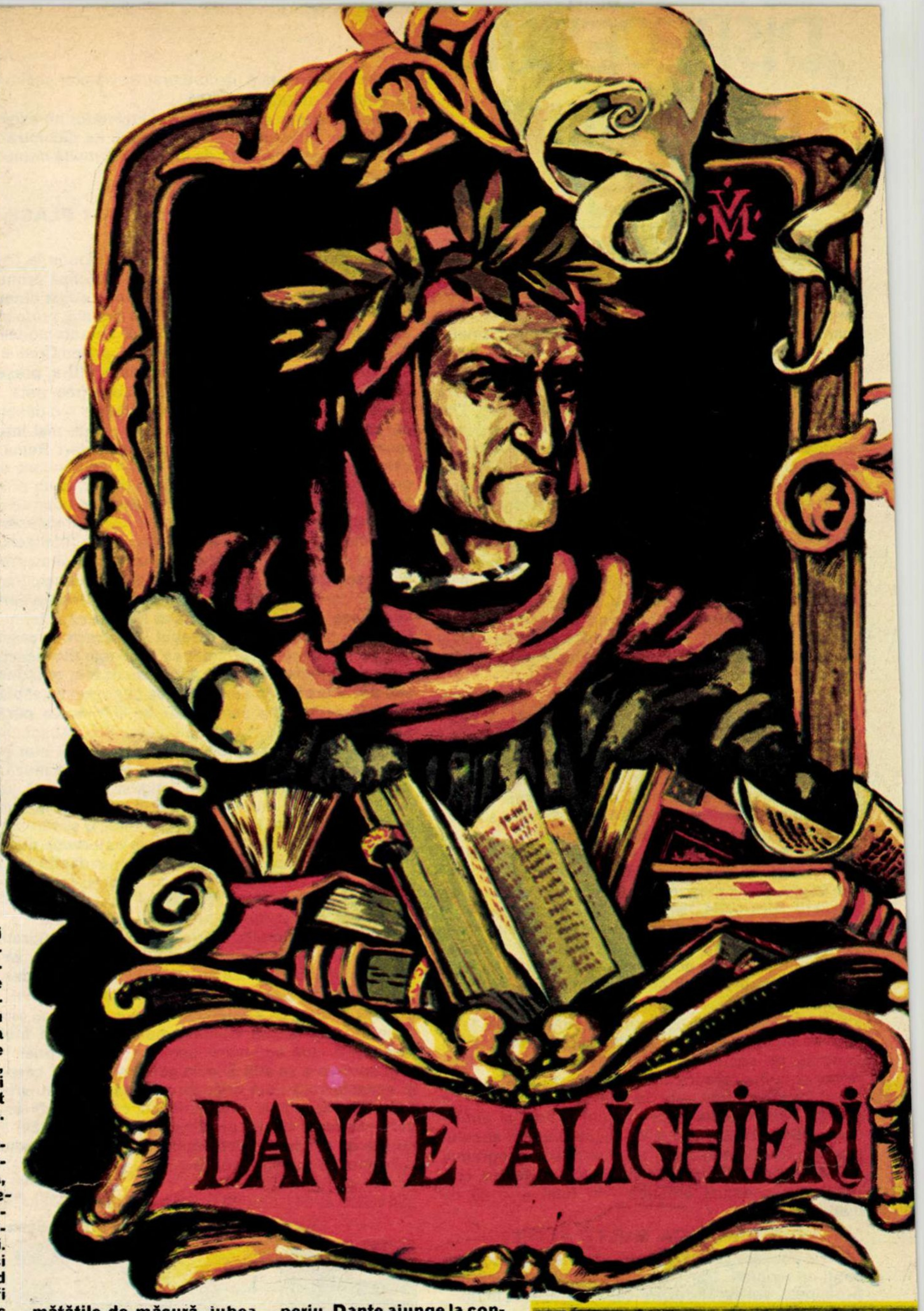

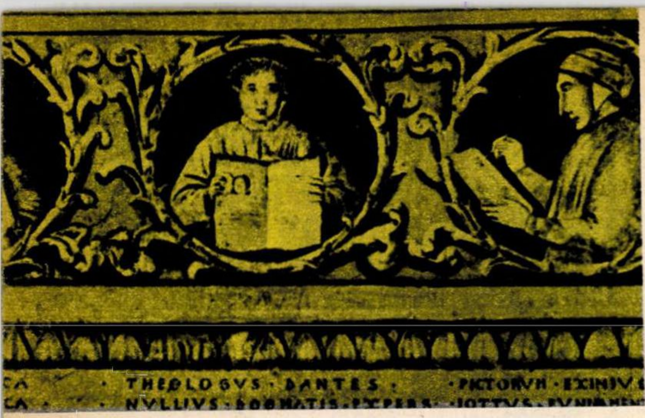

▲ TREI GLORII NEPIERITOARE ALE ITALIEI: PETRARCA, DANTE ȘI GIOTTO.

În luna mai a anului 1965, întreaga omenire a comemorat împlinirea a șapte secole de la nașterea lui Dante Alighieri. Chiar dacă — statistic judecînd — acest eveniment nu a avut loc la fiecare dintre popoarele lumii de astăzi, a vorbi de «întreaga omenire» cînd ne referim la gloria nepieritoare a lui Dante nu înseamnă o exagerare. Prin viața, personalitatea și opera sa, Dante e unul dintre acei uriași în care omenirea se recunoaște cu mîndrie, în toate timpurile și pe toate meridianele pămîntului. Deși n-a trăit decît 56 de ani, Dante a urcat — în viața și creația lui — spre orizonturi din ce în ce mai largi: de la integrarea cu trup și suflet în viața orașului natal, la preocuparea înflăcărată pentru prezentul și viitorul patriei sale, Italia, pînă la înălțimea spirituală de unde putea înțelege zbuciumul spre mai bine, aspirațiile spre adevăr și frumos ale întregii umanități. De asemenea, puțini dintre giganții omenirii au fost atît de intim legați de epoca în care au trăit și, în același timp, mai adînciți în trecut și mai vizionar deschiși spre viitor, ca Dante. Era un profund cunoscător al antichității greco-latine, stăpînind încă din adolescență limba latină și venerîndu-i pe Boețiu, Cicero și mai ales pe Virgiliu, la care — în *Divina Comedie* — apelează să-i fie «călăuză, domn și maestru». Dante se inițiază, din tinerețe, în toate meandrele și subtilitățile filozofiei scolastice a evului mediu. O studiază într-unul dintre cele mai renumite focare ale acestei învățături: Santa Maria Novella. Totuși, Dante nu a rămas prizonierul spiritual al trecutului. La fel ca și prietenul său Giotto — pictorul florentin care a deschis artelor plastice orizonturi noi de viață, depășind canoanele picturii medievale — Dante vibrează de toată problematica timpului său, în care apăreau zorii Renașterii, cu tot ceea ce va aduce ea ca libertate de manifestare a cugetării, ca drept al individualității de a se afirma deplin, atît în viață cît și în creație.

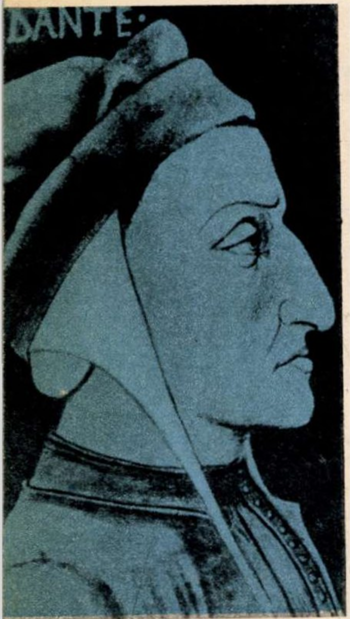

▲ DANTE ALIGHIERI — PORTRET DE PRIETENUL SĂU, GIOTTO.

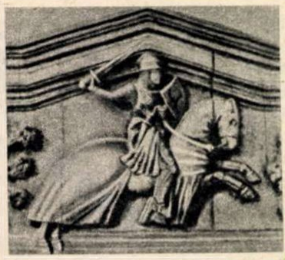

▲ ACEST CAVALER ÎMPODOBEȘTE MORMÎNTUL UNUI NOBIL CĂZUT LA CAMPALDINO. LA FEL VA FI LUPTAT ȘI DANTE.

Învățînd limba franceză și ipostaza ei mediteraneană — provensala, cunoaște și îndrăgește poezia de dragoste a trubadurilor, prin care se deschiseseră iarăși orizonturi noi. Dante îi depășește totuși pe trubaduri, restabilind drepturile iubirii de a fi simplă, sinceră și adînc omenească. Ciclul magistral al poeziilor din *Vita Nuova* (Viața nouă) — opera de tinerețe a lui Dante — înseamnează începutul liricii moderne a dragostei.

Vlăstar al unei nobile familii scăpătate, Dante — care îi citea, admirîndu-i, pe austerul filozof Cato din Utica, pe Aristotel, gînditorul lucid și realist, pe arabul Averoes care a înrîurit atît de mult evoluția spre rațiune a filozofiei evului mediu tîrziu — era un adolescent plin de viață și iubind viața. Știa să călărească și să se lupte cu spada; participa la petrecerile societății sale, de la dans pînă la vînătoare; iubea și cunoștea muzica, cîntînd cu o voce plăcută; avea ochii deschiși spre frumusețile naturii, ale peisajului. Temperament tumultuos, necunoscînd jumătățile de măsură, iubea și ura cu întreaga lui ființă — și această trăsătură a personalității lui i-a hotărît destinul, în fiecare moment al întregii lui vieți. La vîrsta de 22 ani ia parte la o bătălie, luptînd călare, în rîndurile Guelfilor din Florența, împotriva adversarilor acestora, Ghibelinii, care-și concentraseră forțele în cetatea Arezzo. Și aceasta nu a fost singura bătălie la care a luat parte. Îndreptîndu-se spre maturitate, Dante — cetățeanul Florenței, a cărei dragoste înflăcărată nu l-a părăsit toată viața — începe să aibă sentimentul patriei, visînd unitatea acelei Italii a timpului său, divizată în cetăți independente, înfloritoare ca nici unele din Europa de atunci, dar pustiindu-se mereu prin rivalitățile dintre ele. În lupta care se purta atunci între papalitate și imperiu, Dante ajunge la convingerea că voința de supremație a papalității însemna o persistentă dăunătoare a trecutului și că o victorie a imperiului putea să aducă noul, pacificînd Italia sub o ordine laică, deschizînd porțile viitorului. Acestei convingeri i se dăruiește întreg în activitatea lui politică, de cetățean al Florenței. Integrîndu-se acelei ramuri a partidei Guelfilor, care refuza orice compromis cu papalitatea, Dante intră în vîrtejul complicatei vieți politice a Florenței, urcînd pînă la demnitatea de prior, — unul dintre cei șase conducători ai comunei florentine, aleși pe o perioadă de două luni. Înfrîngerea partidei sale îi

«DIVINA COMEDIE», VENEȚIA, 1497. FACSIMIL DIN FONDUL BIBLIOTECII ACADEMIEI R.S. ROMÂNIA. ▶

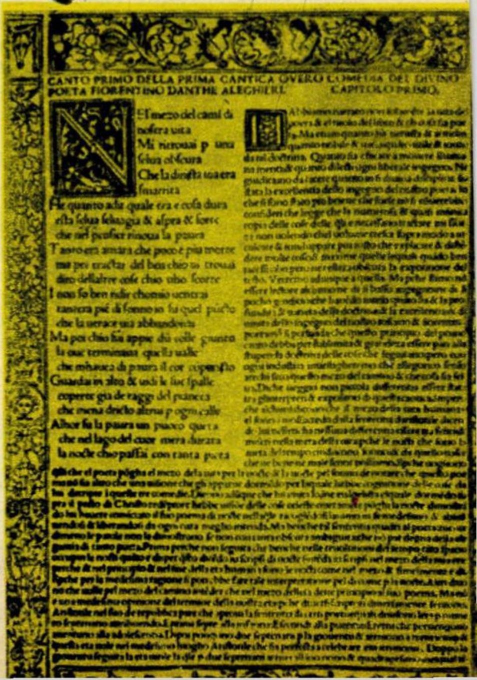

CANTO PRIMO DELLA PRIMA CANTICA OVERO COMEDIA DEL DIVINO POETA FLORENTINO DANTHE ALEGHIERI. CAPITOLO PRIMO.

CUTEZĂTORI DE-A LUNGUL VEACURILOR

*

aduce exilarea. Nerenunțînd la idealul său politic, își pune speranțele în campania pe care o începuse în Italia împăratul Henric al VII-lea. Dar moartea împăratului pune capăt acestor iluzii. Condamnat la moarte de către conducătorii republicii florentine, Dante se reîntoarce la uneltele scriitorului, sperînd ca prin operă să deschidă calea revenirii sale în cetatea natală. De aceea, se îndreaptă mai întîi spre realizarea unei noi ipostaze a sa: aceea de savant meditînd — de astă dată ca cetățean al întregii Italii — asupra acutelor probleme ale epocii. Scrie *IL CONVIVIO*, un tratat filozofic despre datoriile morale ale cetățeanului.

Pentru a fi înțeles de cît mai mulți, Dante rupe cu tradiția, ca lucrările savante să fie scrise în limba latină și adoptă graiul provinciei natale, Toscana.

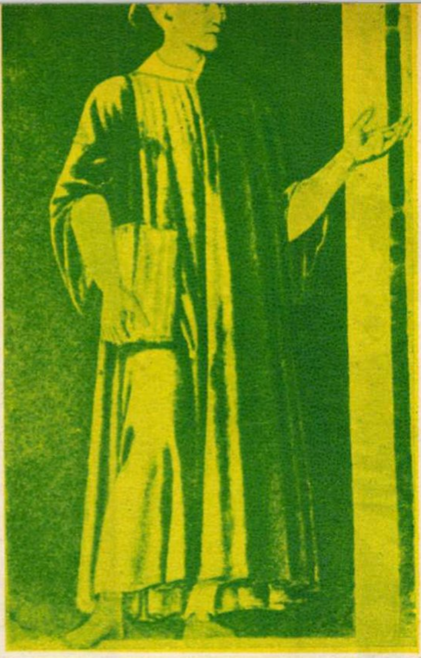

◀ DANTE ÎN PLIN
RITATE. PORTRET
DREA DEL CASTAG

FLORENȚA, ORA
CARE L-A DAT LUMII PE DA
TE.

▲ SPRE APUSUL VIEȚII, PAȘII L-AU PURTAT ADESEA PE SUB PINII RAVENNEI.

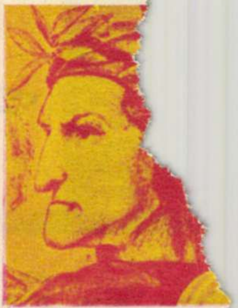

▲ DANTE ÎNCUNUNA
LAURI, ÎN VIZIUNEA MAR
RAFAEL.

CASA LUI DANTE

Dimpotrivă, aproape în același timp — adresîndu-se de astă dată cărturarilor și eruditilor, ca să-i convingă că numai prin graiul viu al poporului, prin cee
ce se înțelegea atunci c
«limba vulgară», se poa
realiza literatura care
răspunda marilor intr
ale vremurilor noi —
scrie în limba latin
tatul *DE VULGARI*
ENTIA. Departe
tatea tratatelor
de retorică, oper
e un complex

filozofia se întrepătru
cu estetica și probler
ca limbilor modern
destinul noii literatu
liene. Tot în latină i
pune — ceva mai ti
concepția sa politic

O dată realizat ac
ritabil testamer
tic al său, Dante re
poezie, desăvîrșin
dopera vieții sal
Comedie. Am sp
dopera *vieții* sa
că, imaginînd n
călătorie în «i
«purgatoriu» ș
dis» — ea e plin
vieții! În infern
așază într-o iera
nuri eterne pe

(CONTINU

OVIDIU P

OPERA LUI DANTE ÎN ROMÂNIA

DIN 1965.

- *Primul scriitor român care a manifestat un deosebit interes pen*
lui Dante Alighieri a fost Ion Eliade Rădulescu. El a tradus primul în
fragmente din **«Divina Comedie».**
- *După Cezar Bolliac, în a doua jumătate a secolului al XIX-lea,*
Filimon, întemeietorul la noi al romanului social, citise în original p
făcînd interesante adnotări pe marginea textului în limba italiană. Exe
provenind din biblioteca lui N. Filimon, se păstrează și în prezent.
- *Marele nostru poet Mihai Eminescu a cunoscut profund opera l*
atît în original cît și din traduceri.
- *Scriitorul Nicolae Gane a lucrat aproape trei decenii la o trad*
«Divinei Comedii», *care a apărut în anul 1906. Într-o scrisoare cătr*
Mehedinți, datînd din 1908, Gane mărturisește ca a fost una dintre
dificile lucrări a vieții sale.
- *La sfîrșitul veacului al XIX-lea, poetul Alexandru Macedonski se dovedește a fi un bun cunoscător a*
nei Comedii». *El este autorul unei piese de teatru intitulată* **«Moartea lui Dante Alighieri».**
- *Momentul cel mai important al prezenței operei dantești în țara noastră îl reprezintă traducerea*
în versuri a **«Divinei Comedii»** *realizată de George Coșbuc. Ca și Nicolae Gane, George Coșbuc a*
această traducere mai mult de două decenii. Opera, apărută postum, este însoțită de un studiu și de com
învățatului italian Ramiro Ortiz. Coșbuc a tradus direct din limba italiană, în care s-a specializat anum
această lucrare. Ramiro Ortiz considera că puține popoare din Europa se pot mîndri cu o traducere atît
- *La Biblioteca Academiei Republicii Socialiste România, printre cărțile rare, se află o ediție a* **«Divi**
medii» *în trei volume, publicată la Torino în 1888. Volumele au aparținut lui George Coșbuc și sînt pli*
notările poetului.
- *Între cele două războaie mondiale opera lui Dante îi preocupă pe mulți învățați români. Studiile*
Densușianu și ale lui Nicolae Iorga se impun cu deosebire.
- *În aceeași epocă, trebuie să mai menționăm o traducere integrală în proză, semnată de A. Marc*
a fost însoțită de gravuri aparținînd lui Mac Constantinescu.

L

E

pe cel mai
heliei de la
pe Florin
bunicul,
e struţ
scotea
ninte
tr-un
tele-
inci
e pe
t pe
otea
glumă
măcar,
ţele mov

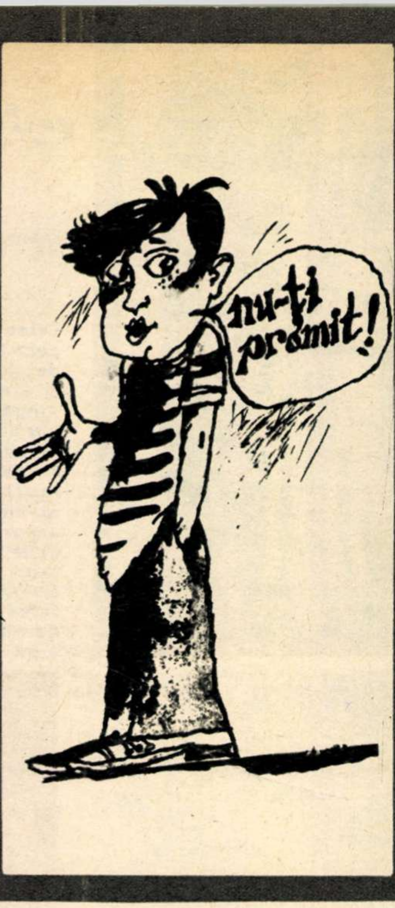
nu-ţi promit!

şi şatene, despărţea în patru silabe cuvîntul «bob» şi găsea rima la «stîlp», ducea la păscut caii verzi de pe pereţi şi stabilea cu ajutorul telescopului distanţa dintre stelele verzi care-i apăreau înaintea ochilor cînd îl înfuria cineva, cînta pe dinafară toată partitura contrabasului din Simfonia a VI-a de Beethoven, sufla în iaurt pînă se transforma în cafea cu lapte, ronţăia cuie de oţel de 10 cm lungime şi înghiţea pap de cizmărie, umbla cu picioarele pe tavan, găsea acul în carul cu fîn, îndoia fulgerul de pe cer, învăţa pe de rost subsolurile din manuale, căra în spate cîte două-trei roţi de moară deodată, punea sub cloşcă oul lui Columb, înnoda meridianele şi paralelele, ungea cu păcură osia «Carului mare», tocea cartea pînă nu rămînea un firişor nici din copertă, strîngea cu grijă praful de pe tobă, în sfîrşit promitea marea cu sarea şi se ţinea de cuvînt.

Într-o zi, ştiind că are un patru la fizică, i-am spus:

— Vii să învăţăm, după-amiază, împreună?

— Nu-ţi promit!

Răspunsul mi s-a părut extraordinar şi nu m-am putut abţine să nu-l întreb:

— Faci tu asta pentru mine?

---

clasa a VIII-a,

clasa a VIII-a,
. 2

microcolocviul
ţii despre fete»

am mobilizat forţe egale de ambele părţi: trei la trei!

Istorica dispută a avut loc... în aer liber, în parcul din faţa Casei de cultură din Tîrgovişte (asta, cică, face spiritele mai avîntate).

Şi au început — cum am stabilit noi la faţa locului că e firesc, — fetele.

MICROCOLOCVIU

FAŢA IN FAŢA

MARILENA: **Uneori băieţii cam prea de mici încep a vorbi urît. Cînd mă gîndesc la asta, parcă duc dorul unei clase formată numai din fete.**

NICOLETA: **Aşa e! Să-i vedeţi pe unii cum se-mbulzesc la intrarea sau ieşirea din clasă... Însă dac-ar fi să vorbesc despre... fete, v-aş putea spune lucruri cam la fel de neplăcute. Unele ţin morţiş să-i imite pe băieţi: se urcă pe bănci, vorbesc urît (hopa, iată de unde a răsărit apărătorul... băieţilor. Acum, băieţii vor ieşi cu mai mult curaj din tranşee).**

BRAGA ALEXANDRU: **... Într-adevăr, unii băieţi sînt nepoliticoşi. Dar mi se întîmplă să nu mi se răspundă la un gest de politeţe: unele fete ori nu observă ori ignoră situaţiile în care noi sîntem serviabili, amabili. (Bine ţintit: 1-1!)**

STAN ALEXANDRU: **Pe mine mă supără graba cu care ele aleargă după podoabe. Mai ales că nu în toate cazurile astea înseamnă că sînt interesate să arate frumos. Ca dovadă; cele mai multe, după ce se echipează astfel devin brusc mofturoase, încrezute.**

RED.: (către toţi) Preferaţi între voi relaţii directe, ca «în familie», sau puţin mai protocolare, mai distante?

GABRIEL: **Îmi plac relaţiile deschise, sincere.**

NICOLETA: **E şi o chestiune de tactică aici, pentru că ambele sînt bune, dar îndărătul fiecăreia din ele se pot ascunde nepoliteţea (Bună demascarea!)**

RED.: Cum vi se pare că se manifestă fetele premiante, şi respectiv, băieţii — premianţi?

OFELIA: **În ambele tabere, în asemenea situaţii, greu găseşti unul... modest.**

MARILENA: **Voi, băieţii, vă încredeţi mai ales cu ispràvile voastre sportive. E ceva de speriat: ba că au cîştigat nu ştiu ce concurs, ba că au obţinut nu ştiu ce diplomă... Scorneli!**

NICOLETA: **Vezi uneori puşti dintr-a IV-a, a V-a, fumînd!... Ei vor să semene cu cei mari, dar le copiază doar defectele.**

BRAGA: **Este adevărat şi... foarte trist. Deşi învinuirea de a-i copia pe cei mari nu li se potriveşte doar băieţilor.**

GABRIEL: **Discuţia noastră parcă seamănă a harţă.**

RED.: Exact asta voiam să remarc şi eu. Aştept de atîta vreme să aud şi «ce vă place» unii la alţii — că doar împreună trăiţi atîtea momente frumoase ca şcolari, ca pionieri.

Sînt convins că dacă reproşurile v-au venit mai la îndemînă de exprimat, aprecierile frumoase, reciproce, nu lipsesc. Cu această convingere încheiem în speranţa că la aceste din urmă aprecieri vom reveni peste cîtva timp.

Nu înainte însă de-a adresa băieţilor-cititori, îndemnul de-a accepta aceste «critici» cu cavalerism.

Aşa cum le stă bine unor băieţi «cu pagină».

ILIE TRAIAN

Jurnalul Olguței

DOINA NIȚU, Craiova. «Aş vrea să urmez Liceul de franceză. Ce condiţii trebuie să îndeplinesc, la ce se dă examen, după absolvire pot fi profesoară?» *Despre condiţiile de admitere şi despre examene am mai răspuns unor fete în nr. 21. Profesoară poţi deveni numai dacă. după absolvirea liceului urmezi şi facultatea. Poţi să termini clasa a VIII-a la şcoala în care înveţi.*

MARIANA IONIȚĂ, Răducăneni Iaşi. «Vreau să mă fac actriță. Unchiul meu spune că pentru asta trebuie să învăț bine şi să am talent. De învățat, învăț. Talent cred că am. Am compus şi cîteva poezii. Ce zici, pot să devin actriță?» *Dragă Mariana, este clar că unchiul tău s-a referit la talentul actoricesc nu al compunerii versurilor. Dacă pînă acum te-ai dovedit talentată în serbările şcolare eu zic, da. Cred însă, că tovarăşa dirigintă este aceea care te poate ajuta cel mai bine în lămurirea acestei probleme.*

ALEXANDRINA VINTILĂ, Bucureşti. «Nu de mult am «cunoscut» un nou sport — popicele. Unde aş putea să-l învăț, la ce club?» *Te poţi adresa cluburilor «Constructorul», «Rapid» şi «Voinţa». Sala clubului «Voinţa» se află pe Şoseaua Pipera nr. 130.*

OLGUȚA

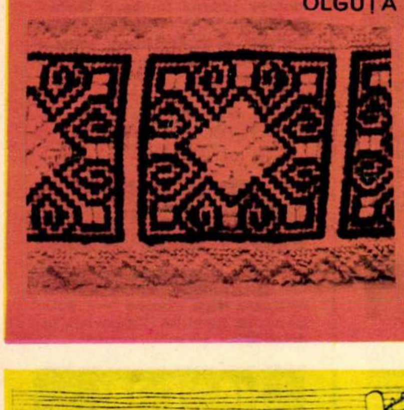

ANIȚA...

ÎN EXCLUSIVITATE PENTRU REVISTA „CUTEZĂTORII"

— Acum, cînd publicul a cunoscut şi ultimul episod — Săptămîna nebunilor — al trepidantelor aventuri cu iz de codru şi legendă, ar fi interesant de cunoscut adevărata «obîrşie» a lucrurilor: ficţiune sau realitate?

— Ficţiune. Şi realitate — amîndouă răspunsurile sînt la fel de valabile. Nu s-a pornit de la isprăvile unui anumit «căpitan de codru», ci s-a încercat o privire de ansamblu, şi de sinteză în acelaşi timp, a tot ceea ce a constituit şi a conferit măreţie unor oameni şi unor timpuri de care nu ne putem aminti decît cu admiraţie şi emoţie.

— Plecînd de la acest caracter de reconstituire a unei lumi precis determinate istoric, care au fost problemele ce trebuiau rezolvate de realizatorii **Haiducilor?**

— S-a pornit de la un foarte vast material documentar de ordin istoric, geografic şi politic al ţării, port, obiceiuri, arhitectură, muzică, limbă. În acest sens, apare evident că o frazare, un anumit fel de a vorbi propriu zilelor noastre — de exemplu — n-ar fi corespuns, în ambianţa anilor pe care îi evocăm.

— Nu puţini sînt cei care consideră filmele de capă şi spadă ca situate, undeva, mai la periferia filmului, hai să-l numim artistic...

— În general, cred că e foarte greu, şi foarte riscant să discuţi gusturile altora. Avem o istorie, avem o galerie de mari personalităţi care au marcat istoria prin faptele lor şi orice încercare de a descredita o modalitate în favoarea alteia, mai ales cînd există un asemenea suport istoric, mi se pare cel puţin bizară. Dar, de fapt, nu filmul de capă şi spadă ca atare este combătut, ci modul în care sînt realizate uneori de către marile studiouri filmele cu tematică istorică, mizînd în special pe aspecte de suprafaţă, pe spectaculos.

— Dincolo de toate peripeţiile Aniţei pe care le-am cunoscut pe ecran, v-am ruga să ne relataţi una...

— ...În exclusivitate pentru Cutezătorii! Cu multă plăcere: filmam o secvenţă în mijlocul lacului Mogoşoaia. Trebuia să fiu salvată de viteazul Şaptecai; rochiile îmbibate de apă mă trăgeau la fund, m-au lăsat puterile, nu ştiam ce să mai fac, Florin Piersic nu mai ajungea la mine, iar regizorul, de pe mal, neştiind ce se întîmplă îmi cerea... cît mai multă autenticitate!

RADU F. ALEXANDRU

AJUTÎNDU-I MAMEI
ÎN GOSPODĂRIE

...este bine să ştiţi că:

- se obţine mai uşor spumă, din albuş dacă adăugaţi un praf de sare.
- o bucată de brînză telemea păstrată mai mult timp în frigider se împrospătează dacă o ţinem o oră, două în lapte.
- laptele dulce se păstrează mai multă vreme dacă, la fiert, îi adăugaţi o linguriţă de zahăr.
- o lingură rasă de făină, pesmet sau cacao cîntăreşte 10 g.

pagina fetelor

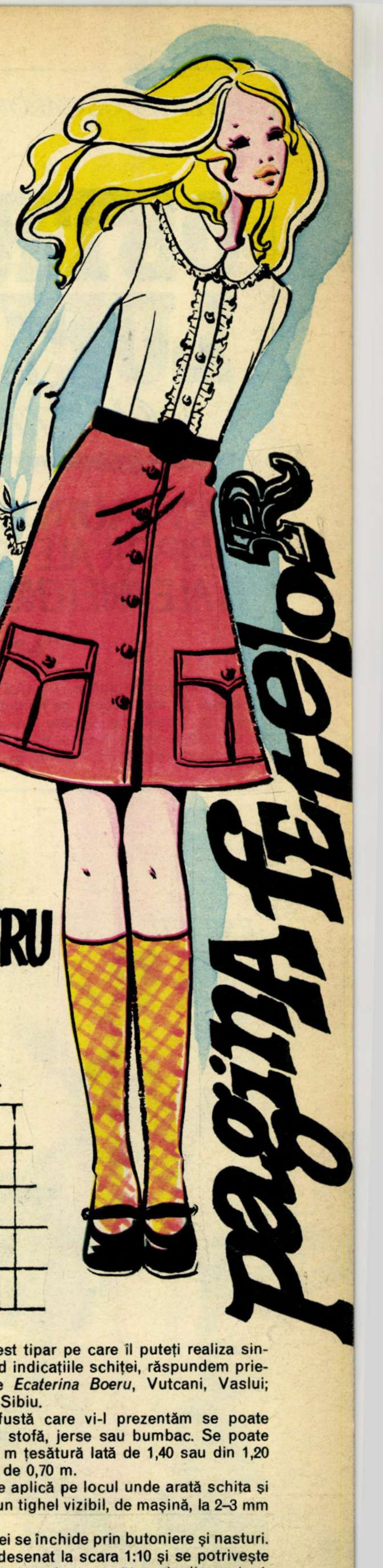

UN TIPAR PENTRU VOI

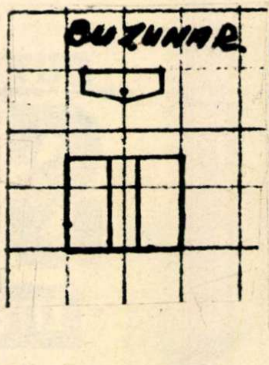

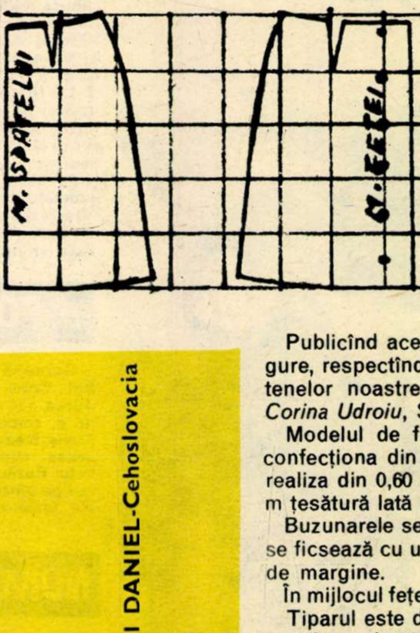

Publicînd acest tipar pe care îl puteţi realiza singure, respectînd indicaţiile schiţei, răspundem prietenelor noastre *Ecaterina Boeru*, Vutcani, Vaslui; *Corina Udroiu*, Sibiu.

Modelul de fustă care vi-l prezentăm se poate confecţiona din stofă, jerse sau bumbac. Se poate realiza din 0,60 m ţesătură lată de 1,40 sau din 1,20 m ţesătură lată de 0,70 m.

Buzunarele se aplică pe locul unde arată schiţa şi se ficsează cu un tighel vizibil, de maşină, la 2–3 mm de margine.

În mijlocul feţei se închide prin butoniere şi nasturi.

Tiparul este desenat la scara 1:10 şi se potriveşte unei fetiţe de 12—13 ani, cu următoarele dimensiuni: talie 62 cm, şold 86 cm.

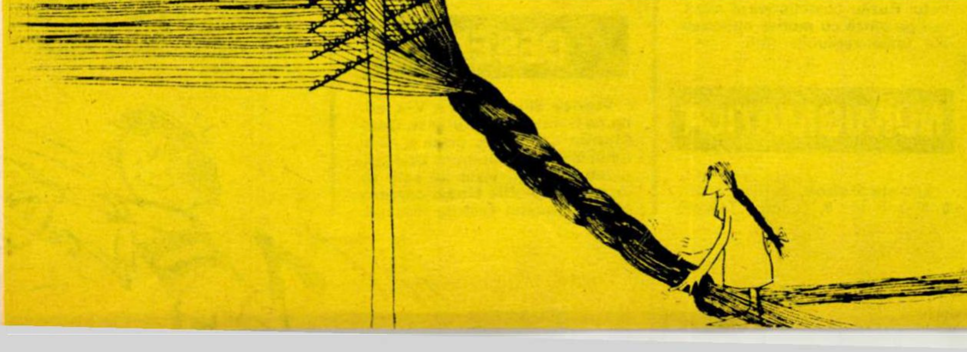

FĂRĂ CUVINTE

JIRI DANIEL-Cehoslovacia

PETRE LUSCALOV

„OSTROVUL LUPILOR”

(Partea a doua)

EXTRAORDINARELE PERIPEȚII ALE *Scatiului* ȘI ALE PRIETENULUI SĂU *Babușcă*

CAPITOLUL III

Cînd Scatiul ajunse cu barca în dreptul ogrăzii lui Babușcă îl zări pe acesta pe mal, cocoțat pe fundul unei bărci vechi și sparte și trăgînd de zor un pripon din Dunăre. Era desculț și îmbrăcat doar cu o cămașă. Din cîteva lopeți, Scatiul trase barca la mal.

—Noroc, Babușcă! îl salută bucuros Scatiul, sărind din barcă și apropiindu-se de el. Cum merge treaba? Ai încurcat ceva la pripoane?

Babușcă fixă asupra Scatiului privirea lui verde și somnoroasă și adăugă disprețuitor arătînd cu capul spre cîțiva pui de somn negricioși ce se aflau într-o găleată.

— Cîțiva somotei... La «bucățică» mi-a rupt... Trebuie să fi fost vreun șalău sau vreun somn mai mare. Dar tu încotro ai pornit-o, Scatiule?

Scatiul se așeză pe fundul bărcii alături de Babușcă și oftă:

— Mi-a trimis primăria pe cap doi saci cu alimente. Trebuie să-i duc cu barca la stația de pompare din pădurea Teregova... Dincolo de «Ostrovul lupilor».

Babușcă continua să tragă priponul din Dunăre, încolăcind cu dibăcie firul gros de nailon la picioarele sale.

— Aș merge și eu cu tine. Scatiule! spuse el. Dar nu am în ce... spuse Babușcă, în vreme ce un fulger scurt licări în ochii lui verzi și pieziși ca de pisică. După povestea aceea cu prunii gospodăriei, tata mi-a încuiat în dulap pantalonii și cizmele ca să nu mai ies din curte.

— Și unde este nea Dumitru? îl întrebă Scatiul.

— Este în casă... doarme, răspunse Babușcă. A lucrat toată noaptea la lumina farurilor cu combinele la grîu...

Scatiul își făcu degetul mijlociu cîrlig și ciocăni de cîteva ori cu el în fundul dogit al bărcii.

— Dunărea este umflată... spuse el, cu un glas trist. Nu cred că am să pot trece fără tine de «mila 24»...

Babușcă trase priponul afară din Dunăre. Într-unul din cîrlige se zbătea vibrînd, ca o lamă de oțel, o mreană albă ca argintul. Babușcă o desprinse cu un gest lung și o aruncă disprețuitor în găleată. Ochii lui verzi străluceau.

— Atunci așteaptă-mă aici, Scatiule! Vin îndată! spuse el, coborînd de pe fundul bărcii și apucînd găleata pe jumătate umplută cu pești, se îndreptă spre casă.

Vremea trecea. Deodată, Scatiul îl zări pe Babușcă, venind spre el într-o fugă nebună, îmbrăcat în niște pantaloni uriași, suflecați sub genunchi, legați pe mijloc cu o sfoară de cînepă și cu două babaici grele cumpănite pe umăr.

Babușcă șterpelise pantalonii brigadierului Dumitru.

— S-o ștergem, Scatiule! — strigă Babușcă, azvîrlind lopețile în barcă și răsuflînd din greu. Tata m-a simțit prin somn că am intrat în cameră... Dacă observă că i-am luat pantalonii mă omoară...

Se pare că nici Scatiul nu aștepta să fie poftit a doua oară, așa că sări în barcă. Babușcă instală cu o iuțeală de necrezut vîslele în strapazane

GEMENII

„CUTEZĂTORII” SERVICE

LITERATURA

Cristina I. Cîrlan, clasa a VII-a, comuna Gropeni, județul Brăila; **Maria Aldea,** clasa a VII-a, Comuna Săhăteni, nr. 102, județul Buzău; **Ana Harabagiu,** clasa a VII-a, satul Burbești, comuna Unțeni, județul Botoșani; **Radu I. Chiriță,** București 3, Șos. Gării Cățelu nr. 96, colecționează vederi); **Marioara Ivana,** clasa a VI-a, comuna Lunca, județul Teleorman; **Lidia Colonescu** (14 ani), Caracal, str. Traian nr. 16, județul Olt; **Doru Titu,** clasa a VI-a, satul și comuna Uda de Jos nr. 2, Argeș (o altă pasiune a lui este istoria).

FOLCLOR

Cornelia Tudoran, (14 ani), Spl. Cotul Mic nr. 17 și **Alma Jurca,** (14 ani), str. Dorobanților nr. 8, ambele din Lugoj, județul Timiș; **Neacșa Ivașcu,** satul Plopeasa, comuna Scorțioasa, județul Buzău colecționează cusături pe pînză cu motive naționale din toate regiunile țării.

NUMISMATICA

Leonte Petrov, Jurilovca, str. 6 Martie nr. 9, județul Tulcea; **Leontin Coroș,** Căpîlna nr. 140/A județul Bihor.

ILUSTRATE

Florica Maihebek (13 ani), Pitești, str. Calea Bascovului nr. 5, județul Argeș; **Georgeta Grigore,** satul Pantazi nr. 17, comuna Valea Călugărească, județul Prahova; **Anișoara Ștefănescu** și **Ana Iulia** (13 ani), satul Sabasa, comuna Borca, județul Neamț; **Gheorghița Papa,** clasa a VI-a, Șopîrlița, comuna Pîrșcoveni, județul Olt.

INSIGNE

Colecționează insigne: **Lică Adrian,** Satu-Mare, str. Eliberării nr. 7 (are peste 200 bucăți); **Tudorița Rîșnoveanu,** clasa a V-a, satul Lanurile, comuna Viziru, județul Brăila; **Doina Macarie,** Fălticeni, str. Livezilor nr. 8.

DESEN

Florica Blei, clasa a V-a, comuna Hotarele, județul Ilfov; **Constantin Ciupercă,** clasa a IV-a, satul Măstacău, comuna Borlești, județul Neamț, visul lui este să devină pictor; **Ilie Hoza,** comuna Maieru, județul Bistrița Năsăud.

FILM

Maricica Colțan, clasa a VII-a, satul Lunca nr. 52, comuna Zamostea, județul Suceava; **Doina Belciug,** clasa a VIII-a, satul Burlești, comuna Unțeni, județul Botoșani; **Georgeta Alecu** (15 ani), comuna Lanurile, județul Brăila; **Vasilica Iftimie,** clasa a VII-a, Roman, bloc 25, ap. 10, et. 2, sc. A, județul Neamț.

IERBAR

Florea Lungocea, Vălișoara nr. 131, județul Caraș-Severin; **Mihaela Nițu,** clasa a IV-a, satul Șopîrlița, comuna Pîrșcoveni, județul Olt.

HANDBAL

Olimpia Corneanu, comuna Perișoru, județul Dolj; **Ileana Madău,** clasa a VII-a, Secuieni nr. 88, județul Bihor; **Gigel Irimescu,** satul Pîrșiani, comuna Pielești, județul Dolj.

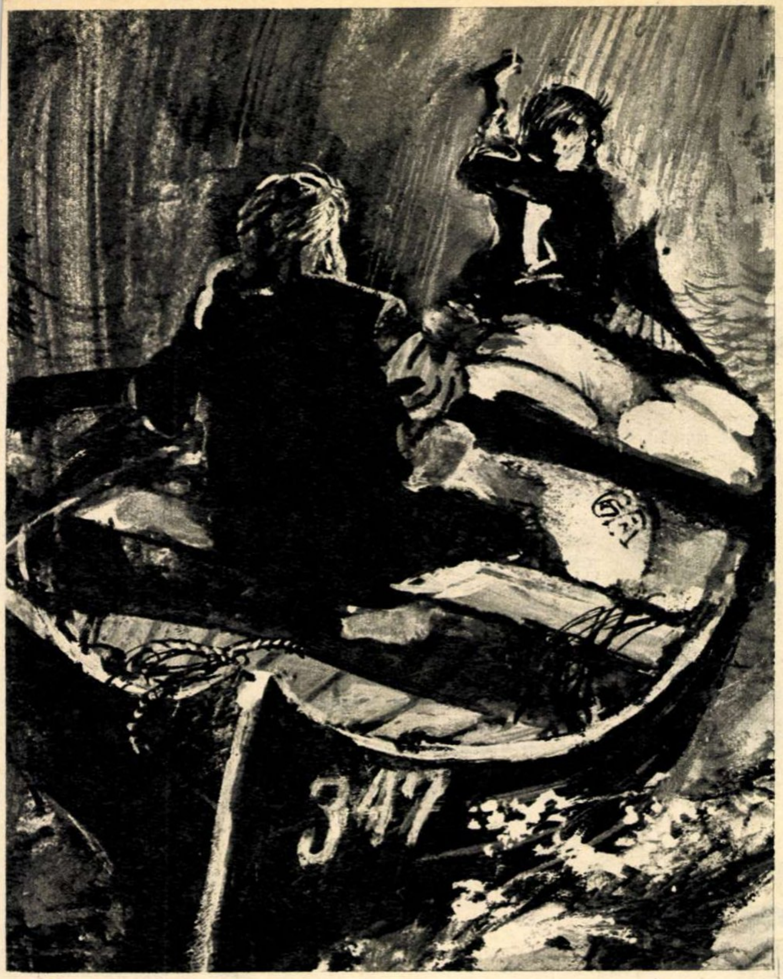

și apoi împinse barca spre larg. Instalați la două rînduri de lopeți cei doi băieți începură să tragă vîrtos la rame.

Barca zbura spre largul Dunării. Casa lui Babușcă rămînea treptat treptat în urmă, în timp ce crengile zarzărilor stufoși păreau că se strîng și se închid deasupra ei. De altfel era și timpul. Brigadierul Dumitru apăruse ca un punct alb pe malul Dunării și strigătele lui îndepărtate, amenințătoare, răzbăteau pînă la cei doi băieți, prin vuietul înspumat al valurilor.

Dar cu fiecare lovitură de vîslă micuțul punct alb și malul se estompau, se împăienjeneau, prefăcîndu-se într-un uriaș amestec verde, îndepărtat și cețos. Apoi, nu mai rămase decît Dunărea largă, cenușie, strălucitoare.

Pe măsură ce barca înainta, apele Dunării deveneau din ce în ce mai înspumate și mai repezi.

— Ne apropiem de «mila 24», spuse Scatiul continuînd să vîslească. O luăm pe lîngă mal!

Babușcă așeză lopețile în barcă și-apucînd o lopățică se repezi spre fundul bărcii.

Cocoțat pe botul ei ascuțit (bărcile de pe Dunăre au și prova și pupa în formă ascuțită),Babușcă înșurubă lopățica în apă și spuse cu aerul lui somnoros:

— Cîrma spre mal! Dă-i drumul, Scatiule!

Încet, încet, barca părăsea firul apei îndreptîndu-se spre mal. După cîtva timp, începu să alunece în apropierea malului de-a lungul unei păduri înecate de sălcii. Nimic din ceea ce se vedea aici nu părea să anunțe vreo primejdie.

Sălciile își despleteau frunzișurile lungi, legănîndu-se ușor în vînt, ciupind ici și colo, cu degetele delicate, oglinda întunecată și strălucitoare a apei.

Stoluri de peștișori, fugărite pesemne de vreo știucă, explodau ici și colo printre frunzele de nuferi, într-o ploaie de mici schije argintii.

Dar Scatiul și Babușcă nu vedeau nimic din toate acestea. Tăcuți, încordați, ascultau vuietul surd, ce creștea mereu, undeva în fața lor, revărsîndu-se parcă greu ca uleiul, prin scorburile putrezite și păroase ale pădurii de sălcii.

Barca se apropia de capătul pădurii.

— Atenție, Babușcă! Începe! strigă Scatiul, afundînd parcă și mai adînc vîslele în apă.

Babușcă nu îi răspunse. Făcu un gest de lehamite cu mîna și strînse bine lopățica în mîini.

Și deodată, în fața bărcii, la un cot al Dunării, apăru «mila 24».

(Va urma)

ADRIAN LUCACI

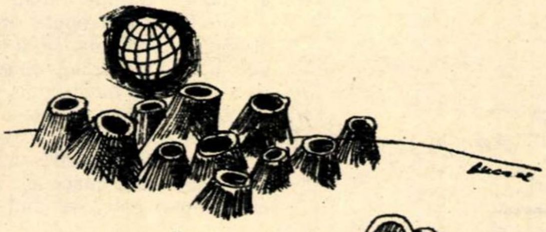

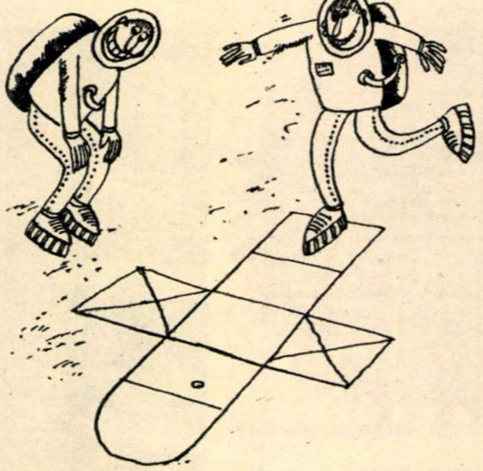

DAN VASILE

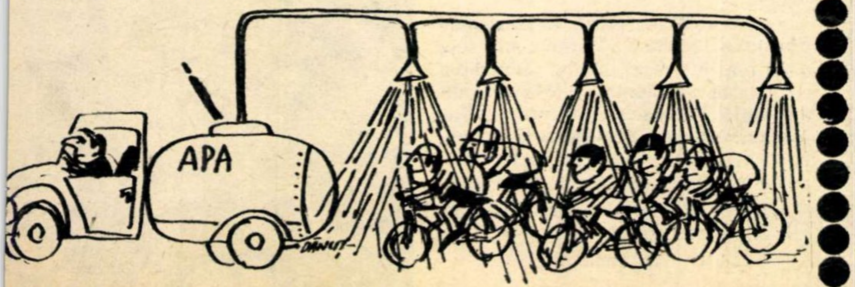

UMOR

–Andrei, văd că te-ai lovit la genunchi, destul de tare!

— Da, mămico!

— Bine, dar eu am fost tot timpul în camera de alături și nu te-am auzit deloc plîngînd!

— Am crezut că ești plecată în vecini!

●

Profesorul:

— Copii, scrieți o compunere despre o întîmplare interesantă care s-a petrecut cu voi!

Compunerea unui elev: «cu mine s-a petrecut o întîmplare atît de interesantă, încît nu am cuvinte pentru a o descrie».

●

Medicul recomandă tatălui lui Ionel: — Tabletele sînt pentru stomac, siropul pentru ficat și fiolele pentru nervi.

Ionel: — Dar de unde știu ele unde să se ducă după ce ajung înăuntru?

●

— Tăticule, astăzi am dat cel mai bun răspuns din clasă.

— Bravo,Ionele! Dar despre ce a fost vorba?

— Profesorul a întrebat cîte picioare are pupăza și eu am spus că trei.

— Cum trei picioare? Doar nu are decît două.

— Da, a spus-o și profesorul, dar toți ceilalți au spus că are patru.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1						■				
2									■	
3								■		
4		■		■			■			
5						■				
6			■							■
7				■					■	
8		■						■		
9				■						
10						■				

NOI, COPIII!

ORIZONTAL: *1) La vîrsta pionieratului. Autorul volumului de versuri «Mă uit în ochii copiilor». 2) Începuturi nu numai pentru copii. 3) Copil foarte mic. Cămăși țărănești. 4) Emilian Popa. Metaforă privind sănătatea copiilor. 5) Aparține lui nouă. Pictor român, autorul tabloului «Portret de fată». 6) Sunet de trompetă. Îi așteaptă după emisiunea 1001 de seri. 7) Punct cardinal. Nume de fetiță. 8) Visul copilului la examen. Ion Radu. 9) În orarul copiilor. Gripați. 10) La orele de muzică. Poet ardelean, autorul poeziei «Copii de moți pe străzile Clujului».*

VERTICAL: *1) Ironie la adresa copiilor necuminți «2 cuv.). 2) În fine, mormoloci. «Țara» copiilor din nord. Primele rînduri. 3) Tigrișorul copiilor. Jucărie mecanică. 4) Inițiați la început. Ape! 5) Aici se regăsesc copiii cu viața și preocupările lor. 6) Bomboane mici pentru copii. Fluviu de hotar. 7) Taur (reg.). În basmele pentru copii (pl.) 8) Notă muzicală. Patria copiilor. Sînt. 9) A adora copiii. Fir. 10) Cîntec. Poate ridica greutăți.*

I. ALEXANDRU

**ÎN MIEZUL ACESTEI VERI ÎNCĂRCATĂ DE ROADE,
APROAPE TREI MII DE PIONIERI
AU LUAT PARTE LA «EXPEDIȚIILE CUTEZĂTORII»,
DRUMURILE AVÎNTULUI LOR PURTÎNDU-I
PE MAI TOATE PLAIURILE ȚĂRII,
ÎN TAINIȚELE MUNȚILOR, ÎN LUMEA DE AUR ȘI ARAMĂ
A HOLDELOR ȘI LIVEZILOR,
ÎN ORAȘE ȘI SATE, ÎN UNIVERSUL INEDIT
ȘI FASCINANT AL GIGANTICELOR CONSTRUCȚII
ALE SOCIALISMULUI,
ÎN TUMULTUL UZINELOR ȘI FABRICILOR.
ACESTE ZILE DE VACANȚĂ ACTIVĂ — ÎN CARE ADESEA
NEPREVĂZUTUL A STIMULAT INIȚIATIVA ȘI
SPIRITUL PRACTIC AL CUTEZĂTORILOR—
A AVUT DARUL DE A-I APROPIA
DE LUMEA HARNICĂ A SATELOR ȘI ORAȘELOR,
DE A LE SPORI TEMEINIC ZESTREA CUNOȘTINȚELOR,
DE A-I ÎMBOGĂȚI SUFLETEȘTE.
EI S-AU DEPRINS, ÎN CURSUL LUNGII LOR DRUMEȚII,
SĂ SE GOSPODĂREASCĂ CU TEMEI.
ȘI-AU DEZVOLTAT ÎNDEMÎNAREA
ȘI S-AU CĂLIT «ÎNTR-O ZI CÎT ÎN ZECE».
LUÎNDU-SE VOINICEȘTE LA TRÎNTĂ
— ASEMENI EROILOR DIN POVESTIRILE COPILĂRIEI —
CU FOCUL,
CU APA, CU PĂDUREA ȘI MUNTELE
ACUM, LA HOTARUL DE LUMINĂ AL TOAMNEI,
CEI TREI MII DE CUTEZĂTORI
ȘI-AU RELUAT LOCURILE ÎN BĂNCILE ȘCOLII.
HĂRȚI, CAPTIVANTE FORMULE CHIMICE,
APARATELE ELECTRICE ȘI ELECTRONICE,
BANCUL DE LUCRU LE MOBILIZEAZĂ ATENȚIA,
EFORTURILE,
DAR ÎN RECREAȚIA MARE
EXPEDIȚIONARII ÎȘI POVESTESC CU ÎNSUFLEȚIRE
«AVENTURILE» ACESTEI VERI.**

„Lanterna neagră" și cele zece „Mlădițe" harnice ca albinele

NEȘTIUTELE CĂRĂRI ALE CETĂȚII DE PIATRĂ

— Eu zic să plecăm pe urmele Cireșarilor...

— Să explorăm Peștera Neagră!

— Și «Focul viu» din Padiș.

— Mă ispitește Avenul Acoperit...

— Dar Cetățile Rădesei nu vă tentează?

Vocile se încrucișează, se suprapun deasupra unei hărți a Munților Apuseni. Așa s-a închegat planul expediției organizată de pionierii de la **Școala generală Horea din comuna Sanislau, județul Satu-Mare.** O expediție ce avea ca scop cercetarea fenomenelor carstice din Țara de Piatră.

Avene, izbucuri, doline, pînă mai ieri abstracte noțiuni geologice, li se înfățișează spectacular, impresionante prin diversitatea și complexitatea lor, în vastul cîmp de «explorare» ce-l constituie această regiune, începînd din valea de calcar alb a Sighiștelului și pînă dincolo de Cetățile Rădesei și culmea Cumpăneștelu.

Porniți să descopere firul invizibil al apelor subterane, ce-și țes rețeaua sub scutul de piatră al munților, ei au surpriza de a pătrunde, nu departe de Valea Ruginoasa într-un tinut sălbatic, în care, apele cad năvalnic de pe praguri înalte în cascade tumultoase. Și cum ades cascadele le brăzdează complet calea, ei sînt nevoiți să

NIC. NICOLAESCU

are pe muchea stîncilor. Școală ndemînare și curaj. De-abia acum eg cît de folositor le este îndelun- l antrenament ce l-au făcut înainte a porni în această expediție, în , neprevăzutul le punea mereu la rcare ingeniozitatea și spiritul prac- Folosind funiile de nailon pe singuri și le-au împletit acasă, nierii din Sanislău vor învinge prelistea apelor și după ce oară cincisprezece metri — ade- ată performanță! — pe un perete identat, prind curaj și înfruntă fără oții încercările la care-i supun salba cascade ce se succed în această a minunilor. Ei vor explora — orînd tot pe funie — etajul inferior ghețarului «Focul viu», și un aven preajma Izvorului Ursului, din adîn- căruia răzbate suflul gros al lumii bterane. Acțiuni cutezătoare care curaj, îndemînare și disciplină: au dovedit o bună pregătire spor- ă și o excelentă coordonare a efor- ilor.

Bucuria dăruirii

— Ce ați adus, fetelor, din călătoria oastră? Tu, Maria Aruncuteanu, Edit öld, Mariana Gherman?!...

Iată o întrebare la care fetele din echi- ajul **«Mlădițele»** *— zece pioniere, leve ale* **liceului din Sarmașu, Mu- eș,** *ar putea da numeroase răspunsuri.*

Edit — talentat reporter al echipei — *adunat în caietul ei de schițe, sugestive esene reprezentînd forme caracteristice i motive ornamentale ale ceramicii din ara Oașului, ținut explorat de echipajul Mlădițelor». Mariana a cules «țipuri- uri» și numeroase strigături oșenești. ilanțul folcloristic și etnografic este mpresionant: 103 obiecte de artă popu- ară, 368 strigături și o seamă de alte producții ale creației populare. Oale și ulcioare decorate cu motive tradiționale, clapuri și tipare de caș, crestate cu meșteșug, au îngreuiat sacul fiecăreia dintre expediționare — comori ce vor mări zestrea muzeului școlii lor.*

Și au mai adus cele zece fete numeroase fotografii ce ilustrează din plin procesul activ de transformare a peisajului acestui ținut bogat în tradiții; imagini ale tinerelor obiective industriale — cum este fabrica de prelucrat inul din Negrești-Oaș, pe care au vizitat-o — a construcțiilor noi din satele și orașele regiunii.

Dar ceea ce poartă adînc întipărită în amintire sînt cele 14 ore pe care le-au dăruit, dintr-un plin al inimii, colectiviștilor din Negrești. Era pe la începutul lui august. Recoltarea inului era în toi. Ele află că starea timpului impune accelerarea strîngerii de pe cîmp a inului recoltat. N-au stat mult în cumpănă. S-au alăturat gospodarilor locului și au muncit timp de trei zile cu sîrg pe un cîmp de in al cooperativei agricole de producție din Negrești. Au renunțat la două zile din programul prevăzut.

— Ați lucrat voinicește, fetelor, vă mulțumim din inimă — le-a încununat strădania președintele cooperativei.

Zăcăminte de aur... dulce

Pe scutul de mătase galbenă ce și l-au cusut pe mînecă membrii echipajului format din elevii *liceului «A. Papiu-Ilarian» din Tg. Mureș* era desenată o albină. Sub acest semn al hărniciei și organizării riguroase au pornit ei la drum spre culmile Ceahlăului. Obiectivul expediției era înscris în același simbol. Ei și-au propus să studieze în aceste zile de drumeție viața prisăcilor. Ei știau că în timpul verii o seamă de apicultori își transportă «la păscut» stupinele în zonele cu flori multe pentru a le îmbogăți astfel «bazele de aprovizionare». Cum multe stupine își află asemenea locuri în poienile și pădurile carpatine, iată-i pe expediționarii mureșeni în inima Carpaților răsăriteni.

Drumul spre «Cetățile de ceară» îi va conduce pe meleagurile de baladă ale Bistriței și Ceahlăului — Zonă a marilor emoții —: ei sînt întîmpinați aici de giganticul baraj de la Bicaz și au prilejul de a naviga pe apele întinse ale lacului de acumulare. Dar filmul acestei călătorii de neuitat e «de lung metraj» și e timpul să spunem «stop cadru», oprindu-ne asupra cercetărilor lor cu privire la stupăritul pastoral.

În Valea Seacă, la Pîrîul Muncelului, în poienile smălțuite de flori ale Vămanului, ei zăbovesc îndelung în preajma prisăcilor, dornici să pătrundă în tainele lumii harnice a albinelor. Și au multe de învățat de la prisăcari, care își găsesc timp și răgaz să le vorbească despre meșteșugul de a crește albinele și, mai ales, de multiplele servicii ce le aduc omului harnicele înaripate. Gustul mierii aromate îl încearcă — luînd repetate «probe». Dar «recolta» cea mai gustoasă o constituie carnetele lor de notițe cu filele înnegrite de însemnări. Subiectul îi cucerește. Cine știe, poate această primă întîlnire va fi prefața unor studii de mai tîrziu.

AUREL LECCA

DANTE ALIGHIERI

(URMARE DIN PAG. 9)

ranii săi care pricinuiseră atîtea suferințe Florenței și Italiei, ca și pe acela care întunecaseră trecutul omenirii. În purgatoriu, Dante întîlnește cu venerație marile figuri ale antichității care, conform concepției religioase, nu putuseră fi primite direct în «paradis». Și chiar ultimul popas în așa-numitul «paradis» e plin de amintiri ale vieții terestre. Beatrice îi vorbește ca o ființă pămînteană, cu amintirile, cu bucuriile și durerile ei. Iar Dante își amintește mereu de bucuriile și durerile lui, de experiența lui ca cetățean și om politic, oscilînd între dragostea nestinsă pentru cetatea lui natală și între mustrări izvorînd din nerecunoștința pe care i-o arătase Florența.

Capodopera vieții lui, *Comedia* — pe care cinstitorii memoriei poetului, începînd cu Boccaccio, au numit-o *Divina Comedie*, considerînd-o ca suprema înălțime la care s-a ridicat geniul omenesc în epoca lor — este și astăzi una dintre cărțile de căpătîi ale omenirii. Pornind de la o obișnuință frecventă în literatura antichității și în cea medievală — aceea de a închipui călătorii în «lumea cealaltă» a morților, tărîm pe care fantezia poetică se putea desfășura în voie — Dante a realizat o construcție grandioasă și totuși de o arhitectură perfect echilibrată. Celor trei mari compartimente ale ei: *Infernul*, *Purgatoriul* și *Paradisul* — corespunzînd celor trei tărîmuri ale călătoriei imaginare dincolo de moarte — le corespunde și sistemul de cristalizare în versuri al uriașei opere. Ea e alcătuită din *terține*, strofe de cîte trei versuri, dintre care unul — cel din mijloc — face prin rimă legătura cu strofa următoare. Dar *Divina Comedie* nu e numai un monument măreț de arhitectură artistică și nici numai opera unei imaginații de o extraordinară forță plastică și diversitate de forme în cadrul ei atît de sever. Este totodată una dintre cele mai complexe și mai profunde *cărți de înțelepciune* ale omenirii. Stăpînind tot ceea ce era mai înalt și mai viu din cultura antichității și a evului mediu, Dante a topit în cristalul perfect al *Divinei Comedii* întreaga substanță a meditației sale de o viață asupra vieții și destinului omului în lume. Mai ales această *summa* a înțelepciunii omenești a făcut ca *Divina Comedie* să rămînă una dintre cele mai iubite și mai căutate cărți ale omenirii.

Cu toate dificultățile — adesea aproape de neinvins — pe care le impune severa ei prozodie, *Divina Comedie* a fost incorporată, prin traducere, în mai toate literaturile naționale europene. Prin strădania de ani îndelungi a lui George Coșbuc, literatura română s-a îmbogățit — încă de la începutul secolului nostru — cu unul dintre monumentele ei de seamă în materie de traducere. Și e profund semnificativ faptul că George Coșbuc s-a adîncit în efortul uriaș al acestei traduceri după ce un tragic accident a răpit viața tînărului Alexandru, unicul său copil. În marea lui durere, poetul a căutat alinare în tezaurul de simțire și de gîndire al acestei cărți de înțelepciune. După cum semnificativ e și faptul că posteritatea îl cunoaște pe autorul ei nu prin numele său de familie: Alighieri, ci prin pronumele său: Dante. E un semn al adîncii apropieri sufletești de marele poet, pe care o simte oricare cititor al capodoperei sale.

Anul comemorării a șapte secole de la nașterea marelui florentin a prilejuit o frumoasă carte despre el — *Dante Alighieri*, în colecția «Oameni de seamă» — semnată de Alexandru Balaci, și multe pagini pline de înțelegerea modernă a vieții și operei lui, între care aș aminti cele semnate de D.D. Panaitescu și reproduse în volumul său recent *Carnet inactual*. În luna septembrie a acestui an se împlinesc șase sute cincizeci de ani de la moartea lui Dante.

- *Opera lui Dante continuă să se afle în centrul atenției specialiștilor noștri. În anul 1957, se publică o nouă ediție a* **«Divinei Comedii»**, *în traducerea lui Coșbuc, cu comentarii de Alexandru Balaci. Lucrarea a apărut în tiraj de masă.*
- *În ultimii ani capodopera lui Dante a cunoscut o nouă versiune românească, datorată traducătoarei Eta Boeriu.*
- *O dată cu apariția în acest an a unui masiv volum, cuprinzînd toate celelalte scrieri ale lui Dante, ne putem mîndri cu traducerea integrală în românește a operei marelui scriitor florentin.*

Bibliografie: Simion Bărbulescu — «Comentarii critice».

„MLĂDIȚELE"

DUMITRU BĂRBULESCU, clasa a VIII a, Tulcea

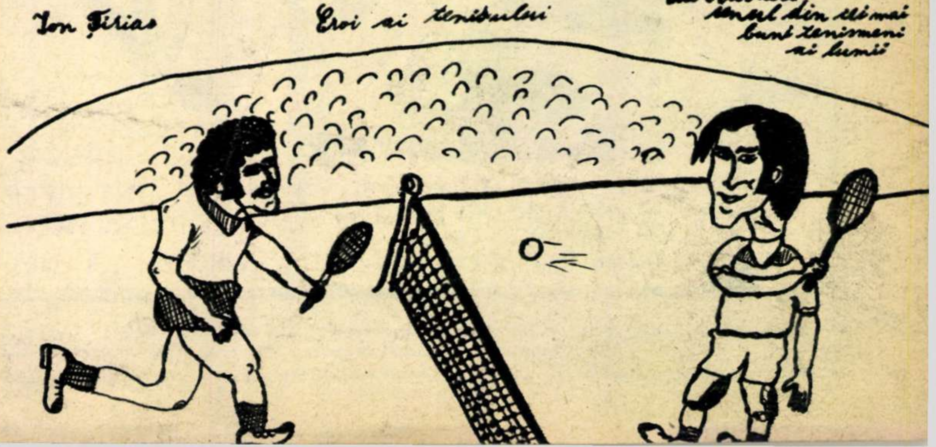
Ion Țiriac
Eroi ai tenisului
Ilie Năstase - unul din cei mai buni tenismeni ai lumii

LUCRARE SOSITĂ LA CONCURSUL DE BENZI DESENATE

Prietenul meu REX

Scenariu și desene:
elev **BUJOR ȘTEFĂNESCU** — București

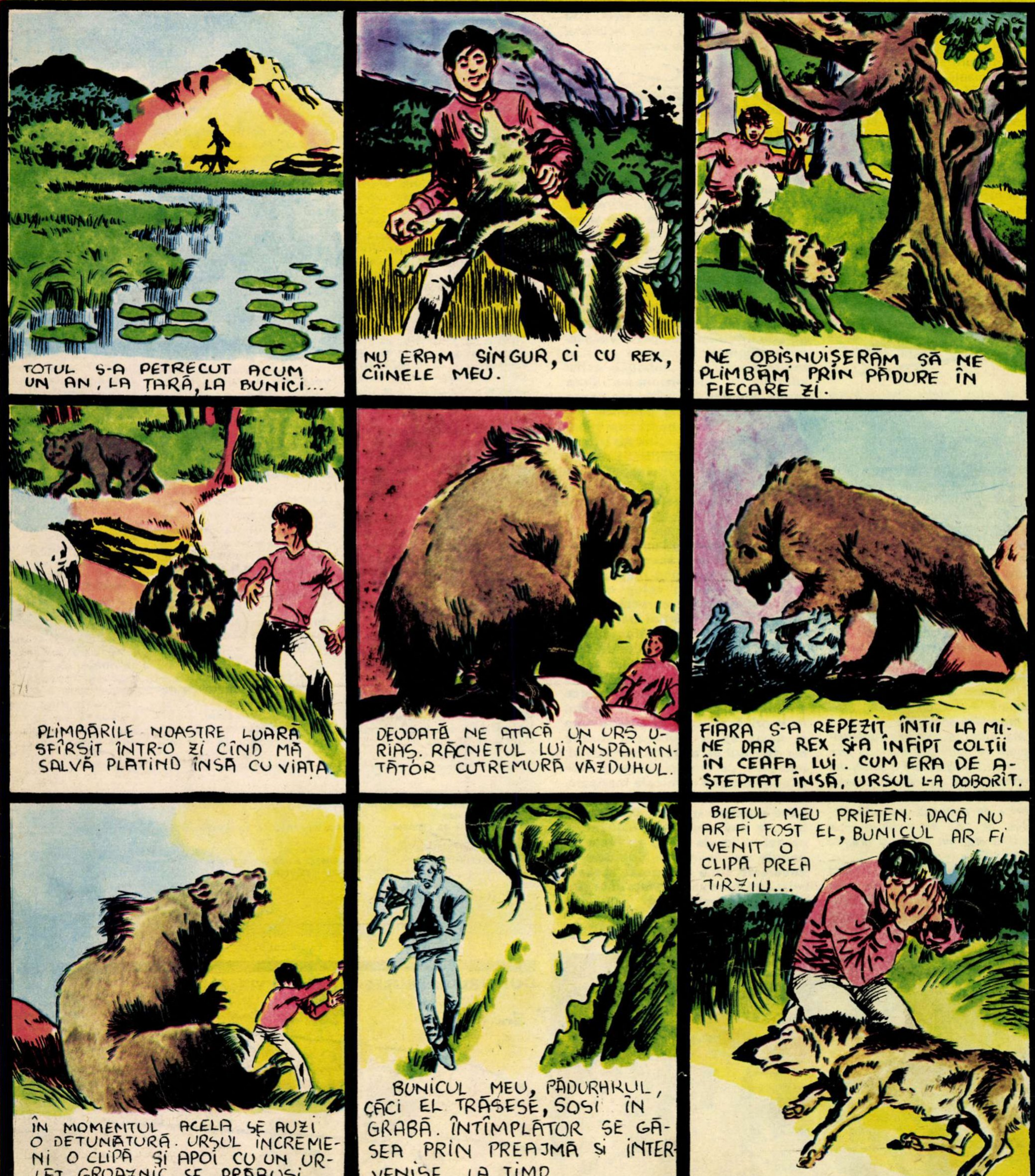
TOTUL S-A PETRECUT ACUM UN AN, LA ȚARĂ, LA BUNICI...
NU ERAM SINGUR, CI CU REX, CÎINELE MEU.
NE OBIȘNUISERĂM SĂ NE PLIMBĂM PRIN PĂDURE ÎN FIECARE ZI.
PLIMBĂRILE NOASTRE LUARĂ SFÎRȘIT ÎNTR-O ZI CÎND MĂ SALVĂ PLĂTIND ÎNSĂ CU VIAȚA.
DEODATĂ NE ATACĂ UN URS URIAȘ. RĂCNETUL LUI ÎNSPĂIMÎNTĂTOR CUTREMURĂ VĂZDUHUL.
FIARA S-A REPEZIT ÎNTÎI LA MINE DAR REX ȘI-A ÎNFIPT COLȚII ÎN CEAFA LUI. CUM ERA DE AȘTEPTAT ÎNSĂ, URSUL L-A DOBORÎT.
ÎN MOMENTUL ACELA SE AUZI O DETUNĂTURĂ. URSUL ÎNCREMENI O CLIPĂ ȘI APOI CU UN URLET GROAZNIC SE PRĂBUȘI.
BUNICUL MEU, PĂDURARUL, CĂCI EL TRĂSESE, SOSI ÎN GRABĂ. ÎNTÎMPLĂTOR SE GĂSEA PRIN PREAJMĂ ȘI INTERVENISE LA TIMP.
BIETUL MEU PRIETEN. DACĂ NU AR FI FOST EL, BUNICUL AR FI VENIT O CLIPĂ PREA TÎRZIU...

Cutezătorii

Redactor șef: Mihai Negulescu; Redactor șef adjunct: Ovidiu Zotta; Secretar general de redacție: Ioan Donca. Adresa redacției: București, Piața Scînteii nr. 1. Căsuța poștală 4132. Tel. 17 60 10.
Administrația: Editura Scînteia, Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii.

ABONAMENTELE PRIN OFICIILE ȘI AGENȚIILE P.T.T.R., PRIN FACTORII POȘTALI ȘI DIFUZORII DE PRESĂ.

38

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE
CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

JOI, 23 SEPTEMBRIE
1971, ANUL V (209)
16 PAGINI 1 LEU

u-Mureș

108

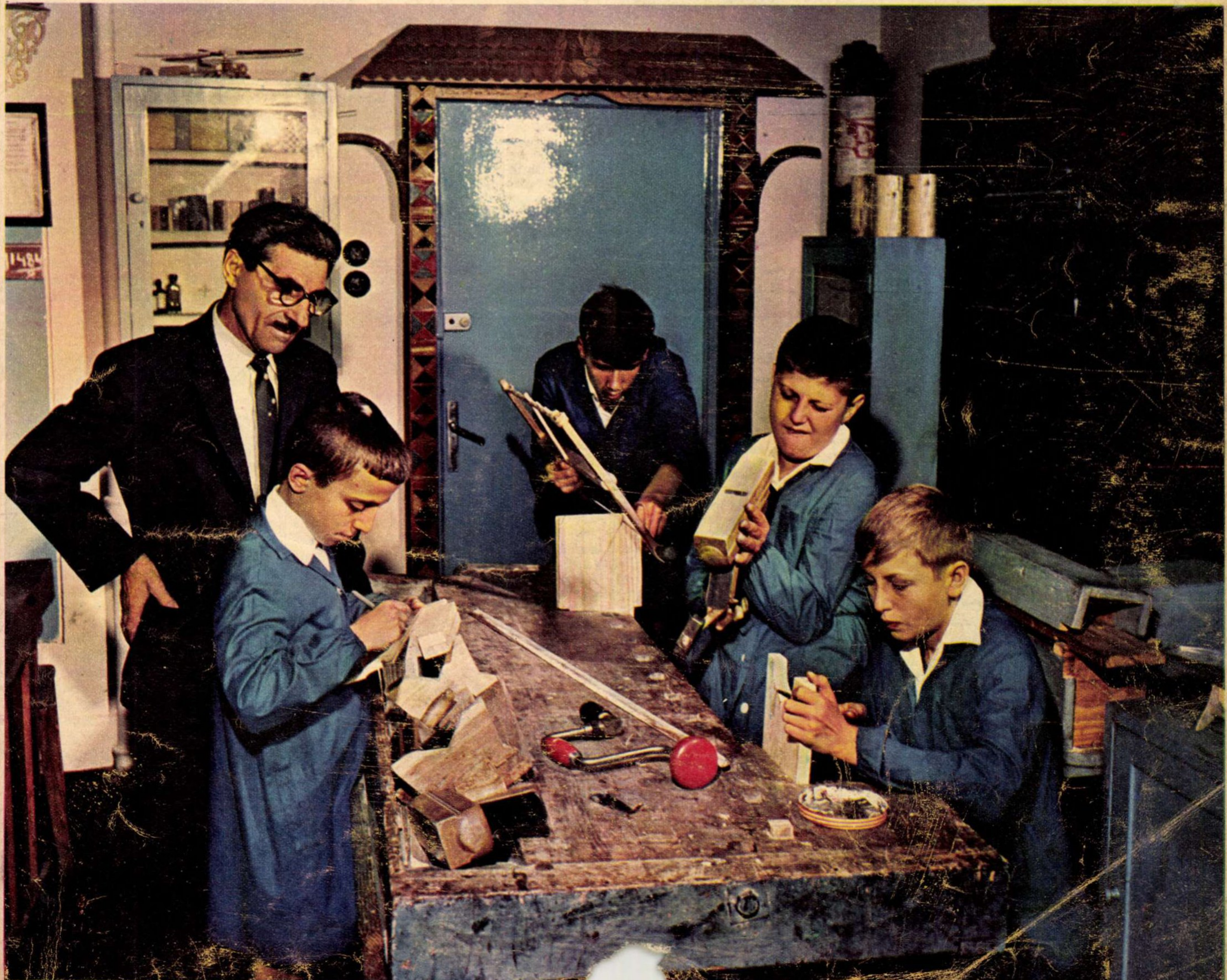

ÎN ATELIERUL ȘCOLII

Foto: GR. PREFELIȚĂ

JOI, 16 SEPTEMBRIE 1971, CETĂȚENII JUDEȚULUI MEHEDINȚI L-AU ÎNTÎMPINAT CU DEOSEBITĂ CĂLDURĂ ȘI DRAGOSTE PE TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU, CARE A EFECTUAT O VIZITĂ DE LUCRU ÎN ACEST JUDEȚ.

A DOUA ZI, BUCURIA DE A SE ÎNTÎLNI CU SECRETARUL GENERAL AL PARTIDULUI AU TRĂIT-O MUNCITORII DIN REȘIȚA — STRĂVECHE VATRĂ NESTINSĂ A SIDERURGIEI ROMÂNEȘTI — CARE A ÎMPLINIT DOUĂ SECOLE DE EXISTENȚĂ, EVENIMENT SĂRBĂTORIT DE SIDERURGIȘTII REȘIȚENI ȘI POPULAȚIA ORAȘULUI ÎN PREZENȚA TOVARĂȘULUI NICOLAE CEAUȘESCU ȘI A CELORLALȚI CONDUCĂTORI DE PARTID.

DIN LUCRĂRILE CONFERINȚELOR JUDEȚENE ALE ORGANIZATIEI PIONIERILOR - SECȚIUNILE PENTRU PIONIERI

BAIA MARE

«Florile Maramureșului», cele mai alese flori, cei mai buni pionieri de pe Valea Izei, a Marei, a Lăpușului sau a Someșului și-au dat întîlnire duminică, 12 septembrie a.c., la Casa Tineretului din Baia Mare. Copii distinși la învățătură, distinși în munca patriotică, distinși la festivaluri artistice, la concursul Minitehnicus, în circuitul turistic al Gutîilor. În cadrul lucrărilor secțiunii pionierești, iau cuvîntul aproape douăzeci de copii. Fapte propuneri, inițiative — un buchet de nestemate închinate Partidului Comunist Român, poporului, patriei. Iată cîteva propuneri făcute în cadrul dezbaterilor:

- Să se organizeze tabere pionierești nu numai în locuri pitorești, ci și în centre muncitorești, pe lîngă exploatările miniere și forestiere, pentru ca pionierii, maj ales cei de la sate, să cunoască mai bine viața, munca eroică a clasei noastre muncitoare.
- La adunările pionierești să fie adus și steagul partidului.
- Pe bascul pionieresc să fie brodată stema patriei.
- Munca patriotică să continuie, în mod organizat, întreg anul școlar.
- Pentru județele de munte să fie afectate mai multe locuri în taberele de la mare.

Tot în cadrul lucrărilor secțiunii pentru copii, pionierii Liviu Bindea din Sălîștea de Sus, Filip Marioara din Cupșeni, Marina Ileana din Rona de Jos, Ioana Ulici, Diana Adamek din Baia Mare au adeverit încă o dată, prin vers și cîntec, bogatele izvoare de frumusețe și cutezanță ale acestor meleaguri.

În numele colegilor mei...

M. N

CLUJ

Pentru pionierii județului Cluj, precedentul an școlar poate fi numit pe bună dreptate anul rodnicei munci pionierești. Rezultatele obținute la învățătură, în munca de folos obștesc, rezultatele sportive sau cultural-artistice au fost dintre cele mai bune, dar ele mai pot fi îmbunătățite și pe viitor — iată cîteva probleme asupra cărora s-au sfătuit cei 157 delegați la secțiunea pentru pionieri a Conferinței organizației pionierilor din județul Cluj.

Cu entuziasm și vii aplauze a fost primit, de participanții la conferință, tovarășul Roman Morar, secretar al Comitetului județean Cluj al P.C.R., precum și tovarășul Virgiliu Radulian, președinte al Consiliului Național al Organizației Pionierilor, adjunct al ministrului învățămîntului.

După cuvîntul de deschidere prezentat de tovarășul Vasile Popa, președintele Consiliului județean al Organizației pionierilor, delegații la conferință au trecut la interesante dezbateri. S-au analizat rezultatele obținute și s-au făcut propuneri demne de remarcat. Delegații au cerut mai multe filme și cărți despre viața pionierilor, au propus instituirea unei insigne pentru cei care obțin rezultate remarcabile pe tărîmul muncii patriotice, de asemenea, constituirea unui birou de turism al pionierilor.

După încheierea lucrărilor, participanții la Conferință au format o brigadă de muncă patriotică primindu-i ca membri de onoare pe tovarășii Virgiliu Radulian, președintele Consiliului Național al Organizației Pionierilor și Vasile Popa, președintele Consiliului județean Cluj al Organizației Pionierilor. Brigada a desfășurat timp de o oră, într-o atmosferă veselă, entuziastă muncă patriotică în parcul din centrul orașului.

GYULA ANTAL,
vicepreședinte al Consiliului județean Cluj al Organizației Pionierilor

CRAVATA ROSIE

Pioniera Mariana Ciuruș, de la Liceul Bolyai din **Tg. Mureș:** «...am dori un imn al pionierilor, iar cravata pionierilor mai mari ar fi bine să se deosebească puțin de aceea a pionierilor mici. De aceea, propun ca pionierii mari să aibă pe un colț al cravatei tricolorul patriei.»

DOUĂ PROPUNERI

Înregistrăm o mică discuție în contradictoriu: Iulia Cîrneală din **Fălticeni** este de părere că un școlar nu trebuie să devină pionier decît dacă are note foarte bune, în timp ce Liliana Pantelimon, din **Dolheștii Mari,** spune că, dimpotrivă, toți școlarii, indiferent de note, ar trebui să poată deveni pionieri, urmînd ca tocmai organizația să-i ajute pe cei care învață mai slăbuț.

LA INCHIDEREA EDIŢIEI CONSTANŢA TRANSMITE:

Sîmbătă, 19 septembrie a.c., după desfăşurarea lucrărilor secţiunii pionereşti a Conferinţei judeţene a Organizaţiei pionierilor, a fost dată în folosinţă o nouă şi impunătoare sală de sport construită în Parcul pionierilor din Constanţa.

La sărbătoarea inaugurării noii construcţii - la a cărei realizare au contribuit prin acţiuni de muncă patriotică peste 60 000 de pionieri şi elevi din municipiu şi din toate şcolile judeţului - a luat parte tovarăşul Vasile Vîlcu, prim-secretar al Comitetului judeţean Constanţa al P.C.R., care a tăiat panglica inaugurală. La festivitate a fost prezent tovarăşul Virgiliu Radulian, preşedinte al C.N.O.P., adjunct al ministrului învăţămîntului. Oaspeţilor le-a fost prezentată noua sală de sport cu o suprafaţă de joc de 750 mp, cu o tribună de circa 600 de locuri, cu spaţii sportive destinate handbalului, baschetului, voleiului şi gimnasticii.

In aceeaşi zi, la Casa pionierilor a fost inaugurată expoziţia agro-biologică şi a "trofeelor vacanţei".

Ambele manifestări sînt dedicate de către pionierii judeţului celei de a II-a Conferinţe Naţionale a Organizaţiei pionierilor.

DE AICI A PORNIT CHEMAREA

Ca pretutindeni în țară, sărbătoarea deschiderii noului an școlar a fost primită cu bucurie și de pionierii și școlarii de la Școala generală nr. 56 din Capitală, de unde, cu cîteva săptămîni în urmă, a pornit spre toate colțurile țării chemarea de a dedica muncii patriotice ultima săptămînă a vacanței.

E ora 8, și curtea școlii a devenit neîncăpătoare. Pe lîngă cei 1 500 de elevi, pionieri și școlari, alături de care se află cadrele didactice ale școlii, sînt prezenți și nenumărați părinți, invitați.

Pionierii sînt foarte bucuroși că la festivitate participă tovarășul Virgiliu Radulian, președinte al Consiliului Național al Organizației Pionierilor, că printre invitați se află și prietenii lor din Uzinele «23 August», «Metalurgica», «Uzina de pompe», «Fabrica de mase plastice» muncitori, tehnicieni, ingineri — oameni care i-au sprijinit și îndrumat în amenajarea celor patru ateliere școlare.

Despre importanța inițiativei pionierilor de aici, precum și despre rezultatele ei pe plan național a vorbit tovarășul Virgiliu Radulian, președinte al C.N.O.P. care, în salutul rostit din partea Consiliului Național al Organizației Pionierilor, a arătat că la chemarea lansată de Școala nr. 56 au răspuns cu bucurie, obținînd frumoase rezultate în munca de gospodărire și înfrumusețare a școlilor, 2 milioane de copii din întreaga țară.

Momente emoționante: clopoțelul este înmînat celei mai mici școlărițe — Florea Elena Daniela, care, alături de o pionieră din clasa a V-a, anunță intrarea în clasă.

E. ROȘCA

15 SEPTEMBRIE 1971. Toti scolarii au rostit: «Bine te-am găsit, școală!» Cele mai multe surprize, cele mai multe flori i-au așteptat însă pe cei care au trecut pragul clasei întîi.

A început școala! Pentru această zi, pentru bucuria celor **320 000** de școlari din clasa I și a celorlalți elevi, întregul popor a muncit, a pregătit numeroase bucurii. Astfel, în anul școlar 1971—1972 se vor edita **522** de titluri pentru învățămîntul de cultură generală, într-un tiraj de **26 milioane** exemplare. De asemenea, în noul an școlar, elevii beneficiază de cele **2 600** noi săli de clasă date acum în folosință. Pentru elevii interni, numărul locurilor a sporit în acest an cu **8 000.**

Încă o noutate a acestui an școlar: învățămîntul obligatoriu de cultură generală cuprinde **2 973 000 elevi**, iar numărul unităților școlare, în care învață elevii din învățămîntul de cultură generală de 10 ani, a crescut cu **848**. Și la toate acestea se adaugă, prin grija partidului și statului nostru, alocatiile care se acordă tuturor oamenilor muncii pentru creșterea copiilor lor.

Înconjurați de grija părintească a partidului, copiii țării beneficiază de toate posibilitățile optime de învățătură, de dezvoltare. Adînc recunoscători pentru minunatele condiții create, pionierii, toți școlarii țării încep acest an de muncă hotărîți să învețe cît mai bine, să-și îndeplinească cu succes principala lor îndatorire — aceea de a învăța, de a se pregăti temeinic pentru a prelua schimbul de mîine din uzine și fabrici, instituții și școli. Participînd cu entuziasm la acțiunile din cadrul săptămînii muncii patriotice, pionierii și școlarii au dovedit prin fapte înălțimea la care se ridică hărnicia pionierească. La învățătură, ca și în acțiunile de înfrumusețare a școlilor, a satelor și orașelor, copiii răspund: Prezent!

Din volumul «Flori de lumină», culegere de poezii și proză închinată Partidului Comunist Român, la cea de a 50-a aniversare a sa, de către pionierii din județul Maramureș.

flori în lumină ■ flori în lumină ■ flori în lumină
culegere de poezii și proză
Baia Mare 1971

De ziua ta, partid

De ziua ta ți-aș da o floare,
Dar florile sînt ale tale!
Ți-aș dărui-simbol o carte,
Dar tu ai cărți nenumărate!
Și mă gîndesc, la ceas fierbinte,
Ce dar să-ți fac, iubit părinte?
Căci tu ai tot: păduri și flori,
Orașe, sate, cer, culori...

De ziua ta — nuntă de aur
În țara noastră–sfînt tezaur
Îți dărui gînd, e gîndul meu:
Să fii voinic, tînăr mereu.
Îți dărui vis, e visul meu,
De tine demn să fiu și eu.
Iar pîn-atunci, de azi-nainte,
Carnetul de elev ți-l dau
Să mi-l semnezi, ca un părinte!

MELITTA IOLANDA SABO,
Poienile de sub Munte

Pe harta țării

Pe harta țării cînd privesc
Zăresc păduri de sonde
Și spicele, ce-n lanuri blonde,
Ca brazii-nalți spre soare cresc,
Zăresc pămîntul românesc...

Văd șantiere care cresc
Și brazii, ce bătrîni se-ndoaie,
Zăresc combinele-convoaie,
Tractoare multe ce sclipesc,
Zăresc pămîntul românesc...

Pe harta țării cînd privesc
Aud tălăngi pe verde plai
Și doine din caval și nai,
Slăvind trecutul strămoșesc,
Zăresc pămîntul românesc...

Aud izvoare ce șoptesc
Și-ți cîntă ție măreția,
Zăresc oriunde-n România
Pămîntul drag care-l iubesc,
Zăresc pămîntul românesc...

AXENTE VOISA, Coruia

Cresc

Cresc
să-ți culeg holdele, țara mea bogată,
holdele grele de-aur.

Din primăverile mele,
Cresc să-ți privesc orizontul,
țara mea senină
și mersul înainte.

Aștept
să-ți cunosc luceferii,
țara mea legendară,
luceferii-nțelepți răspîndiți peste
împlinirile mele.

DELIA PROCOPIUC,
cl. a VI-a B,
Școala generală nr. 3,
Cîmpulung Mold., jud. Suceava

Pionierii Țării de Sus

Pulsațiile vieții pionierești își trag seva, aici, pe meleagurile Țării de Sus, deopotrivă din frumusețea unor plaiuri de baladă, din ecourile unei zbuciumate istorii, din acordurile lirice ale marilor artiști moldoveni, din viața trecută și prezentă a oamenilor de pe aceste locuri, din dimensiunile impresionante pe care le cunoaște azi dezvoltarea economică a județului.

De la Putna la Voroneț, din lunca Siretului pînă în valea Dornelor, de la Stupca la Fălticeni și Mălini, pe tot cuprinsul județului, preocupările pionieriei constituie certitudinea împlinirii unor idealuri — acelea ale înaintașilor, spre care se îndreaptă cu pioșenie, admirație și dragoste gîndurile și inimile cravatelor roșii.

Continuînd tradiții de secole, pionierii deprind vechi meșteșuguri; ale modelatorilor ceramicii negre (Rădăuți, Marginea), ale neîntrecuților artizani (Sadova, Valea Glodului), ale cioplitorilor în lemn (Cîmpulung, Fundu Moldovei), sînt păstrătorii unui folclor artistic deosebit: dansatorii de la Pîrtești, Slatina, Bilca, fluierașii din Vadul Moldovei, Poiana, Pîrhăuți sau Dolheștii Mari.

Căutînd să reconstituie trecutul, pionierii au descoperit pretutindeni vestigii pe care le-au așezat cu grijă în muzee și colțuri muzeistice (Todirești, Dolhasca, Holohoșca, Botoșana, Botuș etc.).

Activități intrate în tradiția vieții pionierești sînt și cele izvorîte din preocupări mai noi ale copiilor, din înclinația lor spre cunoaștere, cîntec și drumeție: sărbătorirea bunicilor — manifestare cu multiple semnificații, drumeția în ospeție — expresie a caracterului deschis și ospitalității românilor, «Pe cumpene de ape» — amplă acțiune patriotică ce îmbracă forma unei întîlniri cultural-sportive etc.

Prin tot ce fac, pionierii Sucevei se străduiesc să fie la înălțimea vrednicilor lor înaintași, a părinteștii griji cu care sînt înconjurați de Partidul Comunist Român.

PETRU ARMĂNAȘU,
președintele Consiliului județean Suceava al Organizației pionierilor

MICRODOCUMENTAR PIONIERESC

- **60 000 purtători de cravate roșii (93% din totalul elevilor)**
- **2 300 pionieri distinși cu diploma «Pionier de frunte»**
- **6 000 pionieri purtători de trese**
- **500 «detașamente fruntașe»**
- **996 cercuri cu 31 077 membri, din care:**
  - **tehnice — 142**
  - **științifice — 389**
- **37 reviste școlare**
- **7 medalii de aur la concursul «Minitehnicus»**

TRĂIASCĂ REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

CONSTELAȚIA PIONIERIEI

JUDEȚUL SUCEAVA

CARTE DE VIZITĂ

● Peste 2 000 de pionieri din județ și-au petrecut vacanța în tabere la munte și la mare.

● Echipei de fotbal a străzii Transilvaniei din Vatra Dornei i se conferă titlul de «cea mai disciplinată echipă» a competiției «Cupa cravatelor roșii».

● Echipajul municipiului Suceava ocupă locul I pe județ la «Dialogul — concurs prin cablu».

● Cele 11 echipaje ale expediției cicloturistice «Floarea prieteniei» parcurg un traseu de 400 km prin locurile cele mai pitorești ale județului.

● În meciul decisiv al finalei «Cupei speranțelor» la oină, pionierul Gavril Delciuc de la Școala generală Frasin dă dovadă de o înaltă corectitudine cerînd anularea unui punct acordat neregulamentar echipei sale. Bravo pentru fair-play!

● Corul de cameră al Școlii generale nr. 1 Suceava cîștigă locul III pe țară.

Echipa de volei a Liceului «Nicu Gane», Fălticeni.

• Echipajul din Fălticeni cîştigă locul I pe ţară la «Ştafeta iscusinţei şi îndemînării».

MICII ARHEOLOGI LA LUCRU

Rezultatele săpăturilor şi cercetărilor pionierilor de la Şcoala generală din Udeşti sau de la Liceul din Dolhasca se găsesc la loc de cinste în colţurile muzeistice ale şcolarilor, la Casa pionierilor din Suceava şi chiar într-un muzeu din Bucureşti.

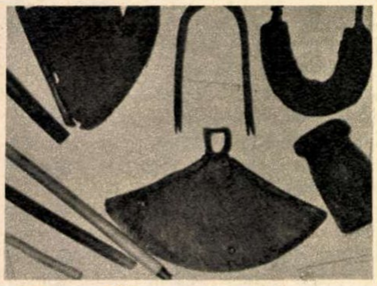

SĂRBĂTOAREA BUNICILOR

Respectul pe care îl datorăm bunicilor, celor mai în vîrstă, este un fapt firesc. Dar, pe aceste meleaguri, pionierii au găsit un mod inedit de a exprima acest nobil sentiment, oferindu-le adevărate serbări, seri pline de voie bună, de tinereţe şi de emoţionante evocări. Omagiul adus bunicilor devine astfel şi un prilej de a cunoaşte mai bine trecutul, de a înţelege mai profund prezentul.

GRĂDINA BOTANICĂ DE LA BOTOŞANA

La Botoşana, membrii cercului botanic, sub îndrumarea profesorului Vasile Boca, au plantat peste 500 de specii de plante, realizînd o interesantă grădină botanică. Corespondenţa intensă pe care pionierii o poartă cu grădinile botanice din ţară şi din străinătate, dovedeşte prestigiul de care se bucură munca tinerilor botanişti.

CUTEZĂTORII DIN MILIŞĂUŢI

Pionierii **GHEORGHE RUBAN** şi **MIHAI STRECHIE** au salvat de la înec o bătrînă şi au muncit la îndiguirea şi stăvilirea apelor Sucevei în timpul marilor inundaţii.

DELEGAŢI LA CONFERINŢA JUDEŢEANĂ A ORGANIZAŢIEI PIONIERILOR

DAN IOAN POJOGA, *clasa a V-a. Şcoala generală nr. 3, Cîmpulung: «La secţiunea pionierilor din cadrul Conferinţei judeţene am dus salutul pionierilor din unitatea mea şi propunerea ca sa se înfiinţeze un birou de turism al pionierilor.»*

Profesor MARIA CIOBANU: *«Cravata roşie — visul cel mai drag al şcolarilor, va fi îndeplinit acum mai devreme. Dar pentru aceasta pionierii vor trebui să-şi îndrume colegii mai mici, să-i pregătească pentru responsabilităţile ce le vor reveni o dată cu intrarea în organizaţie.»*

HĂRNICIE

Pe tot întinsul judeţului, pe ogoare, în grădini şi livezi s-a făcut simţită, anul acesta mai puternic, prezenţa pionierilor. Ei au contribuit şi contribuie încă, cu puterile lor, la strîngerea recoltei.

Copiii judeţului Suceava au răspuns la Chemarea Consiliului Naţional al Organizaţiei Pionierilor cu o serie de fapte demne de toată lauda. Au plantat, de pildă, 79 000 de puieţi de pomi fructiferi şi, în cadrul acţiunii de împădurire, 13 000 de puieţi.

La Fălticeni, sute de pionieri şi şcolari au ajutat la recoltarea fructelor din livezile I.A.S.-ului şi C.A.P.-ului din localitate. Cele peste 1 000 de ha de islazuri comunale curăţate de mărăcini reprezintă unul dintre rezultatele cele mai frumoase ale hărniciei copiilor.

Ajutorul pe care l-au dat lucrărilor de indiguire, cele 618 ha de spaţii verzi amenajate în cadrul staţiunilor balneoclimaterice din judeţ, ajutorul oferit în aceste zile C.A.P.-urilor la recoltarea cartofilor şi a porumbului ne demonstrează răspunsul concret al pionierilor suceveni la chemarea ce le-a fost adresată.

APLAUZE ÎN PARCUL PIONIERILOR

Poate veţi fi tentaţi să nu credeţi. Sau poate vă gîndiţi că vrem să-i încurajăm, să-i pregătim şi pentru alte confruntări... Mă rog, dar, oricum, să ştiţi că am şi martori: nu există iubitor de fotbal care să se fi aflat în acele zile în tribunele Parcului pionierilor din Constanţa care să nu-mi dea dreptate: San Siro sau Maracana sînt simple glume pe lîngă ce-au însemnat meciurile disputate în cadrul etapei finale a concursului de minifotbal interstrăzi «Cravatele roşii». Imaginaţi-vă numai un complex sportiv amenajat după ultimele cerinţe în incinta căruia se joacă simultan pe trei terenuri!

Sau gîndiţi-vă la o formidabilă galerie care scandează fără întrerupere, întotdeauna, numele echipei... care se apără (dacă s-ar fi acordat note şi pentru public media generală ar fi fost cu siguranţă 10). Sau ce spuneţi de 16 echipe din întreaga ţară (toţi «seniori» pînă la 12 ani) pentru care realizarea unui scor-fluviu nu este decît o chestiune de dispoziţie: F.C. Crîng Buzău — Cristalul Mediaş 15-1, Ajax Galaţi — Vulturul Cluj 17-1! Meciurile au fost conduse de arbitri delegaţi de F.R.F., care la sfîrşitul competiţiei şi-au manifestat entuziasmul pentru calitatea jocului prestat. Vasile Dale (Petroşani), Gheorghe Vasilache (Piatra Neamţ), Emil Bor (Vatra Dornei), Leonard Cănănău (Iaşi), Cornel Forţu (Galaţi), Sorin Bîrsan (Ploieşti), Suliman Chenan (Constanţa) sînt numai cîţiva dintre cei ce s-au anunţat autentice speranţe ale fotbalului nostru. Cît despre Marian Şerban (Galaţi), un înaintaş aproape cît Răducanu... pe jumătate, golgeterul concursului (31 de goluri marcate) toţi au fost de acord în a-l considera vedeta şi favoritul tribunelor.

Dar parcă mai mult ca toate mi-a plăcut faza în care l-am descoperit pe Ion Dinu (Şcoala generală nr. 138, Bucureşti): scorul era 0-0 şi atacurile se succedau cu viteză de la o poartă la alta. La un moment dat, dintr-un mănunchi de jucători masaţi în careul porţii adverse, scapă Ion, care cu un şut plasat trimite mingea în plasă. Arbitrul acordă golul, echipa-i în delir, dar... Ion Dinu se îndreaptă spre conducătorul jocului şi recunoaşte că mingea a intrat în poartă prin plasa laterală, aşa cum de altfel se şi întîmplase. Un gest care corespunde întru totul spiritului de sportivitate, de onoare ce-şi are locul pe stadioanele noastre. La încheierea concursului (Ajax Galaţi — locul I, Voinţa Tătăraşi — Iaşi — locul II, Pescăruşul Constanţa — locul III), aplaudat atît de colegi cît şi de întreaga asistenţă, Ion Dinu a primit premiul pentru fair-play acordat de revista «Cutezătorii»: o geantă de sport şi un aparat de fotografiat.

RADU F. ALEXANDRU

***P.S.** Am aflat pentru cititorii noştri: cîţiva antrenori ai echipelor divizionare de fotbal intenţionează să ia legătura cu vedetele echipelor participante. Aşteptăm confirmarea federaţiei.*

Îndeletnicirile şi obiceiurile transmise din generaţie în generaţie sînt şi ele un mod de exprimare a unor autentice talente.

Pionierii de la Şcoala generală nr. 4 din Cîmpulung, cei din Valea Glodului, din comuna Vultureşti contribuie prin activitatea lor, în cadrul cercurilor de cusături populare, la perpetuarea unor vechi tradiţii ale acestor meleaguri. Prin munca lor cinstesc bogatul nostru tezaur folcloric.

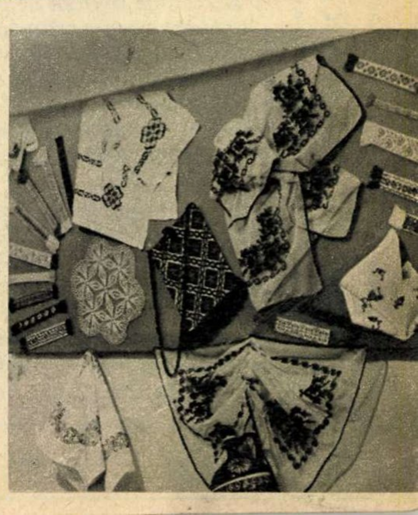

●●●●●

GRUPAJ REALIZAT CU CONCURSUL CONSILIULUI JUDEŢEAN SUCEAVA AL ORGANIZAŢIEI PIONIERILOR.
REPORTER: PAVEL POPESCU

Poteca steluțelor roșii

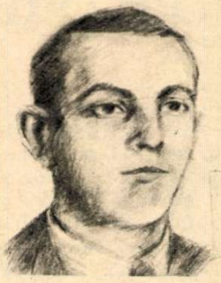

«OPERAȚIUNEA MĂRĂȘEȘTI»

— ...Și-apoi de la bifurcarea apelor, acolo unde în Bîrzava se varsă un mic afluent, pătrundem în pădure și ne îndreptăm tot spre răsărit, pînă ajungem într-un luminiș mlăștinos, străjuit de un pîlc de molizi... Acolo e tabăra.

Ochii tuturor sînt ațintiți pe harta desfășurată larg pe iarbă socotind distanța ce le-a mai rămas de parcurs.

Drumeții sînt membrii expediției «Romanița '71», un grup de fete și băieți, elevi ai Școlii generale nr.1 din Caransebeș, care și-au propus să depisteze potecile tăinuite urmate de partizanii bănățeni, pe cînd acționau în munții Semenicului, în primăvara lui '44.

O primăvară fierbinte. «România liberă», ziar al Partidului Comunist Român, chema poporul să se împotrivească — cu arma în mînă — fascismului, armatei hitleriste: «Acum, cînd armata cotropitoare este în descompunere, e momentul să dezertăm, să ne ascundem, să ne unim și să formăm în păduri și munți grupuri de partizani, să ne alăturăm eroicilor partizani din munții Banatului.»

În preajma lui '44, din inițiativa și sub conducerea Partidului Comunist Român, iau naștere mai multe detașamente de partizani în munții Carașului și Semenicului, din rîndurile cărora fac parte comuniști și uteciști — metalurgiști și feroviari — din Reșița, Bocșa, Anina și Timișoara.

Obiectivele lor centrale erau sabotarea transporturilor feroviare, pentru a împiedica aprovizionarea trupelor fasciste cu materiale pentru front, atacarea și distrugerea unităților militare hitleriste. In mai '44, primele detașamente — adăpostite în bătrînii codri ai Semenicului — pregăteau febril acțiunile prevăzute.

Într-o înfruntare cu jandarmii, care încercuiseră tabăra din munți, a căzut, luptînd cu arma în mînă, unul din conducătorii de detașamente, comunistul Ștefan Plavăț.

TABĂRA PARTIZANILOR

Adăpostul tăinuit de cetină mai dăinuie și azi, aproape de izvoarele ropotitoare ale Bîrzavei. El a fost refăcut cu pietate în anii noștri chiar de unul dintre foștii partizani care au scăpat din încercuire. Spre acest loc, abătîndu-se de la drumurile bătute și lesne de străbătut, pionierii din judetul Caraș-Severin au ținut să ia calea potecilor pierdute în viroage, calea aspră pe care au pășit, adăpostiți de umbrele protectoare ale fagilor, membrii detasamentelor de luptă în urmă cu 27 de ani. Urcuș greu, aspru. Ades au pierdut firul potecii dar l-au regăsit ghidîndu-se după sumedenia de informații ce le-au cules privind acest drum, înainte de a porni în expediție. Au avut fericitul prilej de a discuta chiar cu unul dintre tovarășii de luptă ai lui Ștefan Plavăț, Victor Popa — «Codruț». Au studiat documente din arhivele statului, hărțile regiunii, mai tot ce s-a scris despre partizanii Banatului.

Străbătînd cu înfiorare codrii Semenicului, ei s-au aflat emoționați în fața mormîntului lui Ștefan Plavăț, unde au lăsat flori proaspete de munte. După îndelungi căutări au descoperit pe o înălțime pîlcul de molizi ce marca locul taberei și, în adăpostul subteran, au zăbovit îndelung, încercînd să reînsuflețească în gînd acele zile de zbucium și nădejdi, cînd partizanii se pregăteau de luptă.

— A fost cel mai emoționant moment al expediției — scrie în jurnal căpitanul echipajului. Nu vom uita niciodată acest «drum în istorie...».

DRUMUL LUI PLAVĂȚ

Au trecut de atunci cîteva săptămîni. Și vor mai trece luni și ani, fără

„Dumbrava minunat
ÎN MUNȚII ORAȘTIEI

Nu! Nu este vorba de «Dumbrava minunată» descrisă de Mihail Sadoveanu. Aceea a rămas la Fălticeni cu Lizuca, Patrocle și tot alaiul.

Aici, la Orăștioara de Sus, la poalele cetăților cu rezonanță de legendă — Sargedava, Buridava, Blidaru — și-au dat întîlnire 400 de pionieri, grupați în 40 de echipaje, reprezentînd toate județele țării pentru disputarea «Ștafetei iscusinței și îndemînării». Au venit să se întreacă la amplasarea taberei, la pregătirea mîncării, la alergarea în teren variat, la cîntec și joc. Pe parcursul a șapte zile, micii finaliști au dat dovadă de atîta fantezie și dîrzenie, încît pînă și furtuna — dezlănțuită la început — s-a abătut către alte meleaguri, pe care să-și reverse șuvoaiele de apă.

Totul aici, la Orăștioara de Sus, împrumută haine de legendă: mai marele taberei este supranumit «Marele urs», fiecare grup de 8 echipaje poartă nume dac — «pagus» (așezare) alături de numele unor vestite cetăți (Sargedava, Ziridava, Buridava, Plendava etc.).

Care dintre cele patru probe a fost mai spectaculoasă? Ar fi greu de spus, deoarece fiecare probă a avut ineditul său. Toate echipajele fiind bine pregătite, pentru stabilirea cîștigătorilor a trebuit să se recurgă la probe de baraj.

La **instalarea corturilor** *am asistat la demonstrații de adevărată măiestrie. Cu materialele găsite în pădure, fiecare echipaj și-a construit o așezare din care n-au lipsit gardul, grădina cu flori, masa, scaunele, poarta, bucătăria și chiar cușca în care se adăpostea Grivei (echipajul vîlcean «Bradul»), căutînd să aducă ceva din specificul tradiției arhitectonice locale. În final, la această probă a învins echipajul «Șoimii Carpaților» (județul Gorj) fiind urmat de echipajele «Dacii» (județul Hunedoara) și «Ceahlăul» (județul Botoșani).*

De fantezie și pricepere au dat dovadă micii finaliști și la **pregătirea bucatelor.** *Ciorbe de toate felurile (acre, dulci, à la grec, cu borș etc.), șnițele cu piure sau cartofi pai, frigărui, friptură la grătar,*

PIONIERI PE CĂRĂRILE PATRIEI •

a se șterge urmele trecerii prin munții Semenicului a pionierilor de la Școala generală nr. 1 din Caransebeș. Ele vor rămîne întipărite pe cărările ce dus spre poiana din pădure, unde au trăit și au luptat Ștefan Plavăț și tovarășii lui. Membrii expediției au marcat acest drum aureolat de istorie cu steluțe care pot fi văzute pe trunchiurile arborilor, pe podețe, pe stînci. În jurnalul expediției aflăm înscris acest emoționant acrostih, compus de pionieri:

«Pentru patrie s-a jertfit
Luptînd pentru o cauză dreaptă
Acest erou n-a murit,
Viu e în memoria noastră,
Acum mai mult ca oricînd
Țelul lui îl transformăm în faptă.»

Astfel, inimoșii elevi din Caransebeș au izbutit în interesanta lor expediție să cunoască una dintre glorioasele pagini de luptă din istoria poporului nostru.*

AUREL LECCA

---

* *Cineclubul Casei Pionierilor Reșița a realizat filmul «Pe urmele partizanilor». Prezentat, anul acesta, la cel de al III-lea festival al cinecluburilor de la Sibiu a primit premiul ziarului «Scînteia Tineretului».*

tocana, ostropel, ouă umplute, clătite, lapte de pasăre sînt numai cîteva dintre bunătățile prezentate de micile gospodine. În urma barajului, proba a fost cîștigată de echipajul «Spicul de aur» (județul Ialomița), pe locurile II și III clasîndu-se echipajele «Temerarii» (județul Galați) și «Garofița» (județul Brașov).

La **ștafeta aplicativă,** *lupta s-a dat cu neobositele ace ale cronometrelor. Pe parcursul a 800 m, echipajul trebuia să se tîrască cîțiva metri pe sub un tunel din crengi împletite, să arunce trei pietre la țintă, să meargă în echilibru pe o bîrnă oblică, să sară un obstacol, să escaladeze un perete de stîncă folosind frînghia, să treacă un gard, să facă slalom printre 5 copaci cu 4 mingi de fotbal în brațe, să reconstituie o vedere ruptă, să conducă un cauciuc de mașină, că monteze și să demonteze un cort. Timpul învingătorului, 12 minute și 32 secunde, demonstrează rapiditatea cu care s-a desfășurat ștafeta, majoritatea echipajelor parcurgînd traseul în mai puțin de 20 minute. Echipajele «Terra» (județul Neamț), «Cireșarii» (județul Olt) și «Șoimii Carpaților» (municipiul București) au ocupat în ordine primele trei locuri.*

Fiecare zi a fost încheiată cu focuri de tabără. Cu acest prilej fiecare echipaj a prezentat un program cultural-artistic-sportiv. Toată lumea a fost de acord că cele mai frumoase și aplaudate programe au fost prezentate de echipajele «Vlăstarii Moldovei» (județul Suceava), «Isteții» (județul Dîmbovița) și «Șoimii» (județul Bacău), ocupantele primelor locuri.

Numeroase premii și diplome au mai fost decernate de către organizatorul acțiunii, Consiliul Național al Organizației Pionierilor și altor echipaje pentru diferite merite.

Că «Dumbrava minunată» a fost un succes, o atestă dorința pe care și-au manifestat-o toți participanții, aceea de a se reîntîlni în vara anului 1972 pe aceleași meleaguri.

M. CALCAN

●●●●●

REZULTATELE CONCURSULUI INTERNAȚIONAL DE AFIȘE PE TEMA OCROTIRII NATURII

În urma selecționării lucrărilor sosite la redacția revistei «Cutezătorii» pentru concurs, juriul a hotărît atribuirea următoarelor premii.

PREMIUL I — o barcă pneumatică: **CIRICI GIURGEVA**, Liceul nr. 4, Timișoara.

PREMIUL II — 1 cort de excursie: **GHEORGHE BUGARIU**, Casa pionierilor, Rădăuți.

PREMIUL III — 1 trusă completă de pescuit: **ȘTEFAN BULACU**, Liceul de muzică, Craiova, județul Dolj.

10 MENȚIUNI — recuzită de excursie (cîte un rucsac și cîte un termos) **CUCIUREANU CARMEN**, Casa pionierilor, Rădăuți; **TOMAȘCIUC ELISABETA**, Casa pionierilor, Rădăuți; **FEST LACI**, Liceul nr. 15, Cluj; **CSAKI CLAUDIUS**, Liceul nr. 4, Timișoara; **DONICI CORNELIU**, Liceul din Ineu, județul Arad; **ȘTEFĂNESCU MIRELA**, Școala generală nr. 5, Caracal; **POPA LUCIAN**, satul Călina, comuna Prundeni, județul Vîlcea; **MĂLĂIERU ELENA**, Școala generală nr. 14, Brașov; **VLAD ANA**, Școala generală nr. 14, Brașov; **TRESTIAN ȘTEFAN**, Școala generală nr. 14, Brașov.

PIONIERII PE CĂRĂRILE

«AM ÎNCEPUT CU UN MOTORAȘ ELECTRIC...»

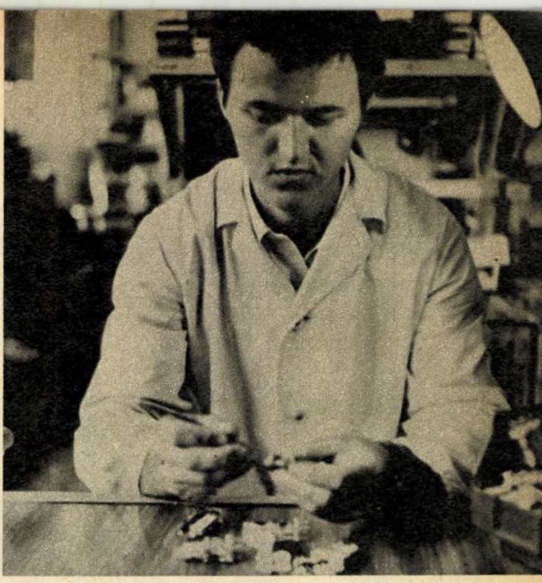

Nu există minitehnician care să nu întîrzie cu plăcere în fața unei vitrine cu aparate de radio. Dar nu toată lumea privește la fel o vitrină. Poposind în fața uneia de acest fel, prietenul meu, muncitorul **Nicolae Constantin** vede nu numai forma aparatelor, ci și fiecare piesă din interior. Mai mult, el ne poate spune cine a montat cutare sau cutare subansamblu. Nici nu-i de mirare: Nicolae Constantin, electronist, montator de aparate de radio și televiziune lucrează laUzinele «Electronica» din București.

*

Mă aflu într-o sală modernă a uzinelor, la masa de lucru a tînărului muncitor Nicolae Constantin. Pe masă, piese de radio de diverse forme, dimensiuni și înfățișări: ciocane de lipit, sîrme, bobine... În dreapta, un aparat de radio «Traviata» ia naștere sub ochii mei: acum i se montează butoanele de la scală — și ce butoane!

— *Care anume este contribuția dumneavoastră la realizarea unui aparat de radio?*

— Eu, colegii mei din această sală — toți muncitori — realizăm subansamblele. În speță, lucrăm mediile frecvență, un tip de transformator complex care... (și se uită la mine ca și cum s-ar scuza că intră în detalii de ordin tehnic...).

— Continuați fără teamă. Mulți dintre cititorii noștri sînt minitehnicieni...

— Cum spuneam, un fel de transformator complex, care, pe lîngă bobine, are și condensatoare, rezistențe, diode. El face parte din etajele de bază ale aparatului.

— *Ce anume e mai greu, mai important în munca dumneavoastră?*

— Lucrez de aproape 6 ani în secție. Multe lucruri au fost grele la început, mult a trebuit să învăț. Vedeți dumneavoastră, unii, probabil, cred că dacă nu depui un efort fizic foarte vizibil,o muncă este mai puțin... muncă. La noi efortul constă mai ales în încordarea continuă, în rapiditatea și continuitatea mișcărilor. De dimineață (ora 6) îmi aranjez piesele și studiez procesul tehnologic pe care-l am de îndeplinit. Este foarte important cum «demarezi» în ziua de muncă; dacă o începi neglijent, peste o oră începi să greșești, ceea ce la noi nu este permis. Orice greșeală e un rebut. Multe piese prost montate sînt irecuperabile. Nu merge ca în alte profesii, să iei operația de la cap (cu toate că și acolo pierderea de timp nu e mai puțin o... pierdere). Avem piese frumoase — priviți-le —, excelente sub raport tehnic, bunuri de valoare. Eu țin la ele ca la propriile-mi bunuri. Unele sînt de import, știu că țara a plătit pentru ele valută; m-ar durea inima să le stric.

— *Și ce vă ajută să nu le stricați?*

— Cinstea mea de muncitor. Știu că-s ale noastre, ale tuturor. Dacă într-o zi mi se pare că n-am muncit cum trebuie, credeți-mă, am o greutate pe suflet. Îmi place meseria asta, sînt mîndru că fac aparate de radio, iar cînd, pe la sfîrșitul zilei de muncă, simt că ochii încep să obosească, știu că mi-am făcut datoria și pot să plec liniștit acasă. Mă bucur de fiecare dată cînd am de lucrat la alte tipuri de aparate, cu alte probleme tehnice.

— *În copilărie v-ați întîlnit vreodată cu astfel de îndeletniciri?*

— Bineînțeles. Aveam pe stradă doi prieteni care erau pasionați radiofoniști. De asemenea, m-a încurajat în această muncă un muncitor de la «Grivița Roșie», pe care l-am întîlnit la clubul «Rapid»: eu eram «pitic» la fotbal, el practica gimnastica... Mai tîrziu am făcut rost de primul meu obiect tehnic: un motoraș electric cu doi poli, foarte rudimentar. Tot cam pe-atunci m-am dus la Palatul pionierilor, la cercul de navomodele. Dar pe urmă l-am părăsit, îmi plăceau piesele de radio, așa încît am trecut la radiofonie, unde sînt și astăzi și voi rămîne întotdeauna. Și, fiindcă sînteți de la «Cutezătorii» aflați că mă interesează mult Concursul «Minitehnicus»; am văzut perna de aer a copiilor de la Galați și mărturisesc că mi-a trecut și mie prin cap să fac ceva de acest gen. Promit că n-am să mă las.

— Iar noi, cititorii revistei, promitem că vă vom ține pumnii și de asemenea că, de cîte ori vom trece prin fața unei vitrine cu aparate de radio, cînd vom întoarce butoanele propriilor noastre aparate, ne vom gîndi la dumneavoastră.

ILIE TRAIAN

Meseria cea mai frumoasă

Dimineaţă de septembrie, rece şi umedă. Schimbul întîi al uzinei braşovene «Steagul roşu» se află de mult în secţii. În faţa porţii, un grup de băieţi şi fete discută aprins. Îi preocupă, se vede clar, autocamioanele pe care le văd în curtea uzinei. Apoi, cîte o remarcă scurtă: «La «Bucegi» a lucrat şi tata...» sau cu superioritate: «Eu am mai fost în uzină...». Mulţi dintre copii sînt fii ai «stegarilor» braşoveni: «La ora opt vom intra în uzină. Ne-a promis nea Dumitru că ne duce prin secţia unde lucrează dînsul...», mi-au spus copiii.

Pînă să vină maistrul Dumitru Chitic, şef de echipă la linia automată de cimentare am aflat că aceşti copii sînt elevi la Şcoala generală nr. 22 din Braşov. Unul vrea să ajungă muncitor aici în uzină. Altul inginer. Altul profesor, iar altul, Ionel Stănilă, s-a hotărît deocamdată să devină... bucătar! Este convins că a descoperit taina... clătitelor şi a altor bucate! Şi apoi, de ce să nu o recunoaştem: cei mai buni bucătari s-au dovedit întotdeauna tot bărbaţii.

Monica Lager a debutat aseară pe scena Teatrului de Stat din Braşov. «Voi fi artistă!» — spune ea.

Fără să ne dăm seama, maistrul se alipise grupului nostru, gata să ne conducă la locul său de muncă.

Iată-ne în uzină...

O hală fără sfîrşit, cu imense panouri de comandă. Zeci şi zeci de butoane roşii şi verzi clipesc vesele în semiobscuritate. Din cînd în cînd, cîte un operator declanşează circuite electronice.

— Priviţi butonul roşu! Execută purjarea — adică elimină oxigenul din ecluza cuptorului. Butonul verde porneşte linia de modelare a metalului la temperatura de 900°C. Aici se stabileşte şi forma definitivă a pieselor pe care voi le-aţi văzut montate în motorul autocamionului.

Privirile ne sînt atrase de un şir de pîlnii aprinse. Lumina lor ne orbeşte. Deasupra, «anacondele» ţevilor alcătuiesc un labirint aerian, prin care se dirijează ritmic fluvii incandescente spre cuptoarele «cameră» unde tamburii dinţaţi, axele cu came, arborii cotiţi şi multe alte piese ale autocamionului primesc un al treilea botez al focului.

Un zgomot surd ne atrage atenţia. Un autocamion albastru, nou-nouţ, evoluează pe rampă.

— Din nou a ieşit un camion de pe bandă! ne spune un tînăr ce poartă

SE NAŞTE O NOUĂ SE

BUTOANELE FERMECATE.

«...AICI SE AFLĂ FILTRUL DE AER...»

«ŞI EU VOI CONDUCE!»

OLOSUL
AR PUTE
CESTE M

mănuşi ţepene de azbest. Luîndu-ne după el, am ajuns în parcul de maşini, unde şiruri nesfîrşite de autocamioane strălucesc într-o aliniere perfectă.

— Să-mi spuneţi, copii, ce puteţi face voi în opt minute? întreabă maistrul.

— !?...Mă spăl pe dinţi, mă şi pieptăn..., răspunde Eugen Dima, dintr-a VIII-a, fără să priceapă sensul întrebării.

— Dar tu?

— Eu... răsări sfios glasul Marianei Goga... Eu îmbrac şi rochia...

— Vă puteţi voi închipui că, la fiecare opt minute, din uzina noastră iese pe bandă rulantă un nou autocamion? Iar în două schimburi — 126? Recent, de pe banda conveierului montajului general a coborît camionul jubiliar cu seria de fabricaţie 250 000. Imaginaţi-vă o coloană uriaşă de camioane româneşti al cărei capăt începe aici şi se termină la... Paris! Şi una de la Paris aici!

— O-o! (exclamaţie dictată de lipsa unor termeni corespunzători de admiraţie).

— De aici, din uzină, pornesc camioanele în lungile curse pe drumurile patriei şi, mai departe, peste hotarele ei, în peste douăzeci de ţări ale lumii, pe toate continentele.

— Nene Dumitre, vrei să ne spui ceva despre cel mai mare camion? întrebă Ionel (bucătarul nostru!) care, în pofida pasiunii lui iniţiale, se dovedea a fi bine informat şi în materie de camioane.

— Ei, toată lumea a auzit despre noul tip de autocamioane. Este acum vedeta uzinei şi a tuturor braşovenilor: ROMAN. El face parte dintr-o suită de treisprezece tipuri de camioane, realizate în patruzeci de variante.

— Şi ce tonaj are? se interesează Costel Rohan.

— 12 tone. Are un motor Diesel de 135 CP. Este construit pentru a fi folosit pe orice fel de teren, fiind deosebit de rezistent.

Comunistul Dumitru Chitic le-a povestit multe copiilor despre muncă, despre meserie. Au aflat că **oricare muncitor din uzină cunoaşte desenul tehnic ca să poată face o tăietură perfectă în metal, cunoaşte tot atît de bine matematica. fizica şi chimia ca să poată face calcule, să ştie cu precizie însuşirile materialelor şi compoziţia lor. Şi încă un lucru deosebit de important au înţeles copiii cu acest prilej: că pentru a putea sta totdeauna cu fruntea sus şi cu privirea senină, ca nea Dumitru Chitic, trebuie să munceşti şi să înveţi continuu.**

— Tatăl meu, povesteşte maistrul, mi-a fost primul ghid în meserie. E drept, atunci eram la forja din Avereşti, judeţul Vaslui, comuna în care m-am născut. Apoi, tot el m-a îndrumat spre Şcoala profesională din Huşi. Aici, în uzină, inginerul Mircea Boghici m-a făcut să descopăr munca şi să o îndrăgesc. Desigur, nenumărate sînt momentele grele prin care am trecut pînă la însuşirea profesiei. Cînd în uzină s-a hotărît să se construiască autocamioane, cu toţii a trebuit să o luăm de la capăt cu învăţătura. Noul utilaj trebuia stăpînit cu pricepere. Că altfel... metal risipit, inutilizabil, ore de muncă încordată, pierderi.

— Dar, nene Dumitre, care-i cea mai frumoasă meserie din uzină? vru să ştie Costel Rohan. Tata mereu spune: «Meserie ca a mea mai rar găseşti!» El este mecanic în secţia 610.

PRIN UZINĂ.

— Vezi tu, Costele, eu îţi voi răspunde, de pildă, că cea mai frumoasă meserie este cea de tratamentist termic, fiindcă mi-am ales-o şi-mi aduce bucurie. Şi alţii vor spune altfel. În definitiv, **MESERIA CEA MAI FRUMOASĂ ESTE ACEEA PE CARE O PRACTICI CU PRICEPERE, CU DĂRUIRE, CU MÎNDRIE.**

*

Dimineaţa vizitei noastre s-a scurs pe nesimţite. Noii mei prieteni de la Şcoala generală nr. 22 din Braşov şi-au luat rămas bun de la maistrul Dumitru, de la marea uzină în care visele lor au cunoscut dimensiuni noi.

ELENA FUNDULEA

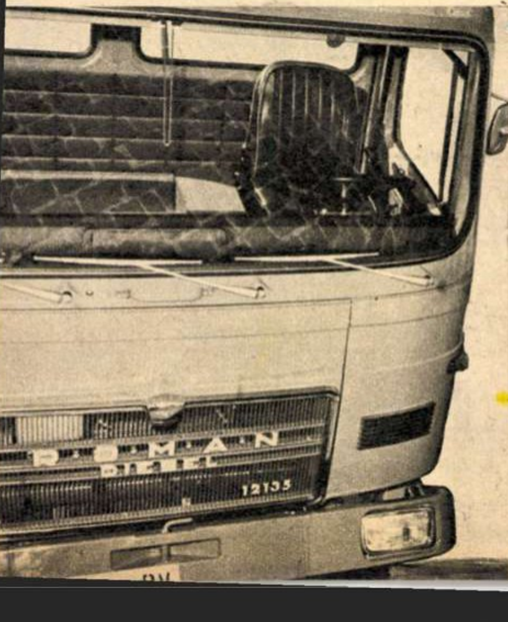

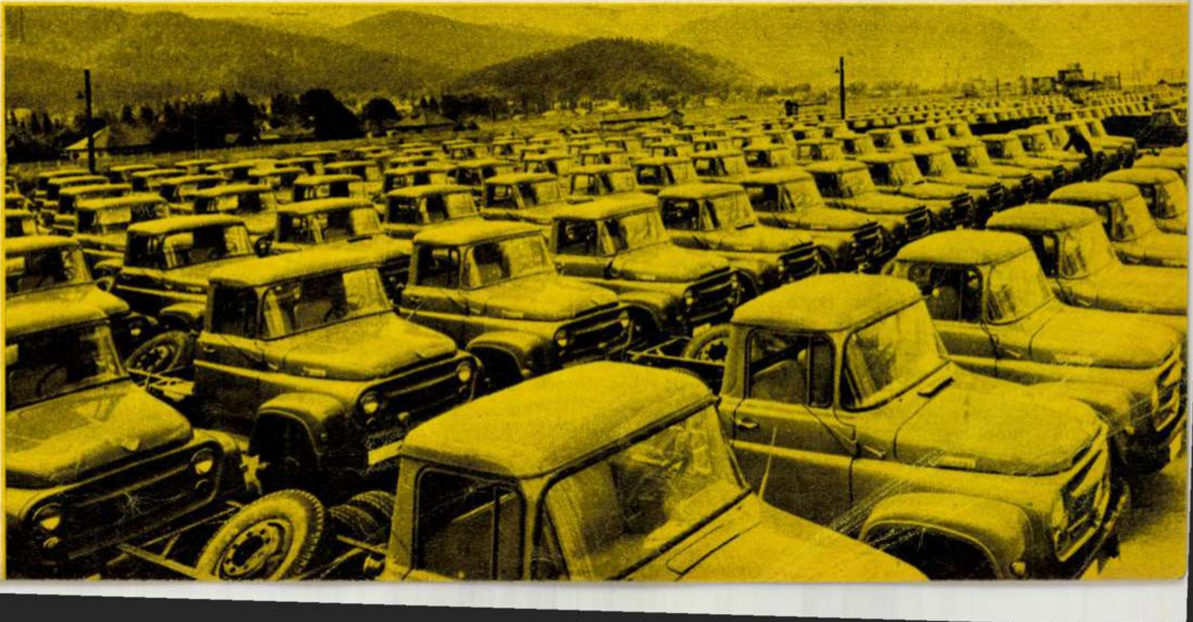

▲ ROMAN LA PRIMA FOAIE DE PARCURS.
▼ GATA DE DRUM!

FAZA PRELIMINARĂ A CUPEI „CUTEZĂTORII" LA FOTBAL S-A ÎNCHEIAT

ÎN FINALĂ - 8 ECHIPE DIN 6 JUDEȚE

CUPA „Cutezătorii" 1971
MAREA COMPETIȚIE DE FOTBAL
REGULAMENTUL CUPEI CUTEZĂTORII LA FOTBAL

La 5 iunie, *un prim clasament. La egalitate de puncte echipele:*
1. «SPORT PIONIERESC», Șerbeni, Beica de Jos, Mureș;
2. «SĂGEATA», Curtici, Arad;
3. «FULGERUL», Grabați, Lenauheim, Timiș;
4. «FLAMURA SALDABAGIU» — Saldabagiu de Barcău-Balc, Bihor;
5. «VOINȚA» — Cutca, Sînmartin, Cluj;
6. «ȘTIINȚA» — Podul Iloaiei, Iași.

17 iunie: *În clasament, un prim lider: «SĂGEATA», Curtici. Se anunță participarea primei echipe de fete: «F.C. VENUS» — Comloșul Mare, Timiș.*

9 iulie: *În frunte trece «VIITORUL», Cungrea, Olt, cu 84 puncte. Cupa se dispută acum între peste două mii de tineri fotbaliști de la sate.*

23 iulie. *Din nou schimbare de lider: «SPORT PIONIERESC» Șerbeni, Mureș, cu 132 puncte — în competiție — 182 echipe.*

15 august. *Pe măsura apropierii de finalul competiției, pasiunea își spune cuvîntul. Punctajul crește vertiginos. Teleormănenii din Bujoru trec în fruntea clasamentului cu 354 puncte!*

31 august: *Se dispută febril ultimele meciuri. În trei luni s-au marcat zeci de mii de goluri, au răsunat milioane de aplauze. Tinerii fotbaliști ai satelor și-au încîntat spectatorii prin dîrzenie, pasiune, sportivitate. Felicitări tuturor!*

4 septembrie a.c. *Se triază ultimele fișe de arbitraj sosite. Peste 20 de echipe au acumulat un punctaj... astronomic.*

Se cunosc, în sfîrșit, finalistele. Căreia dintre cele opt echipe îi va reveni mult rîvnita **Cupa «Cutezătorii» la fotbal** pentru copiii de la sate?

NICOLAE DOANĂ

Potrivit regulamentului, toate echipele care au realizat minimum 10 puncte, precum și membrii acestora, vor primi diplome.

Fanionul și diploma «Meritul fotbalistic Cutezătorii» se va atribui celor opt echipe finaliste, precum și echipei cu cel mai mare punctaj din fiecare județ.

«Balonul de argint — Cutezătorii» se va acorda echipei clasate pe locul 2 în faza finală. Fiecare jucător va primi cîte un echipament sportiv.

«Balonul de aur» și «Cupa Cutezătorii» vor intra în posesia echipei care va cîștiga finala eliminatorie. Fiecare jucător al echipei campioane va primi, din partea redacției, cîte un ceas de mînă și un echipament sportiv, iar antrenorul respectiv va primi o trusă stilou-creion marca «Parker».

Redacția mulțumește tuturor profesorilor, sătenilor, studenților și elevilor mai mari aflați în vacanță care au sprijinit nemijlocit pe micii fotbaliști — ca arbitri, antrenori și susținători, — în pasionanta desfășurare a competiției.

Sferturile de finală se vor disputa la o dată ce va fi anunțată, astfel:

«VIITORUL», Bujoru – «VIITORUL», Cungrea.

«PANDURII», Prundeni – «SPORTUL», Bogdănești.

«SPORT PIONIERESC», Șerbeni, Beica – «VOINȚA», Chiheriu.

«FLAMURA PIONIEREASCĂ» Gruiu — «SPERANȚA», Valea Dragului.

JURIUL DE ARBITRI

CLASAMENTUL

1.	«VIITORUL», Bujoru, Teleorman —	705	puncte
2.	«PANDURII», Prundeni-Călina-Bărbuceni, Vîlcea —	639	,,
3.	«SPORT PIONIERESC», Șerbeni, Beica de Jos, Mureș —	611	
4.	«SPORTUL», Bogdănești, Bacău —	596	,,
5.	«FLAMURA PIONIEREASCĂ», Gruiu-Budești, Ilfov —	592	,,
6.	«VIITORUL», Cungrea, Olt —	568	,,
7.	«SPERANȚA», Valea Dragului, Ilfov —	554	,,
8.	«VOINȚA» Chiheriu de Jos, Mureș —	541	,,
9.	«A.S. SILITORUL», Băleanu-Bolintin Deal, Ilfov —	484	puncte
10.	«VICTORIA», Brazi, Prahova —	472	,,
11.	«SPERANȚA», Ciolănești, Teleorman —	471	,,
12.	«SPERANȚA», Săvîrșin, Arad —	469	,,
13.	«F.C. URANUS», Bezdead, Dîmbovița —	456	,,
14.	«UNIREA», Văleni, Dîmbovița —	450	,,
15.	«FLACĂRA», Licuriciu-Călinești, Teleorman —	431	,,
16.	«STREIUL», Bretea Română, Hunedoara —	359	,,
17.	«VOINȚA», Pîrșani-Pielești, Dolj —	345	,,
18.	«HAIDUCII», Strunga, Iași —	315	,,
19.	«TRIUMF», Orlești, Vîlcea —	284	,,
20.	«ȘOIMUL», Cășeiu, Cluj —	276	,,
21.	«SPERANȚA», Becicherecul Mic, Timiș —	266	,,
22.	«FULGERUL», Grabați, Timiș —	259	,,
23.	«SPORTING», Vințu de Jos, Alba —	252	,,
24.	«AVÎNTUL», Nichiteni-Coțușca, Botoșani —	251	,,
25.	«CUTEZĂTORII», Beregăul Mare-Săcălaj, Timiș —	230	,,
26.	«PARTIZAN», Izvoarele, Ilfov —	197	,,
27.	«ÎNDRĂZNEȚII», Călina Prundeni, Vîlcea —	190	,,
28.	«DORINȚA», Războienii de Jos, Neamț —	182	,,
29.	«VIITORUL», Cornu, Dolj —	151	,,
30.	«FLAMURA», Saldabagiu-Balc, Bihor —	131	,,
31.	«SIRIS», Șiria, Arad —	128	,,
32.	«SPICUL», Izvorul-Gogoșari, Ilfov —	123	,,
33.	«RACHETA», Bezdead, Dîmbovița —	116	,,
34.	«ȘOIMII», Vînjuleț, Mehedinți —	115	,,
35.	«SĂGEATA», Curtici, Arad —	96	,,
36.	«GLORIA», Vădăstrița, Olt —	92	,,
37.	«ȘOIMII», Ponor-Pui, Hunedoara —	68	,,
38.	«SÎRGUINȚA», Voicești, Vîlcea —	62	,,
39.	«F.C. CĂLINA», Prundeni, Vîlcea —	57	,,
40.	«STĂRUINȚA», Săcuieni, Bihor —	55	,,
41.	«VOINȚA», Prundeni-Zăvideni, Vîlcea —	54	,,
42.	«CUTEZĂTORII», Sărățeni-Balaciu, Ialomița —	47	,,
43–44.	«STEAUA», Gruiu-Budești, Ilfov —	46	,,
43–44.	«DINAMO», Vădăstrița, Olt —	46	,,
45.	«VIITORUL», Cîrligele, Vrancea —	44	,,
46.	«FULGERUL». Braniștea. Galați —	40	,,
47.	«CUTEZĂTORUL», Dragomirești. Dîmbovița —	36	,,
48.	«FRUMUȘIȚA», Sadova, Dolj —	32	,,
49.	«AVÎNTUL», Movila Banului, Buzău —	30	,,
50.	«OPTIMIȘTII», Balaciu-Sărățeni, Ialomița —	27	,,
51–54.	«SPIC AURIU», Gruiu-Budești, Ilfov —	22	,,
51–54.	«SĂGEATA», Bistrei-Popești, Bihor —	22	,,
51–54.	«RAPID», Șaringa, Buzău —	20	,,
55–56.	«HAIDUCII», Rîul Alb, Dîmbovița —	20	,,
57.	«VOINȚA», Urzicuța, Dolj —	19	,,
58–59.	«VULTURUL», Ursoaia-Românești, Iași —	18	,,
58–59.	«SĂGEATA», Glăvănești, Bacău —	18	,,
60–64.	«SPERANȚA», Războieni, Neamț —	16	,,
60–64.	«OLIMPIA», Bîrzava, Arad —	16	,,
60–64.	«CUTEZĂTORII», Recea, Argeș —	16	,,
60–64.	«TINERII STELIȘTI», Știubieni, Botoșani —	16	,,
60–64.	«RACHETA», Mînzălești-Beșlu, Buzău —	16	,,
65.	«CRIȘUL», Ciucea, Cluj —	16	,,
66–67.	«LĂSTARUL», Ghiroc, Arad —	15	,,
66–67.	«VIITORUL», Siliștea, Teleorman —	15	,,
68–69.	«INTER», Grăniceri, Arad —	14	,,
68–69.	«CRIȘUL ALB», Dieci-Revitis, Arad —	14	,,
70–78.	«UNIREA», Dăbuleni, Dolj —	12	,,
70–78.	«CARABELUL», Făcăieni, Ialomița —	12	,,
70–78.	«AVÎNTUL», Vînătorii Mici, Ilfov —	12	,,
70–78.	«SPICUL», Ardusat, Maramureș —	12	,,
70–78.	«SPORTUL ȘCOLAR», Bahnea-Limpedea, Mureș —	12	,,
70–78.	«VIITORUL», Secueni, Neamț —	12	,,
70–78.	«FLACĂRA», Vădăstrița, Olt —	12	,,
70–78.	«VIITORUL», Beidaud, Tulcea —	12	,,
70–78.	«UNIREA», Zorleni, Vaslui —	12	,,
70–78.	«MORISENA», Cenad, Timiș —	12	,,
79–81.	«CUTEZĂTORUL», Corlătești, Prahova —	11	,,
79–81.	«GLORIA», Curtici, Arad —	11	,,
79–81.	«VOINȚA», Galații Bistriței, Bistrița-Năsăud —	11	,,
82–86.	«GLORIA», Rîncaciov, Dîmbovița —	10	,,
82–86.	«VOINȚA», Strîmbeni, Argeș —	10	,,
82–86.	«INIMOȘII», Pișcani-Dîrmănești, Argeș —	10	,,
82–86.	«VIITORUL», Valea Ursului-Mînzălești, Buzău —	10	,,
82–86.	«VENUS», Cuparu, Dîmbovița —	10	,,

Pe locurile 87–151 s-au clasat diferite alte echipe ce au întrunit punctaje foarte mici (între 8 și 2 puncte).

Rezultatele a încă 24 de echipe nu au putut fi omologate din lipsa documentelor sau vizelor regulamentare.

În total, au participat 182 de echipe (băieți și fete).

După cum știți, la competiție au participat și cîteva echipe de fete pasionate de fotbal. Iată care sînt acestea în ordinea punctelor acumulate:

1. «F.C. VENUS», Comloșul Mare, Timiș — 187 puncte. **2. «JUPITER»,** Prundeni Călina, Vîlcea — 116 puncte. **3. «UNIREA»,** Văleni, Dîmbovița — 64 puncte. **4. «ÎNVINGĂTORII»,** Ciumeghiu, Bihor — 56 puncte. **5. «CUTEZĂTORII»,** Orlești. Vîlcea 52 puncte. **6. «SPORTING»,** Vințul de Jos, Alba — 12 puncte. **7. Școala generală** Ciumeghiu, Bihor — 4 puncte.

Toate aceste echipe vor primi diploma **«Meritul fotbalistic Cutezătorii».** Echipa «F.C. VENUS», clasată pe primul loc, va primi o distincție specială.

CUPA «JÓBARÁT» a fost acordată echipei **«STEAUA ROȘIE»** din Eremitu, județul Mureș. Formată din cititorii revistei Jóbarát, echipa a obținut 65 puncte.

DIN PROPUNERILE CITITORILOR PRIVIND REGULAMENTUL EDIȚIEI VIITOARE (1972) A «CUPEI CUTEZĂTORII LA FOTBAL»:

1. Înscrierea să se facă pînă la 15 mai 1972;

2. Redacția să tipărească foi de arbitraj tip;

3. Numărul meciurilor să fie limitat la 2 pe zi.

4. Faza preliminară să se încheie mai devreme.

Așteptăm în continuare sugestiile voastre pentru organizarea ediției 1972 a CUPEI «CUTEZĂTORII» LA FOTBAL.

Una din formațiile finaliste

Pagina BĂIEȚILOR

La început de an școlar

- Bucuria și atenția cu care i-ați înconjurat pe cei mici în prima zi de școală nu trebuie s-o uitați. Aveți grijă de ei în continuare. În recreație, nu-i împingeți cînd coborîți sau urcați scările, atrageți-le atenția să nu alerge pe culoare, să nu se lovească. Învățați-i jocuri vesele, care v-au plăcut și vouă cînd erați în clasa întîi.
- Cînd ieșiți în recreație nu luați ieșirile cu asalt.
- Cînd soneria anunță sfîrșitul recreației, intrați în clasă, așezați-vă în bănci. Ordinea și liniștea sînt semne ale respectului vostru față de tovarășii profesori.
- Dacă ați răspuns la lecție nu vă așezați în bancă pînă cînd nu sînteți invitați.
- Respectați colegele, acordați-le întîietate la intrarea și ieșirea din școală. Nu țineți neapărat să le convingeți de forța mușchilor voștri.

Vă propunem un joc pentru zilele ploioase:

FURTUNĂ PE MARE

Copiii se așază pe scaune, care sînt puse pe două rînduri, cu spetezele alăturate. Fiecare jucător spune un cuvînt oarecare. Conducătorul jocului se plimbă în jurul scaunelor și improvizează o poveste în care folosește cuvintele spuse de copii. Copiii ale căror cuvinte au fost pronunțate se ridică și îl urmează în lanț pe conducător. Deodată acesta strigă «furtună pe mare!» și toți jucătorii, împreună cu conducătorii trebuie să-și ocupe locul pe scaune. Cel care rămîne fără loc, devine conducătorul jocului.

BĂIEȚII DE LA CERCUL DE DESEN

...în colaborare cu cei de la cercul de traforaj pot ajuta la înfrumusețarea claselor și a culoarelor școlii. Lor le propunem două idei:

— amenajați o vitrină de machete intitulată «Cele mai frumoase locuri din orașul nostru».

— pregătiți o expoziție din lucrări de traforaj: «Tablouri din cărțile preferate».

După ce lucrările din traforaj sînt gata, băieții de la cercul de desen intră în acțiune. Culorile și acuarelele dau viață acestor expoziții pe care le puteți prezenta și pionierilor din școala vecină. Dacă au și ei astfel de preocupări, puteți face un schimb de expoziții.

Curierul băieților

Marian Coleff, Galați: «Emile, spune-mi unde să mă adresez ca să pot urma școala militară de muzică?». De la secretariatul școlii iată ce am aflat: înscrierile se fac în fiecare an pînă la 1 mai, adică în cursul lunilor martie și aprilie, la centrul militar în raza căruia locuiești. Se pot prezenta numai absolvenți ai clasei a VIII-a, care au aptitudini muzicale. Examenele se desfășoară între 27 august — 5 septembrie la București.

Emil Matei, Focșani: «De cîteva zile tot încerc să realizez prima mea construcție, cutia-minune din «Racheta cutezătorilor», dar nu prea izbutesc. Nu-mi sînt clare dimensiunile. Vrei să-mi mai dai cîteva explicații?» Desigur, cadrul suport oglindă și cadrul superior au dimensiunile oglinzii, adică 80 și respectiv 80 mm. Montantul vertical și suportul de bază trebuie să aibă cel puțin 80 mm. Le poți face deci mai mari.

Mult succes și scrie-mi dacă ai izbutit.

Mirel Mărgineanu, Năvodari: «...am auzit că există o școală de fizică atomică și, pentru că mă pasionează fizica, aș vrea să o urmez. Scrie-mi unde se află? »Dragă Mirel, să știi că m-am interesat și am umblat pe la multe școli, pînă am aflat că ceea ce te interesează este de fapt Școala de specializare postliceală de fizică atomică din București, Aleea Reactorului nuclear nr. 2. Aici se primesc numai absolvenți ai liceelor de cultură generală. Vezi dar că trebuie să mai aștepți pînă cînd vei putea să-i frecventezi cursurile. Oricum, laboratorul școlii generale și cel al liceului te vor ajuta să-ți cultivi pasiunea pe care o ai și te vor pregăti pentru atingerea țelului dorit. Succes!

Înainte de a încheia dialogul de astăzi, vreau să mulțumesc prietenilor **Mihai Stănescu** din Bîrca, Dolj; **Ioan Agoșton,** Sibiu; **Ioan Ghircoiaș** din Bucium, Brașov și tuturor acelora care, răspunzînd apelului meu, au trimis propuneri interesante pentru următoarele noastre pagini.

Emil

ATELIERUL-ȘCOALĂ

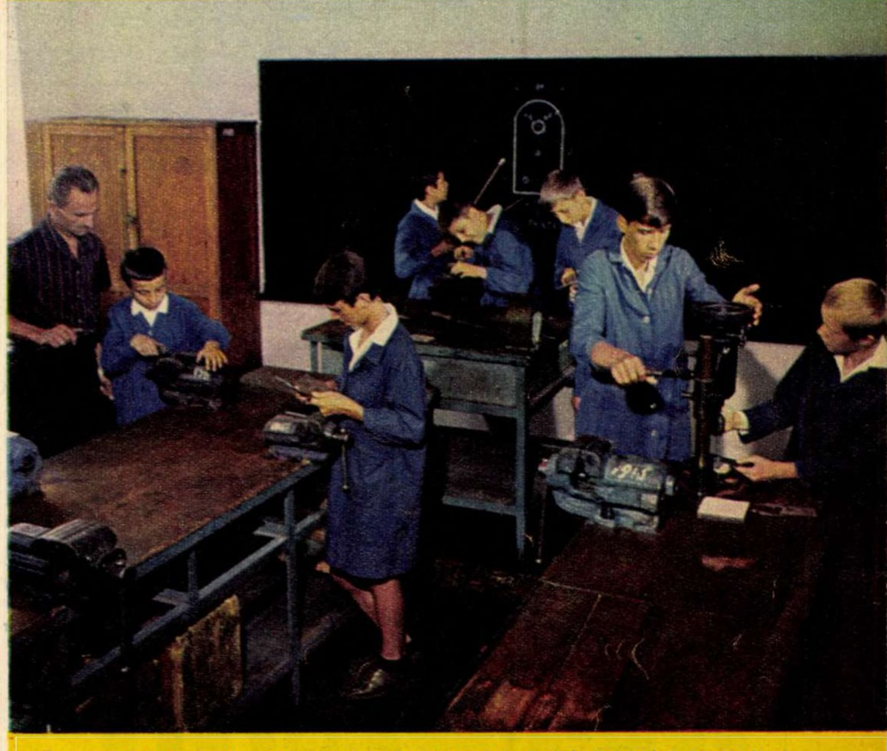

Este un loc în școală unde, în ritmul ciocanului și al ferăstrăului, începeți să aflați cîte lucruri folositoare pot ieși din mîinile voastre.

După primele zile în care faceți cunoștință cu uneltele, mîinile încep să se deprindă și curînd, curînd, devin meștere. În urma lor, după orele de atelier, pe mesele de lucru, se așază, în ordine, suporturi pentru flori, cuiere, stative pentru eprubete și alte obiecte necesare laboratorului, atelierului și claselor. Noi am făcut aceste fotografii la Școala generală nr. 175 din București, dar astfel de imagini pot fi întîlnite în toate școlile.

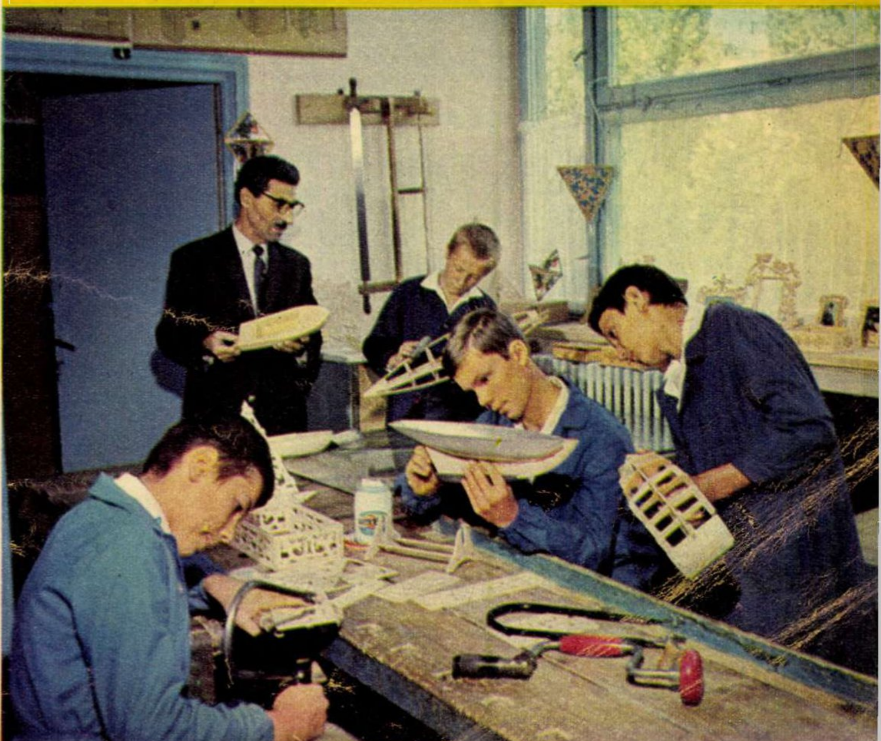

●●●●●●● A ÎNCEPUT ȘCOALA

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1							■			
2						■				
3					■					
4			■					■		
5	■						■			■
6				■					■	
7					■					
8						■				
9			■				■			
10		■								

ORIZONTAL: 1. *Cu porțile larg deschise. Are numai zece. 2) Primite gratuit de elevi. Mijloc de verificare a cunoștințelor. 3) Examen verbal. Învățat... pe de rost! 4) Sună! Calculator cu bile. Poftim. 5) Un fel de «evrika». Notă la... muzică! 6) Fug. găină! Eleva! 7) Cadru. Autorul cîntecului pionieresc: «Mulțumim din inimă partidului». 8) Cu șorț, codițe și fundițe. Pedagoga... de acasă (pl.). 9) Teză scrisă pe jumătate! Sînt necesare la înscriere (sing.)! Iarna în jurul gîtului. 10) Surorile tocului.*

VERTICAL: *1) Chemat la tablă. Scrie pe tablă. 2) Scriitor clasic român, autorul schiței «Vizita» în care marele dramaturg a creat un întreg... lanț al slăbiciunilor pentru a-l trece pe liceanul Mitică Dăscălescu clasa. 3) Prilej de întîlnire cu profesorul. Cărțile și caietele pentru elevi. 4) Consultat la geografie. Zgîrcit, dar nu la vorbă. 5) Luni! Bifată numai pe jumătate. Pentru prins actele (pl.). 6) Orice elev pentru domnul Vucea, profesorul retrograd din piesa «Școala domnească» de B.Șt. Delavrancea. Măi, măi! 7) Din penarul elevilor. Carte. 8) Ne luminează. A trecut doar banca (fem.) 9) Prilej de a pune în practică traducerea, cele învățate în școală (pl.).*

Pictor român, autorul tabloului «Lectura pe o bancă». 10) Clară. In sala de gimnastică.

MIHAI PĂTRAȘCU

DORESC SĂ CORESPONDEZ
PE T

PIONIEREȘTI

RODICA NICHITA, clasa a VII-a, comuna Grămești, județul Suceava; **ELENA POPA** (12 ani), comuna Matca, județul Galați; **CONSTANTIN VASILE**, clasa a VI-a, satul Dîmbroca, comuna Săgeata, județul Bacău; **STELUȚA ROBITU**, clasa a VII-a, Brăila, str. M. Kogălniceanu nr. 72; **RODICA VÎLCEA**, clasa a VII-a, satul Bacea, comuna Movileni, județul Olt; **LILIANA ȘTEFAN**, clasa a V-a, Craiova, str. Șoimului nr. 34.

...MUZICĂ

MIOARA MINCU
ani), comuna Bălăc
județul Mehedinți; M
RIANA ENE, Rm.
rat, str. Unirii nr.
județul Buzău: **VICT**
RIA APOLZAN (12 a
Călărași, str. Liliacu
nr. 23 (colecționea
texte de cîntece pion
rești patriotice, de m
zică ușoară și popu
ră); **TIBERIU PĂTRA**
(11 ani), Cîmpina, s
1 Mai nr. 44, bl. B.
Sc. B, et. 1, ap. 6, jud
țul Prahova.

...LITERATURĂ

CRISTINA CLOC
TICI, clasa a VII-a, R
man, str. Agnita nr.
județul Neamț; **DELI**
BOROȘ, clasa a VI-
Baia Mare, str. Victori
nr. 54/4, județul Mar
mureș; **HELGA OLAH**
Cenad nr. 1085, județ
Timiș; **MIREL ARO**
(13 ani), Bacău, st
V. Roaită nr. 79; **GEOR**
GETA DRĂGOI (14 ani
comuna Garoafa, jude
țul Vrancea.

...SCHIMB DE REVISTE

VICTORIȚA IVAN,
clasa a VIII-a, comuna
Gherășeni, județul Buzău: îi lipsesc din co-

• CUTEZĂTORII SERVICE • CUTEZĂT

ROMAN FOILETON

PETRE LUSCALOV

„OSTROVUL LUPILOR"
(Partea a doua)

EXTRAORDINARELE PERIPEȚII ALE Scatiului ȘI ALE PRIETENULUI SĂU Babușcă

CAPITOLUL IV

Imaginați-vă un perete abrupt de pămînt, înalt cît un bloc cu zece etaje, și lung de cîteva sute de metri, asupra căruia apele dezlănțuite ale Dunării se năpustesc cu o furie fantastică, clocotind, spumegînd, zburînd parcă. Izbindu-se cu un vuiet înfiorător de peretele înalt și abrupt, se prefac în valuri uriașe, negre și înspumate, care se ciocnesc unele cu altele, se-amestecă, se sparg în trombe amețitoare de apă, în vreme ce totul se rostogolește și zboară la vale.

Vai de barcagiul neîndemînatic sau de cîrmaciul prost care se avîntă să treacă «mila 24»!

Cît ai clipi din ochi, barca răsucită, învîrtită de șuvoaiele furioase de apă ca o elice, este izbită de peretele înalt și abrupt și răsturnîndu-se dispare pentru totdeauna în văgăunile adînci — împărăția somnilor uriași — săpate de Dunăre, sub malul prăpăstios. Acum Scatiul și Babușcă se aflau în plină vîltoare. Barca trosnea, gemea din toate încheieturile, se cabra prin trombele înspumate de apă, smucindu-se cînd în stînga, cînd în dreapta, gata să se răsucească.

Dar Babușcă veghea. Cu lopățica în mînă, cocoțat pe brațul ascuțit al bărcii părea că stă la pîndă. Apoi, deodată, sărind fulgerător ca un arc, se apleca, lopătînd cînd în stînga, cînd în dreapta lui, în vreme ce valurile îl plesneau peste față — și apoi își relua vechea poziție, rămînînd încremenit ca o statuie de piatră.

Pas cu pas, ascultătoare, barca despica vîltoarea, în bubuitul asurzitor al valurilor care se spărgeau în malul înalt și prăpăstios. «Mila 24» rămînea în urmă. Încet, încet, furia apelor se domolea.

În fața bărcii, răsărea treptat, treptat silueta gigantică, cenușie a stăvilarului, care zăgăzuia drumul spre pădurea Teregova.

În curînd Scatiul și Babușcă părăsiră Dunărea, pătrunzînd cu barca pe un canal cu malurile betonate, care ducea la stăvilar.

Cînd ajunseră în dreptul porții de fier a ecluzei stăvilarului, un milițian, înarmat cu un pistol-mitralieră, apăru pe mal și îi somă să se oprească.

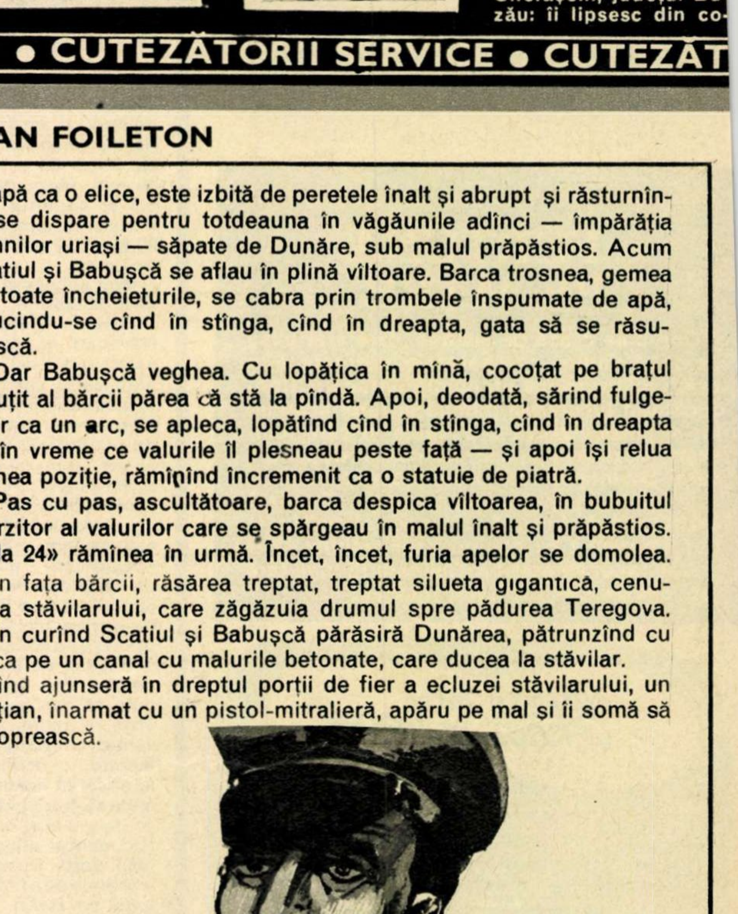

E DE:

a revistei «Cuteză-
» numerele 2, 4, 6,
și 12 din 1971 și
e la dispoziție celor
resați numerele 2,
, 5, 3 și 4 din 1970.
asemenea, ea do-
e să corespondeze
ă facă schimb de
eri.

ATELIE

ONSTANTIN ȚI-
I, clasa a IX-a, Cons-
ța, str. 8 Martie nr.
GHEORGHIȚA PO-
, clasa a VI-a, co-
na Șopîrlița, județul
; **EUGENIA IVA-**
V, clasa a V-a, co-
na Sfîntu Gheorghe,
ețul Tulcea; **DORU**
ARANDACHE, cla-
a V-a, comuna Șo-
lița, județul Olt;

RIETENIE

MORARU din Tîr-
viște este căutat
prietenul lui **DO-**
N PĂTRUȚOIU din
onstanța, str. Medeea
. 20, cu care a fost
npreună astă vară în
bără la „Brădet; **DA-**
IEL KÖKÖSI, clasa
V-a, satul Zăbrătău
. 817, județul Covasna
ștepată de urgență
ești de la **NICOLAE**
AXIM, pe care l-a cu-
oscut în Brașov.

• CUTEZĂTORII SERVICE • CUTEZĂTORII SERVICE •

I SERVICE •

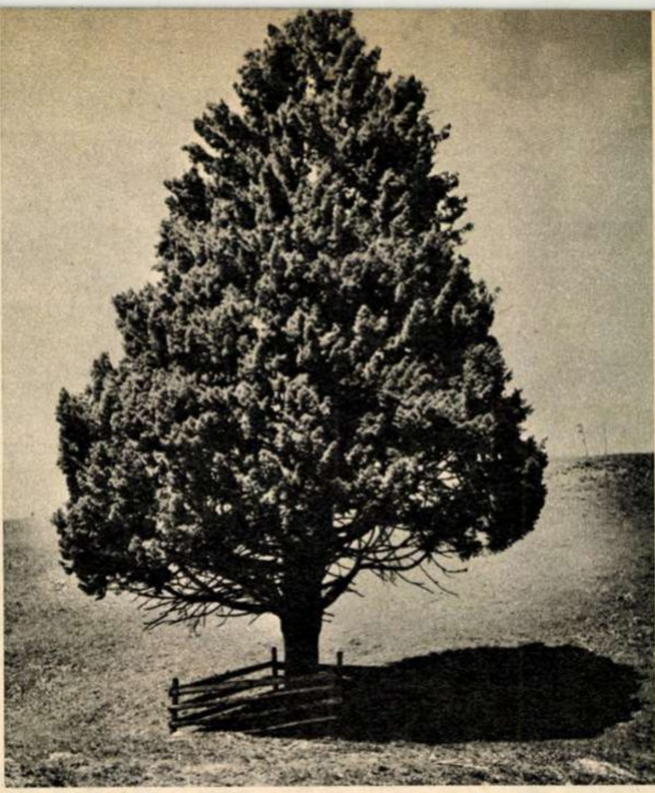

REGELE BRAZILOR

Pe dreapta șoselei ce pleacă din orașul Bistrița, în depresiunea Livezi-Bîrgău, se află un imens molid candelabru. Cercetări recente atestă că molidul are respectabila vîrstă de 120 de ani și 25 m înălțime. Unic prin forma sa piramidală, datorită celor 12 vîrfuri, molidul are o coroană uriașă, un adevărat rai al păsărelelor: sticleții, privighetorile, ciocănitoarele și turturelele își fac aici cuibul.

Toate aceste calități i-au făcut pe localnici să-l numească «regele brazilor» iar cercetătorii l-au declarat monument al naturii.

Foto: ILEANA PARTENIE, clasa a VIII-a, Casa de copii Prundul Bîrgăului, Bistrița-Năsăud.

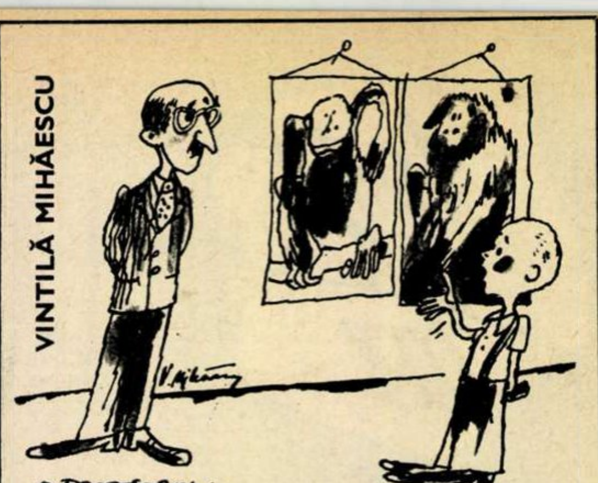

● PROFESORUL:
- SPUNE-MI TE ROG, CARE ESTE GORILĂ ȘI CARE URANGUTANUL ?

● ELEVUL:
- PĂI... URANGUTANUL ESTE... CEL DE LÎNGĂ GORILĂ !!!

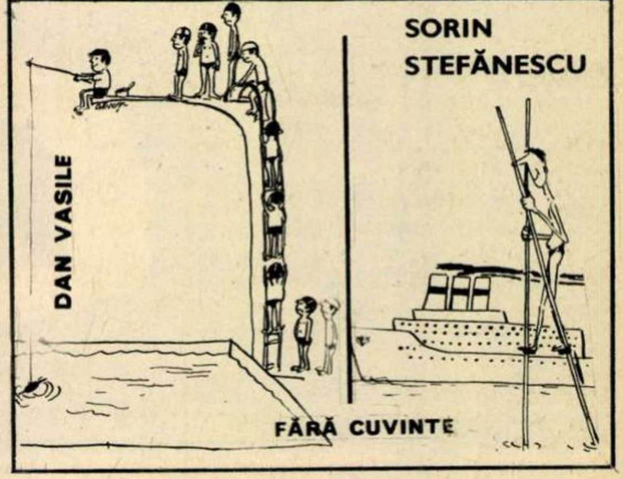

FĂRĂ CUVINTE

ROMAN FOILETON

— Încotro, băieți? se interesă milițianul privind spre cei doi saci care se aflau în barcă. Și ce duceți acolo?

Scatiul se ridică mîndru în picioare și scoase adresa primăriei pe care o avea în buzunar.

— Sînt de la căpitănia portului Pradina... Transport alimente pentru stația de pompare din pădurea inundată de la Teregova...

Milițianul se aplecă mirat de pe mal spre el și luînd hîrtia din mîna Scatiului o citi. În clipa aceea, din clădirea stăvilarului, înaltă de cîteva etaje, își făcu apariția un ofițer.

— Ce-i cu băieții ăștia? se interesă ofițerul, apropiindu-se de ei și privind cu luare aminte cînd spre Scatiu, cînd spre Babușcă. De ce vor să meargă în baltă?

Milițianul luă o ușoară poziție de drepți și îi întinse adresa. Ofițerul o citi, părînd să se enerveze ușor.

— Cei de la Pradina nu știu că doi bandiți periculoși au evadat și se ascund în baltă? întrebă ofițerul pe același ton ușor enervat ridicînd privirea de pe hîrtie spre milițian. De ce trimit doi copii într-o poveste ca asta? Milițianul ridică nedumerit din umeri. Ofiterul le restitui băieților adresa părînd să gîndească o clipă.

— Bine! Dă-le drumul! spuse el, întorcîndu-se spre milițian. Dar cînd vine vedeta rapidă din patrulare, trimite echipa să cerceteze drumul pînă în pădurea Teregova...

Îndreptîndu-se, ofițerul reintră în clădire.

Scatiul și Babușcă nu aveau de unde să știe că aici se instalase un comandament provizoriu al miliției pentru prinderea Chiorului și a complicelui său. Între timp, milițianul făcuse un semn cu mîna, spre ferestrele mari, albastre, ale clădirii stăvilarului. Undeva, în clădire, răsună deodată vuietul unor motoare grele. Uriașa poartă de fier a ecluzei începu să se ridice, încet, încet.

Scatiul împinse barca de la mal și apucînd vîslele, o îndreptă spre camera de beton a ecluzei, trecînd pe sub uriașa poartă de fier care se ridica mereu.

Desigur că privind în urma celor doi băieți, nici milițianul nu știa ce se întîmplase la stația de pompare din pădurea Teregova și ce primejdie îi pîndea pe Scatiul și pe Babușcă acolo.

(VA URMA)

ROMAN FOILETON

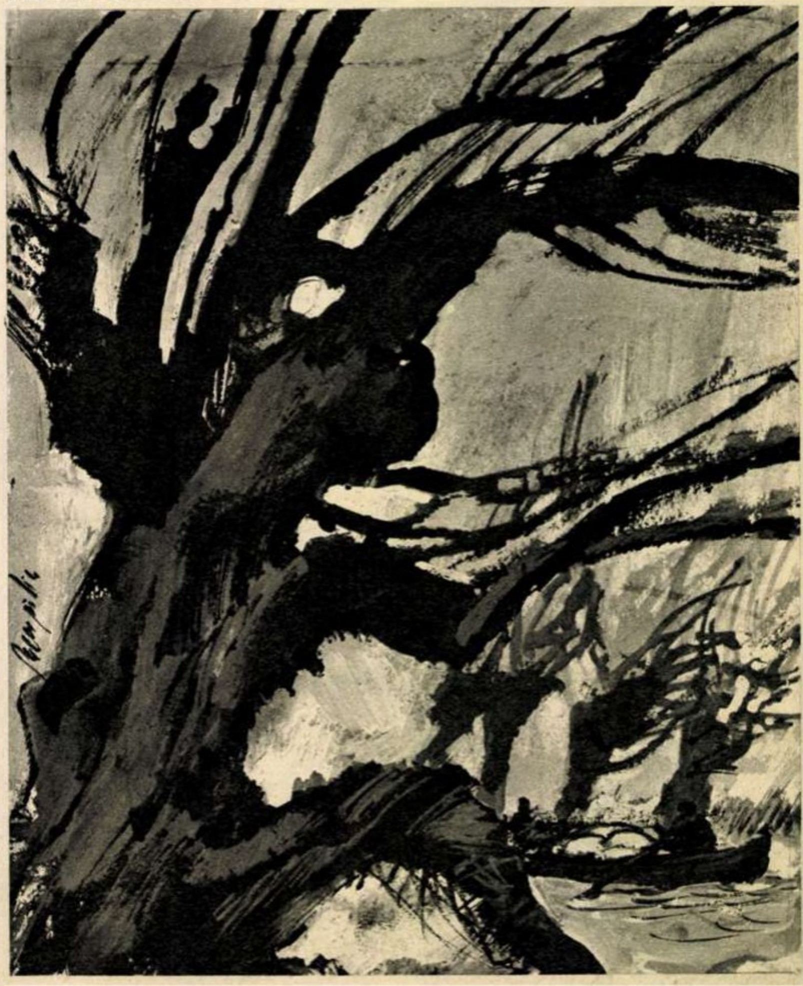

Desene: POMPILIU DUMITRESCU

107 +
1
108

108 (o sută opt) tanagrale

de **TITUS VÎJEU**

Mi-au zis Ştef de la un bun început şi după vreo trei zile aproape că uitasem eu însumi de numele meu din catalog: Ştefănescu Ion. Şi mie mi-a plăcut într-un fel, deoarece Nelu — numele cu care mă striga mama şi prietenii mei — prea sună a nume de copil. Ori eu, în vara aceea, mă simţeam dintr-o dată om mare, mi se părea că lăsasem undeva, în urmă,copilăria. Poate la rîu, unde cred că se mai scaldă şi acum, ori prin livezile în care merii şi perii dăruiau toamnei rodul şi galbenul minunat al fructelor.

Mai ales cînd profesorul nostru de istorie m-a recomandat conducătorului grupului de arheologi drept cel mai bun elev al său («un elev cu vaste cunoştinţe în complicatul domeniu al istoriei şi al arhiologiei» — spusese profesorul), mai ales atunci, am simţit că devin un om mare, cu anumite răspunderi pe care nu le ştiusem pînă atunci.

Echipa arheologilor — erau şase bărbaţi şi o fată — se stabilise la marginea satului, lîngă ruinele vechii cetăţi. Fiecare îşi instalase cît mai aproape de vechile ziduri corturile lor frumos colorate, aşezîndu-le după culori într-o ordine anumită. Văzute de jos, cînd urcai dealul aveai impresia că din fosta cetate a răsărit, pe neaşteptate, un curcubeu nemaivăzut vreodată. Mergeam la şantierul lor în fiecare zi şi rămîneam din zori pînă în seară. Mai aveam, doar, atîtea zile pînă la sfîrşitul vacanţei şi — drept să vă spun — de cînd mă simţeam «om mare» aproape că nici mingea de fotbal nu mai avea chemările acelea tainice pe care le avusese pînă atunci.

Ştiam prea bine — încă din prima zi, cînd discutasem cu nenea Andrei, conducătorul expediţiei — că şantierul nostru arheologic avea o importanţă foarte mare pentru clarificarea unor probleme ale istoriei vechi. Atunci am auzit eu şi un cuvînt nou, nemaiauzit pînă atunci de mine: tanagra. Pentru că, trebuie să vă spun că asta căutam noi, intreaga expediţie: tanagrale. Din zori, de cînd roua începea să dispară în dinţii ca nişte lănci ascuţite ale soarelui şi pînă în amurg, cînd reîncepeau să se adune cintezoii prin cuiburi, noi căutam tanagrale.

Eu eram chiar un fel de consilier al echipei, dată fiind experienţa mea de arheolog local — pentru mine cetatea încetase să mai aibă vreun secret anume, cunoşteam fiecare piatră arsă de soare, fiecare şanţ prin care iarba creştea de-a valma de veacuri dar, trebuie să recunosc că, toate încercările noastre n-au putut da vreun rezultat. Cea mai mîhnită din grup era Lia, tînăra arheologă care-mi împrumutase «Cei trei muşchetari» şi care-şi legase mari speranţe de descoperirea tanagralelor. Cuvîntul acesta începuse, de altfel, să mă obsedeze. Noaptea, după ce încetau greierii să cînte în spatele casei cîntecul lor prelung, în loc să adorm, mă gîndeam tot timpul la tanagralele care luau pentru mine tot felul de înfăţişări. Pentru că, trebuie să vă spun că, deşi fusesem înaintat la rangul de consilier al expediţiei, pentru mine termenul nu prezenta o precizie anume. De altfel, aceasta fusese greşeala mea, că nu-i întrebasem pe arheologi ce-i de fapt o tanagra. Cred că într-un sfert de minut nenea Andrei ori Lia, ori tînărul acela roşcat cu mustaţă ca a lui D'Artagnan, Petru, m-ar fi lămurit şi s-ar fi putut aranja imediat foarte multe lucruri. Dar aşa, după prezentarea făcută de tovarăşul profesor, vă daţi seama că nu mă puteam arăta atît de neştiutor ca să întreb ce se ascunde de fapt în spatele magicului cuvînt. Şi timpul trecea, soarele începea să se micşoreze, în corturile arheologilor începea să se facă, spre seară, răcoare, toamna începea să-şi trimită spre sat semnele sale prevestitoare şi atunci, într-o seară cu puţin timp înainte de reînceperea şcolii, nenea Andrei şi Lia mi-au mărturisit că a sosit vremea să ne despărţim. A doua zi, arheologii urmau să plece. Reîntoarcerea lor la Bucureşti era tristă sub bicele de vînt ale toamnei şi dezamăgirea lor devenise şi a mea. Poate că la cetate nu au existat nicicînd acele afurisite de tanagrale pe care încercasem noi să le găsim, după două mii de ani... Îmi părea rău de Lia pe care o vedeam că este cea mai tristă dintre toţi, cu buclele blonde căzute pe frunte. Nici o speranţă nu mai putea fi citită în ochii ei, cutezători pînă mai ieri, de prietenă veşnică a lui D'Artagnan, Porthos şi Aramis.

Atunci, mi-a trecut prin minte să-i fac un dar ca să-i alung măcar o parte din tristeţe. A doua zi, cînd ne-am reîntîlnit lîngă corturile strînse şi am dat mîna cu toţi, cei şapte prieteni ai mei, i-am întins Liei o statuietă mică, din cele pe care le găsisem vara trecută la cetate. Nu ştiu ce s-a întîmplat atunci cu Lia. Cred că gestul meu a emoţionat-o nespus, căci a început să plîngă. De fericire, desigur. Colegii săi s-au apropiat de ea şi i-au luat din mînă statuieta mică din lut ars. Nenea Andrei s-a apropiat atunci de mine şi m-a întrebat cu emoţie în glas de unde o am: «De unde ai Ştef, tanagraua?» aşa m-a întrebat nenea Andrei şi atunci, pentru mine lucrurile au început să se limpezească. I-am răspuns natural, intrînd în jocul care începea să se închege: «De-acasă, nene Andrei, de acasă. Am mai multe, haideţi să le vedeţi».

Am plecat toţi opt, alergînd pînă in sat. Acasă i-am prezentat în grabă mamei pe prietenii mei şi i-am condus în camera mea. Pe raftul cu cărţi aveam opt tanagrale. Cele mai frumoase după părerea mea. «Mai ai, Ştef, mai ai?» mă intreba nerăbdător nenea Andrei. I-am răspuns la fel de firesc ca la prima întrebare. «Desigur» şi am început să le căutăm. Aveam patru pe sobă, şapte în dulap. «Mai am şi în pod» le-am spus văzîndu-i în sfîrşit fericiţi. Ne-am urcat pe scară eu şi Petru, tînărul roşcat şi cu barbă şi le-am dat jos. Nenea Andrei începu să le numere, cu o mare bucurie pe chip şi-n priviri. Cînd termină, ne spuse bucuros: «O sută şapte. Bravo Ştef, eşti cel mai de seamă arheolog al ţinutului». Dar Lia îl corectă parcă zîmbind: «O sută opt, Andrei, o sută opt». Şi abia atunci ne-am dat seama că Lia ţinuse tot timpul strînsă la piept, statuieta mică de lut ars dăruită de mine sus, la şantierul arheologic de lîngă vechea cetate...

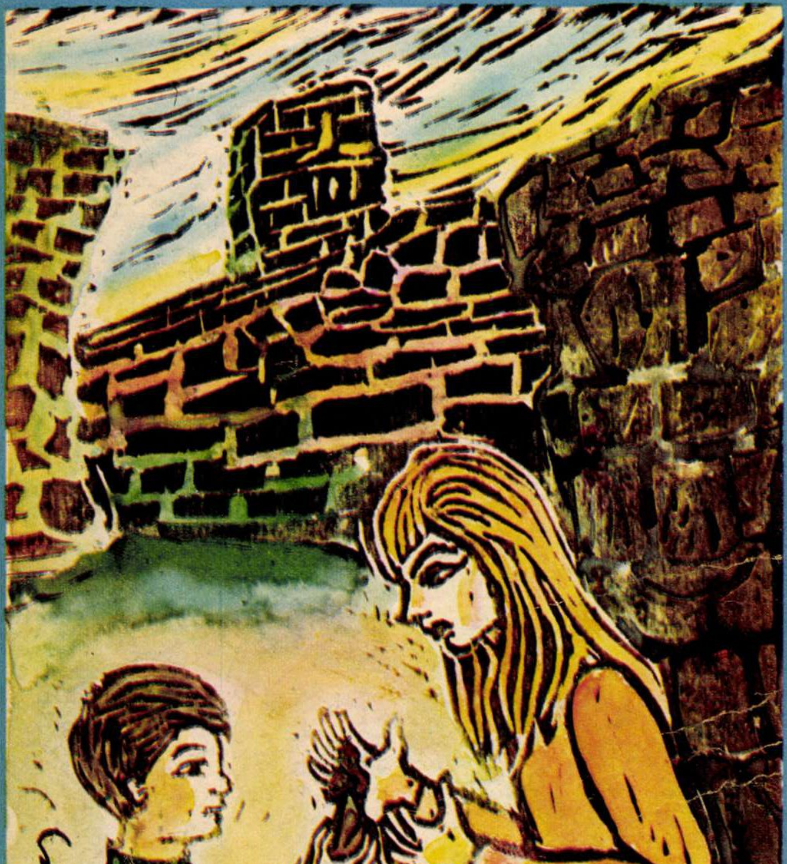

Desene: **MARIANA BUZEA**

OLIMPIADA MATERIILOR

Concurs tradițional organizat de „Jóbarát", revistă săptămînală editată de Consiliul Național al Organizației Pionierilor pentru copiii de naționalitate maghiară

Începînd din anul 1968, revista Jóbarát — soră în limba maghiară a revistei Cutezătorii - organizează în fiecare an un interesant concurs intitulat «Olimpiada materiilor». În cursul anului școlar cititorii dezleagă numeroase probleme de chimie, fizică, matematică, literatură, istorie, geografie, astronomie pe care le pune o călătorie imaginară.

Finala primei Olimpiade s-a desfășurat în vara anului 1969 la Cluj, cîștigătorii din diferite județe participînd de astă dată la o excursie adevărată. Cea de a doua finală s-a desfășurat timp de o săptămînă in vara anului trecut pe frumoasele meleaguri ale județului Covasna. Cei 30 de participanți au petrecut cîteva zile de neuitat la Sfîntu Gheorghe, pe malul lacului Sf. Ana, au vizitat Casa memorială a marelui povestitor maghiar Benedek Elek și s-au întrecut pe scenă deschisă pentru a-și stabili întîietatea.

Anul acesta Olimpiada materiilor a fost dedicată gloriosului semicentenar al Partidului Comunist Român. Mii de cititori au participat la o călătorie imaginară pe meleagurile patriei, au vizitat locuri istorice, evocînd trecutul de luptă al poporului muncitor, orașe și sate de pe întreg cuprinsul țării, cunoscînd cu acest prilej realizările de seamă ale oamenilor muncii în opera de făurire a socialismului.

Primii doi clasați s-au bucurat de o călătorie în R.S.Cehoslovacă unde au petrecut două săptămîni din vacanță în tabăra de pionieri de la Bradlov. Ceilalți 27 de concurenți, împreună cu cîștigătorii ediției precedente, au participat la o excursie de o săptămînă în județul Harghita unde a avut loc și întrecerea finală.

După o palpitantă confruntare, in fața a 500 de pionieri din Miercurea-Ciuc și din comunele apropiate, juriul prezidat de către scriitorul Fodor Sándor, a stabilit cîștigătoarea ediției pe anul 1971 a Olimpiadei în persoana pionierei Piricsi Katalin din Carei, județul Satu-Mare. Pe locul II s-a clasat Ocskay Gábor din Oradea, pe locul III Óry Éva din Lazuri, județul Satu-Mare, iar pe locul IV Németi András din Sîngeorzul de Pădure, județul Mureș.

Imaginile alăturate înfățișează aspecte de la întrecerea finală.

EUGEN HADAI

PATRU AUTORI în căutarea unui PREMIU

Lucrare trimisă la concursul nostru de benzi desenate de MIRELA OLTEANU, Școala generală nr. 122, București

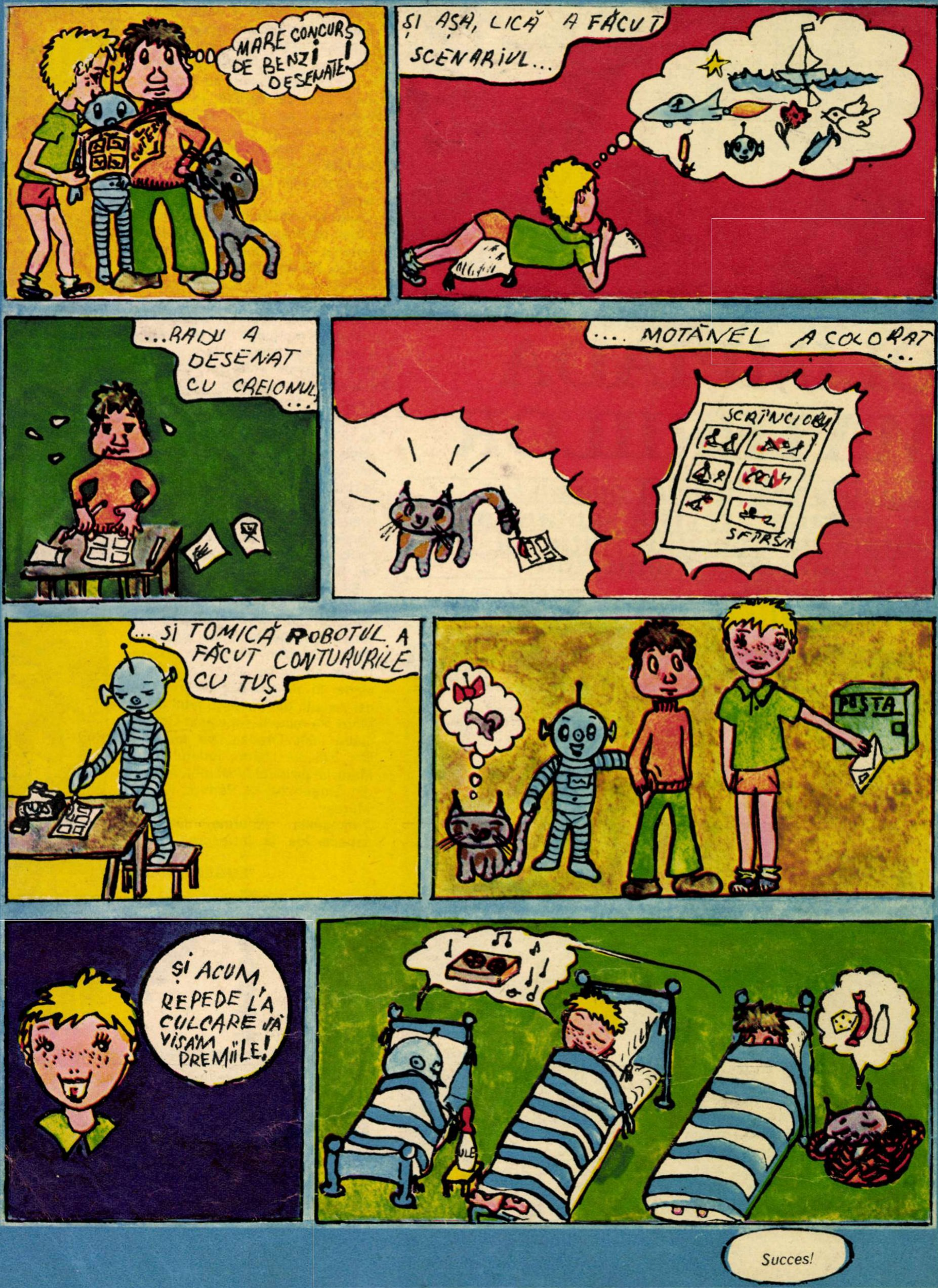
MARE CONCURS DE BENZI DESENATE!
ȘI AȘA, LICĂ A FĂCUT SCENARIUL...
...RADU A DESENAT CU CREIONUL...
... MOTĂNEL A COLORAT...
SCRÎNCIOBUL
SFÎRȘIT
...ȘI TOMICĂ ROBOTUL A FĂCUT CONTURURILE CU TUȘ
POȘTA
ȘI ACUM, REPEDE LA CULCARE SĂ VISĂM PREMIILE!
Succes!

Redactor șef: Mihai Negulescu; Redactor șef adjunct: Ovidiu Zotta; Secretar general de redacție: Ioan Donca. Adresa redacției: București, Piața Scînteii nr. 1. Căsuța poștală 4132. Tel. 17 60 10. Redactor artistic: Vintilă Mihăescu; Tehnoredactor: Rozalia Barany.
Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii

ABONAMENTELE PRIN OFICIILE ȘI AGENȚIILE P.T.T.R., PRIN FACTORII POȘTALI ȘI DIFUZORII DE PRESĂ.

108

Biblioteca mu [illegible] pala
Tirg

Cutezătorii

39

REVISTĂ
SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ
DE
CONSILIUL
NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI
PIONIERILOR

Din sumar:

În constelația pionieriei – județul ARAD!

ȘCOALA PE GLOB

PIONIERI VIETNAMEZI ÎN VIZITĂ LA „CUTEZĂTORII"

FOTO: GR. PREPELIȚĂ

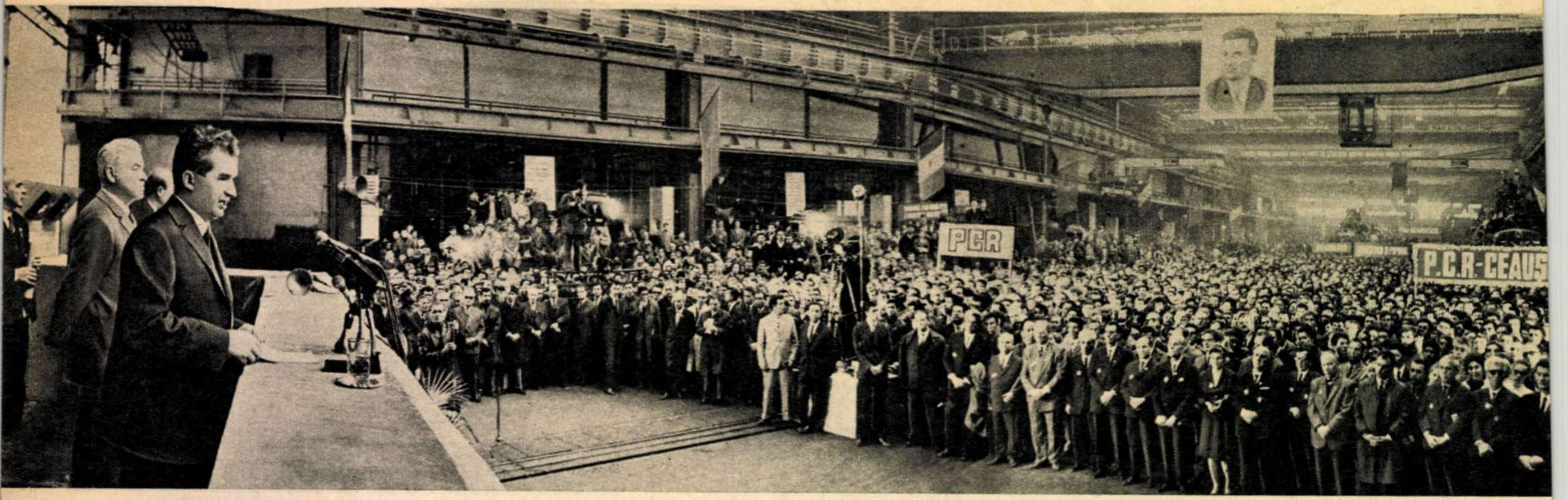

ACTUALITĂȚI «CUTEZĂTORII»

MIERCURI, 22 SEPTEMBRIE A.C., TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU, ÎNSOȚIT DE TOVARĂȘII ION GHEORGHE MAURER, GHEORGHE PANĂ ȘI ION STĂNESCU, A PARTICIPAT LA SĂRBĂTORIREA A 50 DE ANI DE EXISTENȚĂ A MARII UZINE BUCUREȘTENE, 23 AUGUST.

ÎNTREGUL COLECTIV AL UZINEI, MÎNDRU DE TRADIȚIILE SALE REVOLUȚIONARE, MUNCITOREȘTI, DE ÎNCREDEREA ȘI PREȚUIREA PE CARE PARTIDUL ȘI GUVERNUL I-O ACORDĂ, A ÎNTÎMPINAT CU UN VIBRANT ENTUZIASM PE TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU, PE CEILALȚI CONDUCĂTORI DE PARTID ȘI DE STAT, VENIȚI SĂ PARTICIPE LA ANIVERSAREA UZINEI.

CU PRILEJUL SĂRBĂTORIRII A CINCI DECENII DE EXISTENȚĂ, CONSILIUL DE STAT AL REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA A CONFERIT UZINEI ORDINUL «23 AUGUST» CLASA I.

DIN LUCRĂRILE CONFERINȚELOR JUDEȚENE ALE ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR - SECȚIUNILE PENTRU PIONIERI

ILFOV

În prezența tovarășului **Gheorghe Marinescu,** secretar al Comitetului județean Ilfov al P.C.R., la Casa de cultură a studenților din București au avut loc dezbaterile secțiunii pentru pionieri a Conferinței județene Ilfov a Organizației pionierilor. Un film realizat de Casa pionierilor din Giurgiu pe tema săptămînii muncii patriotice pionierești a constituit o prielnică invitație la dezbateri.

Pionierul **Marian Dumitrică** din Clejani a propus crearea unui comandament al «Șantierului județean al pionierilor», care să coordoneze participarea pionierilor pe diferite șantiere ale muncii de construcție din județ. O foarte interesantă propunere a lui Marian se referă și la apelul către Uniunea Compozitorilor spre a crea cîntece pentru micii brigadieri, iar **Constantin Toma** din Grădiște ar dori chiar instituirea unei insigne a micului brigadier!

Pioniera **Nicoleta Tănase** din Moara Vlăsiei ar dori ca după fiecare trimestru să se instituie o «Săptămînă a autoconducerii» în care toate activitățile să fie organizate, conduse, desfășurate numai de către pionieri. **Costel Necula** din Curcani propune ca titlul de «Pionier de frunte» să nu prevadă ca obligativitate obținerea notei maxime la muzică, desen și educație fizică, deoarece acestea presupunînd aptitudini speciale «sînt sarcini foarte ușoare pentru unii și foarte grele pentru alții».

ILIE TRAIAN

DOLJ

În larga sală de ședințe a Comitetului județean de partid Dolj s-au întîlnit 150 de purtători ai cravatelor roșii, delegați la secțiunea pentru pionieri a Conferinței județene Dolj a Organizației pionierilor. Lucrările s-au desfășurat în prezența tovarășului **Ion Cetățeanu,** secretar al Comitetului județean Dolj al P.C.R.

Pioniera **Ana Olteanu** de la Școala generală din Bîlta a ținut să aducă adunării un salut în versuri din partea unității ei. Atît ea cît și vorbitorii care au urmat, au înfățișat realizările obținute în cadrul organizației. În limbajul cifrelor, activitățile patriotice ale copiilor din județ, numai în săptămîna dinaintea începerii școlii totalizeaza 800 000 ore.

Dar foarte tinerii delegați la Conferință au făcut și o seamă de propuneri, din care multe merită subliniate. Astfel, **Laurențiu Modan** de la Școala generală nr. 23 din Craiova a fost de părere că adeseori, în cadrul detașamentului, activitatea este slabă. Or, tocmai aici pionierii se cunosc mai bine și ar putea ca împreună să găsească acele activități care să-i intereseze pe toți. La aceasta s-a adăugat propunerea pionierului **Liviu Ieșeanu** ca detașamentul să aibă un caiet în care să se consemneze evenimentele importante și care, cu timpul, să alcătuiască o cronică a vieții pionierești. Invitată la această Conferință, **Ileana Bălașa,** secretară U.T.C. la Liceul «Nicolae Bălcescu» a spus: «N-am să uit niciodată anii pionieriei, și acum particip cu plăcere la unele activități pionierești»

B. CARAGIALE

CONSTANȚA

Întruniți în sala de festivități a Casei Armatei, cei 150 de delegați ai pionierilor din județ au transformat dezbaterile din cadrul secțiunii pentru pionieri — la care a participat și tovarășul Gheorghe Crișovan secretar al Comitetului județean Constanța al P.C.R. — într-un strălucit bilanț al activităților desfășurate. Despre acțiunile organizate în școli, despre proiectul de Statut al unităților și detașamentelor au vorbit mulți pionieri. Astfel, **Emanuela Dumitrescu,** Liceul nr. 1 Medgidia, a propus ca drapelul Organizației de pionieri să poarte Ordinul Steaua Republicii, clasa I, cu care a fost decorat, ca semn de înaltă prețuire pentru activitatea Organizației pionierilor din țara noastră; ca fiecare județ să aibă o emblemă proprie pe care să o poarte pionierii. Apoi, **Ghiocel Manea** de la Școala generală nr. 6, Medgidia, **Jughel Demir** din Techirghiol și Constantin Ghiță din localitatea Palazul Mare au citit poezii închinate lucrărilor Conferinței județene a Organizației pionierilor **Liliana Ivanov,** elevă la Liceul «M. Kogălniceanu». a vorbit despre harnicia colegilor ei care au transformat Chemarea Școlii generale nr. 56 din București într-un prilej de mari realizări, de mari satisfacții.

În încheierea primei părți a lucrărilor secțiunii pentru pionieri, a luat cuvîntul tovarășul **Virgiliu Radulian,** președinte al C.N.O.P., care a acordat o frumoasă apreciere activității pionierilor din județul Constanța. În partea a doua, participanții la Conferința județeană i-au ales pe cei 6 pionieri care vor participa ca delegați la Conferința Națională a Organizației Pionierilor.

RADU F. ALEXANDRU

HARGHITA

Cei 100 de delegați la secțiunea pentru pionieri a Conferinței județene Harghita a Organizației pionierilor, veniți din toate colțurile județului, au făcut cunoștință, în primul rînd, cu reședința acestuia — orașul Miercurea-Ciuc — în plină construcție. Apoi, au vizitat cele mai noi și moderne construcții industriale și social-culturale, date de curînd în folosință.

Sala mică a Casei de cultură a găzduit lucrările secțiunii la care a participat tovarășul **Alexandru Szekeres,** secretar al Comitetului județean Harghita al P.C.R., tovarășul **Janos Farkas,** vicepreședinte al C.N.O.P. Au vorbit aproape 40 de pionieri delegați, reprezentîndu-i pe cei 22 000 pionieri ai județului.

Pentru Conferința Națională, ca delegați, au fost propuși: **Maria Veres** de la Școala generală nr. 1 din Miercurea Ciuc, **Dorina Săniuță,** Școala generală nr. 8 din Toplița, **Eva Iozsa,** Liceul din Cristuru Secuiesc, **Iudit Illyes** și **Ilona Hompoth,** pionieri din Brad și Ditrău. Din telegrama adresată conducerii superioare de partid, tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al partidului, cităm: «Ne-am adunat aici 100 de pionieri români și maghiari, pentru a dezbate împreună modul în care va trebui să muncim și să ne comportăm în viitor, pentru a obține rezultate tot mai frumoase în activitatea noastră, prilej deosebit pentru noi de a transmite mulțumiri pentru grija permanentă și nemărginită cu care partidul ne înconjoară copilăria noastră fericită».

ZOLTAN BARTHA

Tribuna cititorului

«M-ar interesa foarte mult o rubrică intitulată «Orașele țării».

VIOREL MATEIANU,
Str. Spătar Milescu 8, Ploiești

«În «Cutezătorii» ar trebui să se publice mai multe jocuri distractive, și, de asemenea, anchete în rîndul elevilor din diferite localități.

ADINA ALEXIU, Școala
generală nr. 2, Piatra Neamț

«Aș vrea, dacă se poate, ca revista să organizeze un concurs de muzică ușoară pentru noi».

NICOLETA OANCEA,
Str. Republicii 46,
Roșiorii de Vede

«Rugămintea mea o adresez în primul rînd profesorului Parbriz: revista să organizeze un nou concurs, gen **Cititorii noștri proiectează automobile**».

ALEXANDRU POLLOISKA,
Str. Soarelui nr. 11, Brașov

«Eu v-aș propune să realizați o insignă specială, **Cutezătorii,** pe care s-o poarte toți cititorii fideli ai revistei».

ION LEU, Str. Republicii 90,
Cluj

«Sînt de părere că acordați prea mult spațiu ilustrațiilor și titlurilor, în dauna textului».

CONSTANTIN MAMELIA,
Oraș Gh. Gheorghiu-Dej

ROZETA SĂPTĂMÎNII

Copiii din «Parcul veseliei»

Într-o zi obișnuită de vară, ne-am adunat cu toții, mari și mici, în «parcul» din preajma cartierului sucevean Ițcani. Mărginit de o parte și de alta de plopi tineri și falnici, peticit pe alocuri de gropi și grămezi de prund, terenul era numit numai de noi, copiii, parc. Și încă «Parcul veseliei»! Adevărul este că ne distram destul de bine aici. Într-o zi, însă, am auzit că întreprinderea I.G.O. se va ocupa de amenajarea lui. Dar cînd? Pînă atunci noi, copiii «Parcului veseliei», trebuia să stăm cu mîinile împreunate? Răspunsul l-am dat tot noi. Fiind în vacanță, nu se mai punea problema timpului, deci, cu toții puteam participa la înfrumusețarea parcului. Se punea însă problema sportului, a jocului în aer liber. Am stat de vorbă cu tovarășul deputat. Și iată că s-a hotărît și amenajarea unui teren de sport.

Planul a fost realizat mai întîi pe suprafața unei coli de bloc de desen. Spre bucuria noastră, aveam loc și pentru un teren de tenis de cîmp.

În momentul cînd vă scriu, micii susținători ai lui Năstase și Țiriac lucrează de zor la înfăptuirea visului lor.

CONSTANTIN ADĂSCĂLIȚEI,
Burduieni — Suceava

Am mai primit scrisori frumoase de la:

MIORIȚA GHEORGHIȚĂ, SATUL MĂCRINA, JUDEȚUL BUZĂU; **MEMBRII CERCULUI «MICII CORESPONDENȚI»,** ȘCOALA GENERALĂ MOTRU, JUDEȚUL GORJ; **CRISTINEL MARCU**, CÎMPENI, JUDEȚUL ALBA; **SONIA PETRE**, ȘCOALA GENERALĂ BĂTRÎNI, JUDEȚUL PRAHOVA; **LIVIU STOICA**, ORĂȘTIE, JUDEȚUL HUNEDOARA; **CAMELIA AOLĂRIȚĂ**, DOROHOI.

REDACȚIA MULȚUMEȘTE TUTUROR CORESPONDENȚILOR CARE ÎN «SĂPTĂMÎNA MUNCII PATRIOTICE PIONIEREȘTI» AU INFORMAT REVISTA PRIN NUMEROASE SCRISORI DESPRE HĂRNICIA ȘI ACȚIUNILE CELE MAI FRUMOASE ORGANIZATE ÎN TOATĂ ȚARA.

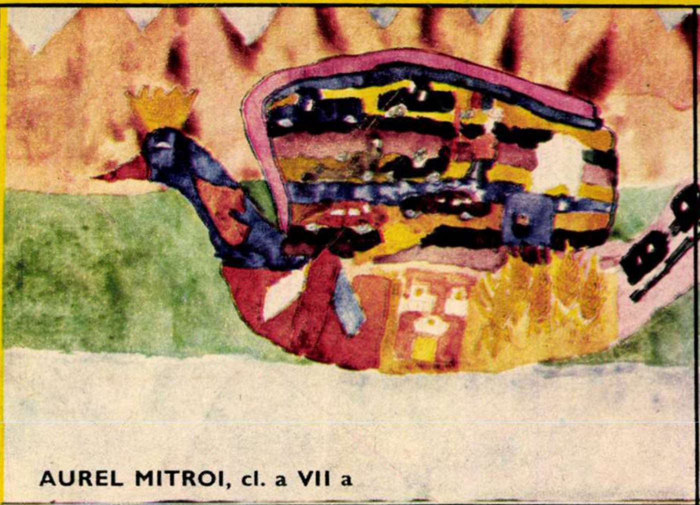
AUREL MITROI, cl. a VII a

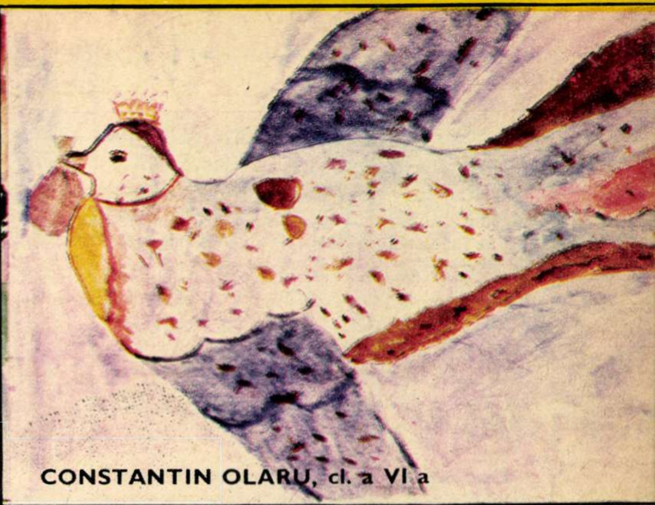
CONSTANTIN OLARU, cl. a VI a

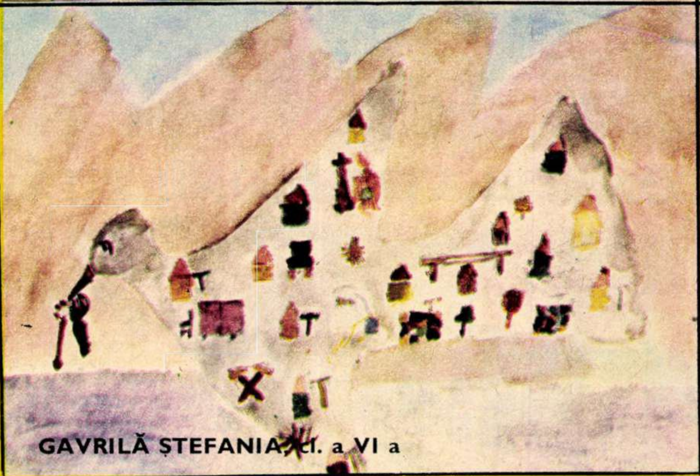
GAVRILĂ ȘTEFANIA, cl. a VI a

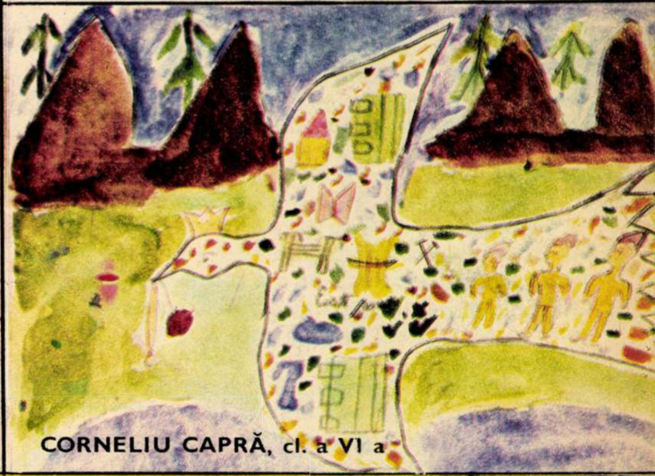
CORNELIU CAPRĂ, cl. a VI a

„Acești copii minunați și păsările lor măiestre" (desene ale cititorilor noștri de la Școala generală nr. 2, Goicea Mică, Dolj).

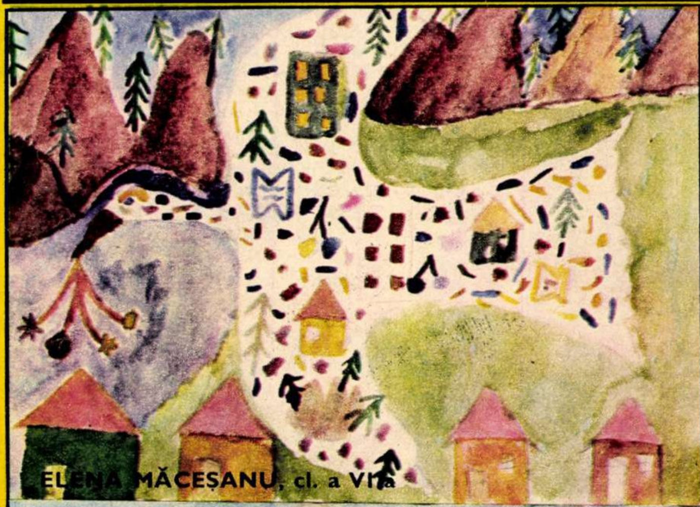
ELENA MĂCEȘANU, cl. a VI a

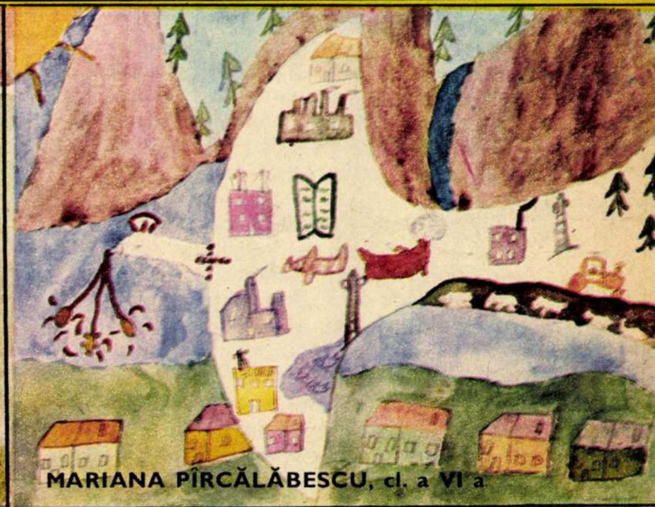
MARIANA PÎRCĂLĂBESCU, cl. a VI a

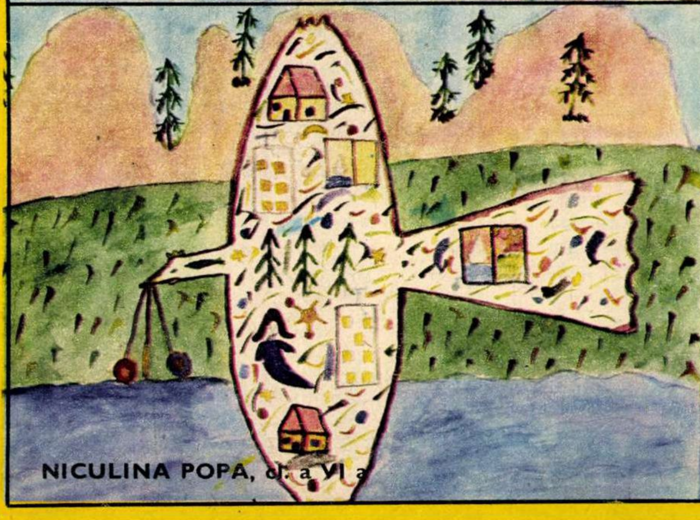
NICULINA POPA, cl. a VI a

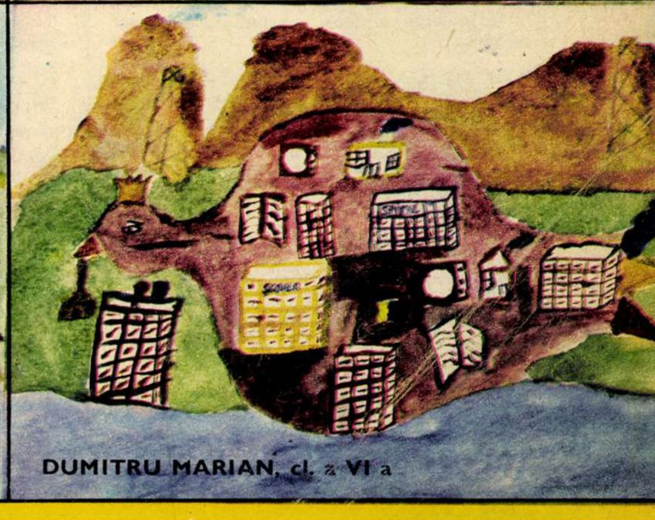
DUMITRU MARIAN, cl. a VI a

DESFĂȘURATE ÎN ZIUA DE 18 SEPTEMBRIE A.C., LUCRĂRILE SECȚIUNII PENTRU PIONIERI A CONFERINȚEI JUDEȚENE ARAD A ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR AU PRILEJUIT O STRĂLUCITĂ TRECERE ÎN REVISTĂ A ACTIVITĂȚILOR ORGANIZATE PE PARCURSUL ULTIMILOR ANI. REMARCĂM CU SATISFACȚIE SERIOZITATEA DEZBATERILOR NOTÎND CÎTEVA DIN LUĂRILE DE CUVÎNT:

Sabina Stoițescu — președinta unității de pionieri, Școala generală Bîrzava. După ce a vorbit despre acțiunile unității organizate ca răspuns la chemarea Consiliului Național al Organizației Pionierilor și a Școlii generale nr. 56 București (mii de ore de muncă patriotică efectuate la ridicarea noilor săli de clasă, la curățirea pășunilor etc., Sabina a propus ca pe bluza uniformei pionierești să fie brodate frumoase motive naționale. Totodată, ea s-a angajat ca unitatea de pionieri din școala lor să antreneze în acțiuni comune și pionierii din școlile vecine, care au numai ciclu I—IV.

Eugenia Balaban — Școala generală nr. 1 Arad — a propus ca primirea pionierilor în organizație să se facă într-o adunare festivă organizată de unitate, după ce în prealabil viitorii pionieri au fost discutați într-o adunare a comandamentului. De asemenea, ea a propus ca marșul organizației să fie ales dintre cele mai îndrăgite cîntece pionierești.

Costică Cimpoieș — Liceul Gheorghe Lazăr, Pecica — a propus ca și cei care au părăsit organizația să poată continua activitatea în cercuri. Legat de uniformă, el a propus ca pe epoleți să fie prinsă o tresă tricoloră longitudinală.

Ligia Popa — Școala generală nr. 1, Arad — a propus ca în școlile mari, unde programul se desfășoară în două serii, unitatea de pionieri să fie organizată în două subunități: clasele II—IV și V—VII, care să fie conduse de cîte un adjunct al președintelui de unitate; la activitățile la care participă reprezentanții diferitelor județe, pionierii să poarte un ecuson cu stema județului.

La sfirșitul lucrărilor — o fotografie pentru album.

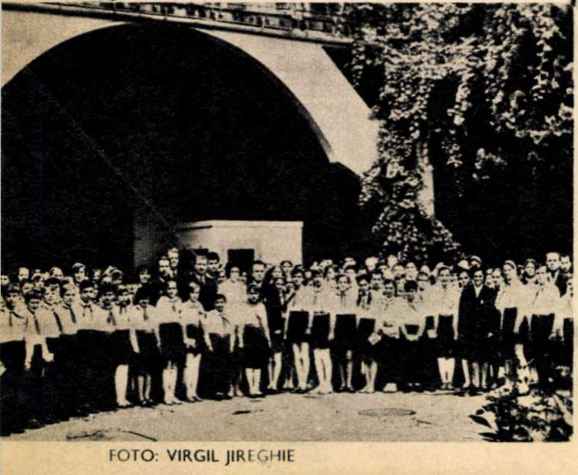

FOTO: VIRGIL JIREGHIE

Una din brigăzile de muncă patriotică a pionierilor de la Școala generală nr. 6, Arad — în plină activitate pentru curățirea și înfrumusețarea străzii.

CONSTELAȚIA PIONIERIEI

JUDEȚUL ARAD

RĂSPUNZÎND CU TRAGERE DE INIMĂ CHEMĂRII CONSILIULUI NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR, PIONIERII JUDEȚULUI ARAD SE POT MÎNDRI CU URMĂTOARELE REALIZĂRI: COPII PARTICIPANȚI: 30 000; ORE DE MUNCĂ PATRIOTICĂ: 500 MII; BOABE DE GRÎU ADUNATE: 4 800 KG; PLANTE MEDICINALE: 3 700 KG; FRUCTE DE PĂDURE: 32 000 KG; LEGUME: 15 000 KG; PĂȘUNI CURĂȚATE: 80 HA; CREȘTEREA VIERMILOR DE MĂTASE: 1 731 KG GOGOȘI.

DELEGATELE NOASTRE

«Am participat la Conferința *județeană a Organizației pionierilor, la secțiunea pentru pionieri* — ne spune Felicia Molnar, elevă în clasa a VII-a a Liceului nr. 5, Arad. *Am rămas impresionată de modul în care au decurs discuțiile, de franchețea și spiritul de răspundere pe care le-au dovedit colegii mei. Acolo, am luat și eu cuvîntul și mi-am exprimat părerea asupra împărțirii sarcinilor în cadrul unității, pe măsura vîrstei fiecăruia.*

Printre delegații la secțiunea pentru pionieri a Conferinței județene a Organizației pionierilor, am întîlnit-o și pe Florentina Ienciu, elevă în clasa a VII-a B, liceul Lipova. *Absolventă în fiecare an numai cu media 10, exemplu de conștiinciozitate și putere de muncă, bună colegă, foarte activă, cu multă inițiativă în acțiunile pionierești — iată în cîteva cuvinte felul în care colegii Florentinei ne-au vorbit despre cea pe care au ales-o să-i reprezinte la acest important eveniment.*

Carte de vizită

• Pionieri de frunte — 1 200 • pionieri purtători de trese — 8 900 • detașamente fruntașe — 200 • unități fruntașe — 45 • pionieri distinși cu titlul «Cutezătorul» — 80 (printre ei și cei 4 pionieri din Labașinț care au salvat de la foc pădurea din apropierea comunei).

NATURALIȘTII DIN GRĂNICERI

Parcul a fost amenajat pe lotul școlii. Dar, de data aceasta e vorba de ceva cu totul deosebit: un parc dendrologic — arbori și arbuști mari, atît din țara noastră cît și din alte țări, aclimatizați la condițiile locale. Strîns legat de realizarea acestui inedit obiectiv, naturaliștii din Grăniceni întrețin legături «profesionale» cu multe grădini botanice din țară și străinătate, pentru schimburi de semințe, puieți sau material documentar. **Florica Gros, Felicia Botaș, Radu Puticiu, Eugen Maxim, Gheorghe Cîmpan, Nuțica Botaș, Silvia Sava** — sînt cîțiva dintre cei mai pasionați «cercetători» din cadrul cercului de naturale al **Școlii generale din Gràniceri.**

◀ «Școala noastră ca o floare»

La cercul de metalo-plastic sînt în lucru noi obiecte decorative. ▼

„PRINTRE MOȚII DE AZI“

E numele expoziției folclorice, organizată de Consiliul județean al Organizației pionierilor și desfășurată în zilele de 17, 18, 19 iulie, cu participarea copiilor evidențiați în activitatea cercurilor folclorice. Caravana a urmat următorul traseu: Arad-Sebeș-Gura Honț-Hălmagiu-Țebea-Avram Iancu-Muntele Găina și retur, **prilejuind membrilor expediției (desenatori, istorici, fotografi, operatori de film, folcloriști) o bogată și rodnică activitate. Cunoașterea unor monumente și locuri istorice, întîlniri și acțiuni comune cu pionierii din județ au constituit obiectivele principale ale acestei acțiuni despre care** Carmen Crișan, Lelia Iuhasz, Otilia Opriș, Alexandru Nădășan, Călin Bîrseti, Anton Buza **ne-au vorbit cu tot entuziasmul.**

Cititi
Cititi
Cititi
Cititi
Cititi
Cititi
Cititi
Cutezătorii

Gina Dumitru — ciștigătoarea concursului «Prietenii revistei «Cutezătorii»».

„FAMILIA“ CELOR ȘAPTE

Nu stau acasă decît atît cît să-și pregătească lecțiile pentru a doua zi. Apoi revin la școală. Conduși de învățătorul Iosif Dohangie, au descoperit urmele cetății dacice Gomile. În vacanță s-a organizat o tabără arheologică județeană și pe locul marcat de ei s-au continuat săpăturile. Fragmentele de ceramică, topoarele de piatră, obiectele de gospodărie descoperite vor fi printre cele mai valoroase exponate ale muzeului pe care-l pregătesc. Apoi, în colaborare cu membrii cineclubului «Temerarii», au realizat filmul «*Căutătorii de comori*», inspirat din activitatea lor arheologică.

Și aceasta nu este decît una din numeroasele acțiuni organizate de cei ȘAPTE pionieri și școlari ai *Școlii generale de 4 ani din Temeșești!*

CICLOTURIȘTII DIN SĂVÎRȘIN

Organizată inițial în cadrul cercului de turism al școlii — condus de comandantul unității, profesorul de educație fizică Iosif Unterwegler — echipa de cicloturism a liceului din Săvîrșin a devenit în scurt timp una din performerele sportive ale județului. Evident, prima explicație nu poate fi decît pasiunea pentru sportul cu pedala a copiilor din comună: majoritatea au biciclete și în fiecare sîmbătă și duminică se organizează excursii de antrenament și selecție prin împrejurimi. Participînd în fiecare an la acțiunea cicloturistică «Floarea prieteniei», lansată de C.N.O.P., echipa liceului (formată din 9 copii din clasele V–VII, cu reprezentanți din fiecare clasă) a ocupat de fiecare dată locul I pe județ, reușind la prima ediție să se califice chiar și pentru faza internațională, desfășurată în Bulgaria.

Anul acesta, în vacanța de vară, pionierii din Săvîrșin au reușit o performanță cu totul remarcabilă: o excursie cicloturistică de 15 zile în Ungaria.

Vernisaj *

Faleza Mureșului. Peste o sută de copii, încurajați de o numeroasă asistență, au luat «startul» într-un concurs pe cît de atrăgător pe atît de inedit: desen pe asfalt. Inițiată de Consiliul municipal al Organizației pionierilor Arad, confruntarea micilor maeștri — temă dată, cretă albă sau color, timp de lucru o oră, pe o suprafață de 1 mp — s-a constituit într-o originală expoziție, deschisă, se înțelege, tuturor trecătorilor!

CEA MAI FRUMOASĂ BAZĂ SPORTIVĂ

În urmă cu cîțiva ani, terenul mlăștinos de lîngă școală părea de nefolosit. Pionierii unității Școlii generale din Satu-Mare au hotărît recuperarea lui. Nu după mult timp, cele 3 hectare au devenit de nerecunoscut: o plantație de viță de vie, o grădină, o pepinieră de pomi fructiferi și mai ales o bază sportivă, cu terenuri de fotbal, handbal, volei, portic de gimnastică, care a ocupat locul I la concursul județean «Cea mai frumoasă bază sportivă».

Echipajul Școlii generale nr. 7 din Arad — cîștigătorul etapei județene în competiția «Ștafeta iscusinței și îndemînării».

Corul și orchestra liceului din Pecica, formații artistice pionierești clasate de două ori, consecutiv, pe locul întîi în Festivalul cultural artistic al pionierilor și școlarilor.

CAMPIONII

Cartingul, sport al celor cu reflexe perfecte, se bucură de o mare popularitate în rîndul pionierilor din județul Arad. Avînd la dispoziție un parc de 86 mașini (cei de la Casa pionierilor din Lipova le construiesc singuri!)

distribuite în 26 de cercuri, piloții arădeni se pregătesc pentru doborîrea recordurilor.

GRUPAJ REALIZAT CU CONCURSUL CONSILIULUI JUDEȚEAN ARAD AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR
Reporter: RADU F. ALEXANDRU

RODUL MUNCII PASIONATE DIN CERCURI

Mulți dintre pionierii județului Arad folosesc o parte din timpul lor liber activînd în diferite cercuri din școli și case ale pionierilor pentru a-și apropia comorile culturii, științei și tehnicii.

Spre sfîrșitul fiecărui an școlar, membrii acestora desemnează pe cei mai buni dintre ei pentru a participa la faza județeană a concursurilor de modelism, radio sau carturi, organizează expoziții în școală și trimit cele mai bune lucrări la expozițiile județene. Ca și în celelalte județe, și la noi se organizează expoziția cu lucrările alese pentru concursul «Minitehnicus», unde sînt prezentate mașini și aparate automate, ingenioase și originale jocuri tehnice, unele mai interesante decît altele.

A intrat în tradiția județului nostru ca membrii cercurilor pionierești să se întîlnească anual la o sesiune de comunicări la care se informează reciproc despre rezultatele obținute, împărtășindu-și din experiența dobîndită în activitatea lor. Anul acesta, la 3 iunie, la Liceul «Ion Slavici» din municipiul Arad, a avut loc a treia ediție a sesiunii la care au participat cîteva sute de membri ai cercurilor. În secții, au fost prezentate printre altele, lucrările *Danielei Tudor*, cl. a VII-a, Școala generală Covășînț (Povestea comunei Covășînț), *Monica Schriffert*, cl. a VII-a, Școala generală Grăniceri (Cele mai răspîndite flori din grădinițele locuitorilor din Grăniceri), *Oprea Cornelia*, cl. a VIII-a, Școala generală Socodor (Contribuția elevilor din cadrul cercului de geografie la cunoașterea climei locale) *I. Arsenov* și *V. Armatchi*, cl. a VIII-a B, Școala generală nr. 10 Arad (Cercul nostru de chimie).

Creațiile din expoziții sau referatele prezentate în cadrul sesiunilor de comunicări îți întăresc încă o dată convingerea că pionierii arădeni, micii cercetători și creatori de azi vor fi schimbul de mîine al muncitorilor de înaltă calificare, al inginerilor și tehnicienilor, vor fi harnicul schimb de mîine al celor ce azi obțin bogate recolte de pe meleagurile arădene.

Acum, la reluarea activității cercurilor, doresc și pe această cale să le urez o activitate cît mai atractivă și plăcută, care să răspundă spiritului de curiozitate, setei de cunoaștere, care să ofere cîmp larg imaginației, fanteziei pionierești.

Prof. PROFIRIE SAVA MOLDOVAN, **președintele Consiliului județean Arad al Organizației Pionierilor**

POVESTIRE de NICOLAE STĂICULESCU

„Fotografia”

Desen: POMPILIU DUMITRESCU

«Datul apei la şoareci este o treabă femeiască, măi băiete, aşa că cine plînge e musai să poarte fustă şi batic. Dacă asta vrei, iaca, mă duc să-ți aduc dintr-ale mele. Eu m-oi obişnui că nu de mine-i vorba; ce-ar zice taică-tău de te-ar vedea?»

Nicoară îşi amintea cu exactitate împrejurarea în care auzise vorbele astea. Se vedea — mic, dolofan, cu părul din mătase de porumb copt, cu ochi mari, speriați de motanul roşcovan care-l zgîriase — plîngînd dezlănțuit într-un ungher de odaie. Maică-sa nu se repezise să-l ia în brațe, să-l mîngîie, să-i pupe obrajii zoiți de lacrimi. Nici nu sărise să prindă motanul, să-i înnoade coada cu o frînghie şi să-l agațe de grindă atît cît să-i poată trage el, băiatul, o chelfăneală zdravănă. Se oprise la un pas, îşi adunase fusta şi se lăsase jos să poată vorbi cu el de la egal la egal, şi-i spusese vorbele acelea.

Prima imagine pe care memoria i-o putea reînvia, despre sine şi despre mama sa, asta era. Şi, asociată ei, prima ştire despre taică-său.

«Şi unde este tata, de nu vine acasă?» întrebase.

«E dus departe, da' are să vină el, n-avea tu grijă!»

«Ei,şi ce dac-are să vină?» replicase Nicoară contenind din plîns.

«Ce să fie, nimic. Ți-am amintit ca să nu uiți de el».

«E doctor?»

«Doctor?! Nu... de ce să fie doctor?»

«Atunci degeaba mă sperii cu el, că nu mi-e frică. Dacă n-are siringă, pot să-l şi bat!»

Femeia zvîcnise spre copil şi, înşfăcîndu-l pe după umeri, se ridicase în picioare o dată cu el. Crisparea care îi împietrise fața,într-un sfert de clipă fu alungată treptat de zborul părelnic al unui fluture de zîmbet.

«Bine, bine», zisese şi îşi înfipsese mîna în chica bogată a copilului. «Du-te de te joacă!...»

Într-o duminică din toamna lui '50, cu puțin timp înainte să meargă la şcoală, Nicoară află că seamănă *leit* cu taică-său pe care, zicea mama băiatului, nimeni nu-şi amintea să-l fi văzut plîngînd.

«Nici cînd era mic?» iscodise băiatul.

«Nici», fusese răspunsul.

În ziua aceea, pînă pe la prînz îşi făcu de lucru prin curte. Cînd fu chemat la masă, termină repede de mîncat, se ridică tăcut, ieşi în curte, sări pîrleazul grădinii, ocoli eleşteul şi se cățără într-o salcie. Stătu acolo ghemuit pînă la scăpătatul soarelui...

Nimeni n-ar putea şti ce a făcut el o jumătate de zi în salcia de lîngă eleşteu. Un lucru este deasupra oricărei îndoieli: că din ziua aceea Nicoară a rupt-o definitiv cu şoarecii abonați la fîntîna ochilor lui.

A venit apoi vremea de s-a dus la şcoală. În recreații îi plăcea să se joace cu cei din grupul lui văru-său, Manole, dintr-a treia. Măcar că-şi spuneau haiduci, erau nişte băieți din cale-afară de inimoşi. Sau, poate tocmai de aceea se şi întîmpla să fie aşa. Cît era vacanța de mare nu puteai afla pe vreunul la casa lui. Haiduceau. Adică mergeau la saivan să-l ajute pe moş Niculae la ciobănit, petreceau două, trei săptămîni sub umbrare încropite din crengi de arin şi lujeri de bozii la marginea cîmpului de floarea-soarelui unde erau duşi stupii, alte două, trei săptămîni la bostănărie, să facă de pază. Abia mijlocul lui septembrie îi aduna de pe dealuri şi de pe cîmpuri în curtea şcolii.

Altfel, păstrau multe din datinile haiduceşti. Le plăcea mîncarea încropită la lumina lunii, beau apă din tugi şi ulcioare, nu se văitau de arşiță, de sete, de nesomn. Ce-i drept, erau iuți la mînie. Din joacă,harța îşi arăta repede capul. Şi cînd doi dintre ei hotărau să se apuce de brăcinare, ceilalți făceau roată în jurul lor, fără să intervină în vreun fel, aşteptînd răbdători să vadă cine va birui şi cine va fi înfrînt în luptă dreaptă.

Cum se nimerea ca Nicoară să fie mezinul cetei, şi cum el era hotărît să fie în toate egalul celorlalți, fireşte că avea destule prilejuri ori să dea bir cu fugiții, ori să-şi recunoască puținătatea vîrstei şi să convoace ad hoc repetate divanuri cu foştii lui prieteni, acum abandonați — şoarecii.

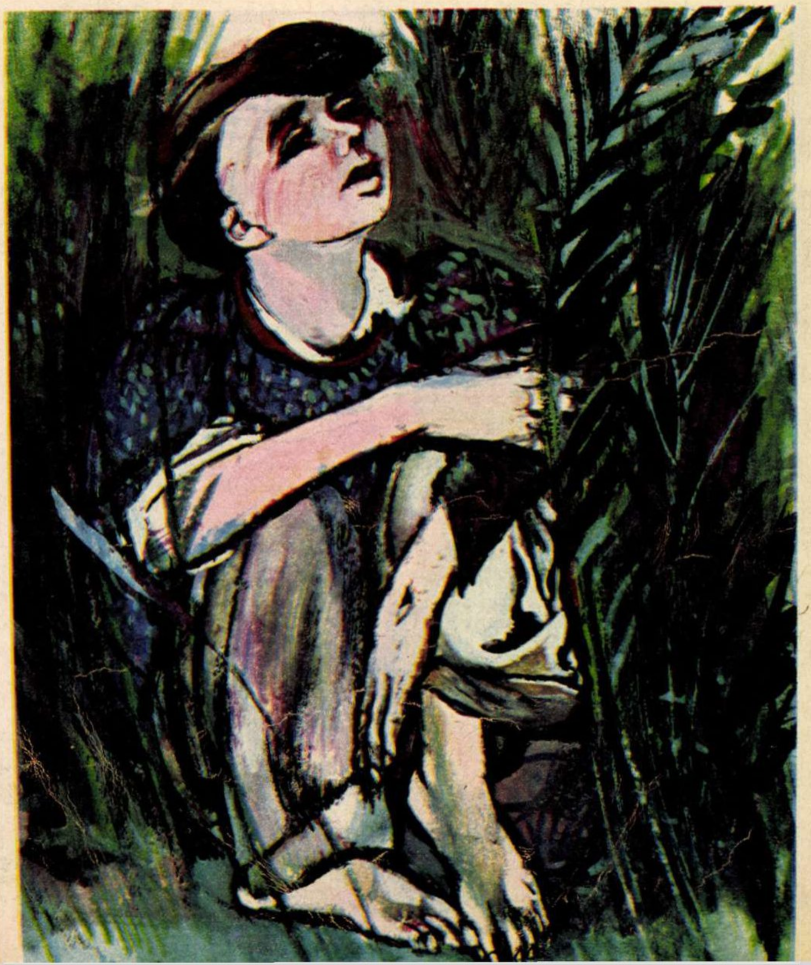

Or, soluția asta, lesnicioasă şi la urma urmei de înțeles, era respinsă de Nicoară din capul locului: prestigiul de care se bucura în ochii tovarăşilor săi sta în renumele *băiatului care nu plînge*, şi aş vrea să-l văd şi eu pe cel căruia i-ar veni uşor să renunțe la un astfel de renume!

Pe de altă parte, cam tot în acest timp, adică la vreo doi ani de cînd stătuse o jumătate de zi în salcie, Nicoară izbutise să afle o seamă de lucruri despre tatăl său şi hotărîrea secretă de a-i semăna în toate privințele devenise de neclintit. Într-una din zilele de la sfîrşitul primei vacanțe mari, maică-sa îi arătă o fotografie cît o carte poştală, lipită pe un carton gros, de pe care îți căuta privirile un bărbat tînăr (« fratele tău mai mic, unchiul de la Craiova, mamă?»), îmbrăcat într-o cămaşă albă, descheiată la gît, cu părul de culoarea nopții fără lună şi ochii de tăciune abia stins cu apă ținută în vadră de lemn de brad.

— E... tata, mamă?

Femeia înclină încet capul. Ochii lui Nicoară rămaseră mult timp lipiți de fotografia uşor îngălbenită de vreme.

Începu iar şcoala. Revăzîndu-şi prietenii adunați la un loc în prima recreație, Nicoară simți nevoia să respire rar şi adînc.

— Oho, uite-l şi pe băiatul care nu plînge, strigase Gherghel, haiduc şi el şi prieten de joacă.

Se stăpîni anevoie, nu ştiuse pînă atunci că şi bucuria poate umezi ochii.

A doua zi, în curtea şcolii, copiii găsiră aliniate patru autobuze. Larma iscată la vestea că urmau să meargă în excursie se potoli abia cînd maşinile, cu motoarele ambalate, alergau una după alta pe şoseaua care ducea spre oraş.

Pentru că maşinile fură oprite la intrarea în parc, hoinăriră un timp pe aleile umbroase, printre boschete şi tufişuri pitice, admirară statuile, havuzurile, peluzele tivite cu şiraguri de flori ornamentale.

Ajunşi la Muzeul de istorie, parcurseră primele săli, grupați, atenți să urmărească explicațiile ghidului, ale profesorilor. De la o vreme se răzlețiră; unii se lăsau traşi de priviri dintr-o încăpere în alta, alții întîrziau lîngă exponatele care le captaseră atenția şi interesul. Aşa se face că primii, care terminaseră de vizitat muzeul, deveniră nerăbdători aşteptîndu-i pe ultimii. Diriginții făcură apelul. Lipseau cîțiva şi în căutarea lor porniră trei băieți dintr-a patra.

Pe Nicoară, Gherghel îl găsi în penultima încăpere, în fața unui panou mare, luminat puternic, ca o filă de album deschis în plin soare.

— Ce-ai încremenit, frățioare, aici? îi strigă din prag.

Nicoară continua să stea cu spatele, ca şi cînd n-ar fi auzit nimic. Gherghel porni spre el, se opri la cîțiva paşi şi, nedumerit, neînțelegînd comportarea prietenului său, cuprinse dintr-o privire panoul. Cîteva zeci de fotografii de mărimea filelor de carte, cu rame negre, aşezate ordonat în şiruri şi coloane.

«La care anume s-o fi uitînd?», se întrebă Gherghel şi, apropiindu-se, chemă în şoaptă:

— Nicoară...

Băiatul care nu plînge se răsuci în partea cealaltă, ferindu-şi privirile.

DE LA
COMUNIȘTI
ÎNVĂȚĂM
CUTEZANȚA

ÎN CABINA DE COMANDĂ

Cabina de comandă semăna cu un cuib de sticlă, și gîndul m-a dus la un zbor de noapte în carlinga uneia dintre acele aeronave care străbat marile distanțe ale pămîntului. «Aici trebuie să fii mereu cu mintea limpede», îmi spusese comunistul Ludovic Andreica, mișcînd abia vizibil o manetă nu mai groasă ca un creion. De undeva, de dedesubt, țîșni, cu o lungă trenă de scîntei, asemenea unei comete, lingoul de oțel. Hala marelui laminor se umplu de o lumină albastră roșietică, și pe acest ecran mirific, cei trei oameni din cabina de comandă a blumingului de 1 300 de la Combinatul siderurgic Hunedoara îmi apărură ca trei umbre încremenite. Dar știam că mișcarea era acolo, în vîrfurile degetelor sensibile care abia atingeau claviatura tabloului de comandă al laminorului automat, gesturi de muzician pe un instrument de mare finețe, gesturi gîndite cu mintea «mereu limpede» a celor trei oameni care, din cabina de sticlă stăpîneau munca aproape neîntreruptă a șarjei.

Dincolo de peretele din față al cabinei, lingoul-cometă ajunse la cajele care, la porunca lui Ludovic Andreica, îl luară în stăpînire. Strivit în formidabila presă, izbit de succesive ciocane, butucul de oțel care se ivise ca o cometă, se îndepărtă apoi pe cerul de noapte al halei, cu o strălucire mată, de parcă focul i-ar fi fost mutat din exterior în interior, adînc și definitiv în miezul metalului.

«Gata!» zîmbi Ludovic Andreica, dar nu pentru a sigila o etapă încheiată, ci vestind noua șarjă, ritmul acela luminos al drumului lingourilor de oțel. Ritmul vieții oțelului și ritmul vieții lui.

— E greu? l-am întrebat într-o clipă de răgaz.

— Și greu și ușor — zîmbi cu zîmbetul acela din cabină, cînd anunța că e gata, că se poate avea încredere în el, că se află la post și știe ce are de făcut — fiindcă s-ar putea spune că nu-i dificil să conduci laminorul dacă, bineînțeles, ai învățat să-l conduci, după cum nu-i ușor cînd nu ești stăpîn pe meserie. Deci, mai întîi a trebuit să ajungem acolo ca noi să conducem laminorul, nu el pe noi. Dar mai este ceva. Ceva care ține de calificarea profesională, dar altfel. E un fel de calificare spirituală. Conștiința trebuie să ți-o calificii. Să știi nu numai să muncești, dar să înțelegi și pentru ce muncești, să fii pătruns de conștiința utilității activității tale, pe care o datorezi societății.

Omul, în jur de patruzeci de ani, nu prea înalt, spătos, cu alură de sportiv, cu o față deschisă, e unul dintre cei despre care «se vorbește» în cetatea de foc a Hunedoarei. Este Ludovic Andreica, autorul vreunor izbînzi răsunătoare, al unor fapte ieșite din comun, care să-i fi dus faima în acest oraș al siderurgiștilor? Prestigiul laminoristului care, din cabina de comandă, opt ore pe zi, mînuiește unul dintre cele mai moderne utilaje ale siderurgiei românești, este al statorniciei, al consecvenței, un prestigiu al dîrzeniei. Biografia sa e simplă: școala, meseria, viața de familie. Simplă, însă cu tensiunea aceea a profunzimii. În Hunedoara, care-și înnoia uneltele, ajungînd la acest modern instrument al îmblînzirii oțelului, Ludovic Andreica a fost printre cei dintîi care și-a acordat calificarea la tonalitățile inedite ale profesiei. Și această înnoire pe plan profesional, comunistul Andreica a trăit-o cu o intensitate majoră, cu ardoarea gîndului ca pragul către mai mult și mai bine să fie trecut de fiecare om de aici, cu sentimentul că izbînda lui își dă întreaga măsură numai înscrisă în succesul totalității colectivului. Ales să conducă munca organizației de partid, el a înțeles că ceea ce i se cere se numește a ști să te apropii de oameni și a ți-i apropia, a le insufla conștiința răspunderii față de marile comandamente ale prezentului.

— Trebuie să te gîndești, să te gîndești mult, îmi spunea Ludovic Andreica, să te gîndești tu și să gîndești împreună cu cei din jurul tău. Sînt luni cînd laminorul nostru dă trei-patru mii de tone peste plan, dar sînt și zile cînd ne confruntăm cu dificultățile. Și trebuie să găsești mereu pîrghia omenească, în așa fel încît ceea ce este bun să capete un caracter general, iar ceea ce se impune a fi înlăturat, să dispară grabnic.

Din cabina de comandă a laminorului, Ludovic Andreica poate vedea întreaga hală de producție, după cum din orice punct al spațioasei hale, vezi omul din fața pupitrului de comandă. Este o viață la vedere deschisă, simbolică pentru existența acestui om, în care oamenii se regăsesc cu gîndurile lor, cu întrebările lor, cu năzuințele lor. Cineva a făcut o propunere de utilitate în secție, un macaragiu neatent a defectat un cuptor, mîine la grupa sindicală de la ajustaj are loc o dezbatere vizînd îmbunătățirea disciplinei... Faptele, întîmplările trec prin creierul secretarului de partid și el trebuie să găsească soluții, să propună, la rîndu-i, să aibă idei, să determine idei. Munca lui sînt aceste opt ore, în hala laminorului, apoi alte ore printre și pentru oameni, apoi alte ore, în nopțile «libere», aplecat deasupra cărților, statornic pasiunii de a învăța. Și colectivul întreg, treptat, treptat, își statornicește și el asemenea trăsături ale dîrzeniei, ale îndrăznelii, încrederii în propriile forțe, și laminorul izbutește să-și mențină palmaresul succeselor la o cotă înaltă.

Marele laminor este, la Hunedoara, un simbol a ceea ce reprezintă aici moderna industrie socialistă. Comuniști ca Ludovic Andreica, aflați mereu în avanposturile noului, în «cabinele lui de comandă», sînt incandescența ei dimensiune umană.

PLATON PARDĂU

„STUDIO 50“

„PASIUNE“
CERCUL FOTO, CASA PIONIERILOR, PAȘCANI